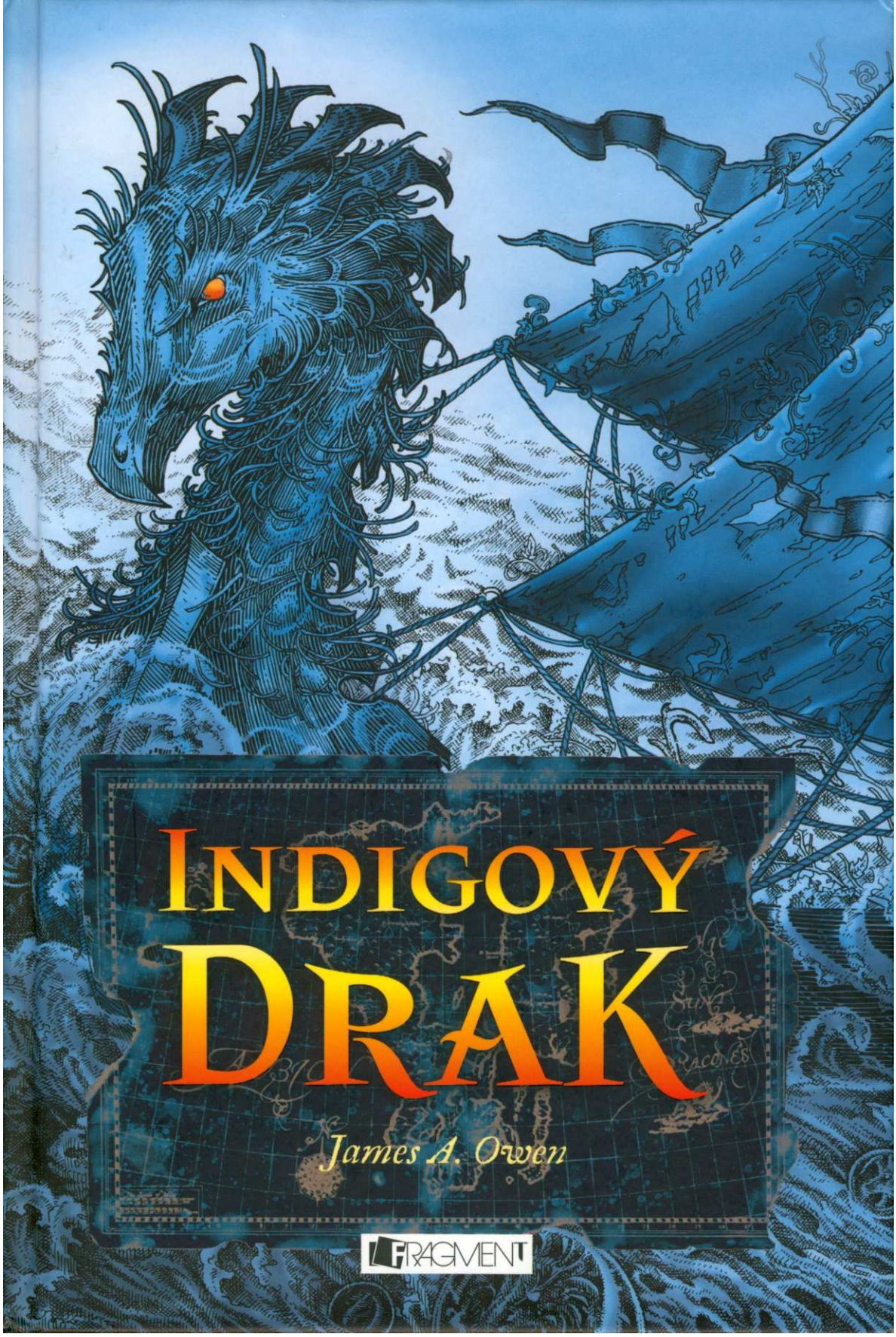

INDIGOVÝ DRAK

James A. Owen

FRAGMENT

INDIGOVÝ DRAK

James A. Owen

FRAGMENT

FRAGMENT
člení pro radost i poučení

Poprvé vydalo v roce 2006 nakladatelství Simon & Schuster Children's Publishing Division,
1230 Avenue of the Americas, New York.
ISBN 978-1-4169-1227-9
Published by arrangement with Simon & Schuster Children's Publishing Division
All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Original English language edition copyright © 2006 by James A. Owen
Czech language copyright © 2008 by Nakladatelství FRAGMENT

Z anglického originálu *Here, There Be Dragons* přeložila Lucie Schürerová.
Redakční úprava Štěpán Kovařík
Jazyková korektura Vladana Hallová
Odpovědná redaktorka Helena Klečková
Technický redaktor Pavel Polák
Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 1424. publikaci, 1. vydání, 2008
Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT s. r. o.
Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

Translation © Lucie Schürerová, 2008

Beletrie pro děti a mládež / Fantasy, sci-fi, horory / Edice Země fantazie

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz
http://www.fragment.cz

ISBN 978-80-253-0541-6 (1. vydání, 2008)

Pro Nathaniela

Poděkování

Tato kniha byla nejprve nedokončený desetistránkový náčrt, který jsem předložil poslednímu producentovi, s nímž jsem se setkal při nekonečně dlouhé cestě do Hollywoodu. Ten producent se mnou následujících pár měsíců pracoval na podobě příběhu a v listopadu 2004 navrhl, abychom začali oslovovat vydavatele. Kniha, kterou držíte v ruce, by neexistovala bez zájmu, rad a povzbuzování Marka Rosena a bez podpory Davida Heymana.

Můj domácí tým v Coppervale Studio – Jeremy, Lon a Mary – mi poskytoval neocenitelnou pomoc při skicách a komentářích a též nejrůznější duševní i lékařskou podporu při tvorbě ilustrací. Dělají svoji práci lépe, než sami vědí.

Craig Emanuel, má právnická opora, mne svěřil do péče manažerek z Lindsay Group. Ellen, Julie a Lindsay se knihy okamžitě ujaly, velice rychle ji prodaly a pak při mně ještě dlouho stály, když jsem ji dopisoval.

David s Alexandrou, moji redaktoři v nakladatelství Simon & Schuster, mě naučili, k čemu je zapotřebí redaktor, a díky nim vypadá mé dílo lépe a elegantněji. Technická redaktorka Lizzy mi připomněla, jak zábavná může být spolupráce. Její zásluhou kniha vypadá nádherně. Můj vydavatel Rick se ke mně choval tak, že jsem si připadal spíš jako člen rodiny než obchodního vztahu.

Kai Meyer, příznivec mé komiksové práce, se mě jako první zeptal, zda bych nechtěl napsat prozaické dílo. Zásluhou Kaie a jeho kolegů Franka, Hannese a Sáry jsem získal zkušenost a sebedůvěru a pustil se do psaní této knihy. Moje matka Sharon a

manželka Cindy měly pochopení a podpořily mě, když jsem se rozhodl knihu také ilustrovat.

A nakonec bych rád poděkoval dvěma naprosto odlišným lidem – své dceři Sophii a svému příteli Daveovi. Sophii za kresby, a Dave Sim mi svými dvacet let starými eseji připomněl, že miluji to, co dělám.

Jsem vám všem upřímně vděčný a děkuji vám.

Prolog

Nejdříve jasně uslyšel tiché škrábání oceli o kámen; první zvěst, že jeho návštěvníci již dorazili, doprovázeni klepáním a šouravými kroky.

Klepání venku v uličce bylo stále zřetelnější a on si náhle uvědomil, že vlastně neslyší ani tak klepání, jako spíš jemné škrábání pařátů, které se v očekávání třou o sebe. Odložil pero a zápisník a opřel se o židli. Nic si nenalhával. Přišel jeho čas.

Tlumené jantarové světlo anglického odpoledne prosvítalo zašlými okenními tabulkami ve dveřích pracovny. Ty dveře se pomalu otevíraly.

Nacpal si dýmku speciální směsí skořice a tabáku a mimoděk si všiml, že se na vzdáleném obzoru začínají kupit mračna.

Přichází bouře.

Nevadí, pomyslel si s jistým uspokojením. Již pronesl slova, která měla zaznít, a ten, kdo je potřeboval slyšet, je vyslechl. Ochránil převzácné správcovství, které ochranu potřebovalo, a předal je těm, kdo jej budou moudře a dobře využívat.

Usoudil, že v tomto světě a v tomto životě nelze od starého vědce žádat o mnoho více.

Postava ve dveřích mu pokynula. Zahlédl zlomyslný záblesk ostré oceli, jež opisovala křivky podle toho, jak návštěvník máchal paží. Klepavé zvuky v uličce zesílily.

„Dobrý den, profesore," pozdravila temná postava, „mohu si s vámi promluvit?"

„Není to tady," odpověděl profesor, zapálil si dýmku a mocně z ní potáhl. „Jdete příliš pozdě."

Návštěvník jej chvíli zkoumavě pozoroval, pak usoudil, že profesor mluví pravdu. „To slyším velice nerad," odpověděl. „Pro vás to nevěstí nic dobrého."

Profesor pokrčil rameny. „Teď už není důležité, co se stane se mnou. Můžete mne připravit o život, ale moc jsem navždy odstranil z vašeho dosahu. A když je nyní vše řečeno a vykonáno, na čem víc záleží?"

Návštěvník znovu pokynul, a klepání zvenku přešlo ve zvířecí vrčení a skučení.

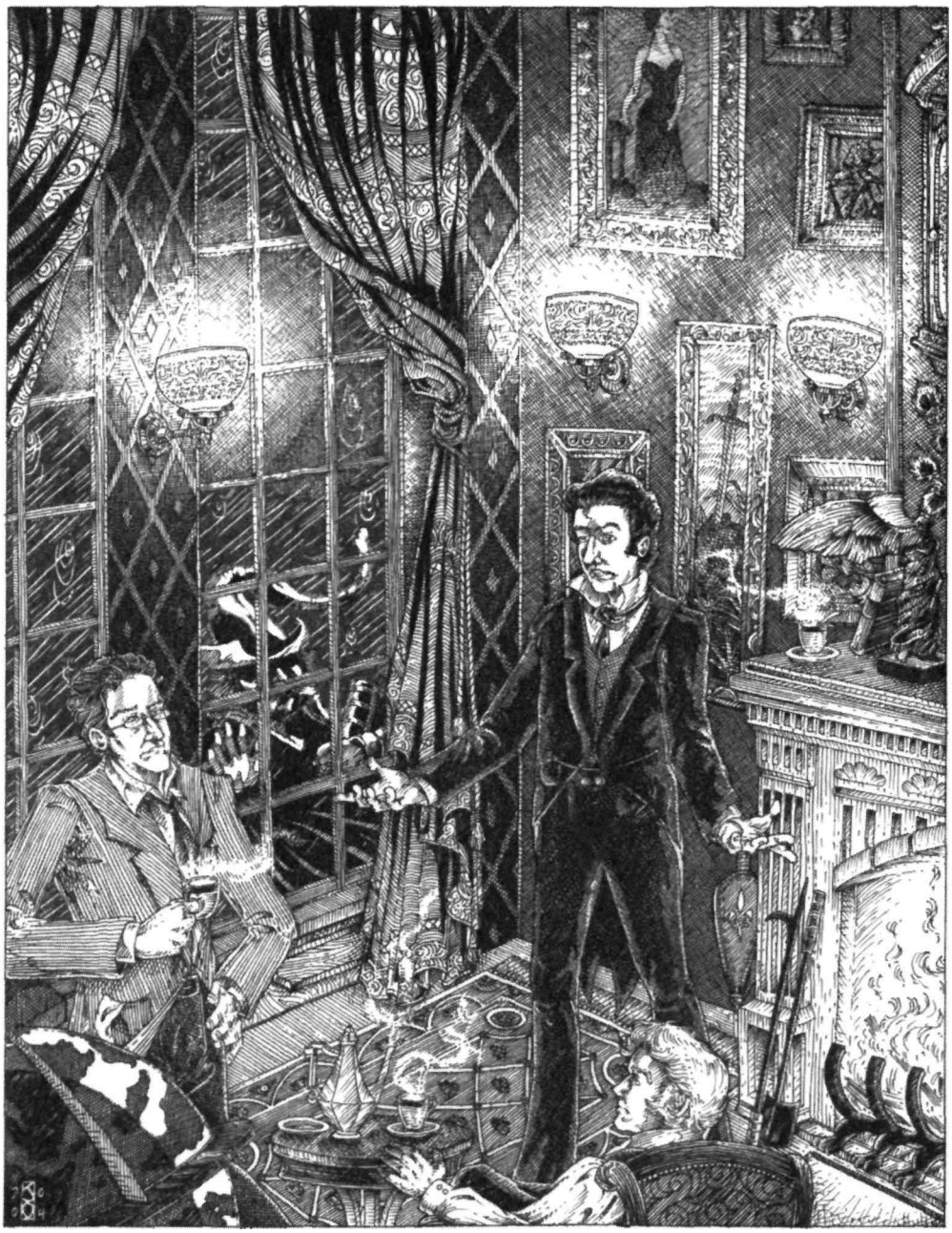
Dovnitř se vřítily postavy a za pár vteřin byla malá pracovna plná starodávné oceli, bolesti a krve.

Když zvuky opět utichly, návštěvníci opustili pracovnu tak, jak ji našli, ovšem s jednou výjimkou.

Ještě několik hodin potrvá, než první kapky blížící se bouře dopadnou na dlažební kostky v ulici. Ale profesor je padat neuvidí.

ČÁST PRVNÍ

Imaginaria Geographica

„Venku stojí nějaký divný chlap,“ řekl Jack.

KAPITOLA PRVNÍ

Dobrodružství začíná

Ten vzkaz na tenkém, krémově zbarveném papíře měl profesor spíš zavřít do láhve a vhodit do moře než poslat poštou, neboť v době, kdy jej John dostal, byl už profesor mrtvý John asi posté vytáhl papír z kapsy.

Milý Johne,

prosím Tě, přijeď co nejrychleji do Londýna. Je toho mnoho, asi až příliš mnoho, co jsi měl už dávno vědět. Jen se modlím, aby Tě tento dopis zastihl dostatečně zdravého a ty ses mohl vydat na cestu. Doufám také, že mi nebudeš mít za zlé vše to, co má přijít. Nevím, zda jsi připraven, a to je břemeno, které mne tíží. Věřím však, že máš schopnosti, a to snad stačí. Doufám, že ano.

Profesor Sigurdsson

Dopis měl týden staré datum, 9. března 1917, a John jej dostal v nemocnici v Great Haywood předchozího dne. Zatelegrafoval svému učiteli odpověď, požádal o dočasnou propustku, vzkázal své novomanželce domů do Oxfordu, že bude možná několik dní pryč, a ihned se vydal do Londýna.

A právě poslíček s telegramem byl první, kdo zjistil, že došlo k vraždě, a uvědomil policii. John bez ptaní uhodl, že policista stojící na nástupišti v Londýně čeká na něj, a věděl proč.

Vlak ze Staffordshiru měl zpoždění, nikdo se však nad tím nepozastavoval. Byl to prostě jeden z mnoha důsledků válečného stavu.

Johna již před několika měsíci uvolnili z druhého praporu, ještě před svátky. Podle lékařů trpěl horečnatostí; podle mužstva měl „zákopovou horečku“. Zkrátka řečeno, jeho tělo bylo unaveno válkou a protestovalo celkovou slabostí údů a trvalou horečkou.

Ve vlaku okamžitě usnul a jeho horečka vyústila v sen o ohnivé hoře chrlící žhavý popel a lávu do zákopů na francouzském venkově a pohlcující jeho druhy, kteří pevně odolávali německé ofenzívě. John s hrůzou sledoval, jak ty, kteří prchli ze zákopů, kosí střelba. A ti, kteří zůstali, se choulili strachy a pak byli pohlceni, synové Anglie se stali dětmi Pompejí, umírali v plamenech a dýmu…

Vzbudilo ho pronikavé zapískání vlaku, které oznamovalo příjezd na londýnské nádraží. Byl rudý a zpocený a jeho pohled padl právě na strážníka, který jej očekával. Jako by byl John zapleten do vraždy muže, za nímž přijel. Otřel si čelo kapesníkem, hodil si na rameno batoh a vystoupil z vlaku.

* * *

Jeho příjezd a následný odchod s policistou postřehly nejméně čtyři osoby, které se neviditelně vmísily do davu lidí, putujících mezi nástupištěm a vlaky. Tři z nich byly zahaleny pláštěm a kráčely poněkud neohrabaně kvůli obráceným kolenním kloubům – vypadalo to, jako by psi kráčeli vzpřímeně po dvou.

Přesně jako by to byli psi.

Podivné postavy zmizely v tlačenici, aby svému pánovi podaly zprávu o tom, co viděly. Čtvrtý, který seděl ve vlaku vedle Johna, se vykradl z nádraží a vydal se ulicí jen několik minut před tím, než tudy prošel policista s mladým vojákem ze Staffordshiru.

* * *

„Jen říkám, že je mnoho zajímavějších věcí, které se dají dělat během anglické noci, než vyšetřovat vraždu,“ poznamenal inspektor pověřený tímto případem, zavalitý dobrácký brach jménem Clowes. „Můžeme se vsadit, že vrah, ať už je to kdokoli, se necourá venku v té slotě. Kdepak, dneska už si svoje odpracoval,

a teď si doma v klidu hřeje hnáty u krbu a popíjí svařenou brandy, zatímco já musím pobíhat venku a málem si z toho uženu smrt…“

Clowes se přistihl, že si vlastně stěžuje, a začal se omlouvat. „Ne, že by bylo nějak hrozné si s vámi povídat, samozřejmě. To víte, okolnosti.“

Johnovi chvíli trvalo, než pochopil, že ten večer není jediný, koho na stanici vyšetřují kvůli vraždě profesora. Teprve nyní si všiml dvou roztřesených popletů, kteří na otázky vyšetřovatelů jen přikyvovali a divili se, jak se ocitli na tomto nešťastném místě.

Vzájemně se představili a potřásli si rukama. Jack byl poněkud neklidný mladík se slámovými vlasy, Charles byl o něco starší a obrýlený. Na strážníkovy dotazy odpovídal, jako by se jednalo o kontrolu bankovních účtů. „Ano. Přijel jsem do Londýna přesně ve čtyři čtyřicet. Ne, neodchýlil jsem se od stanoveného plánu. Ano, všiml jsem si hned, že je mrtvý.“

„Z jakého důvodu jste ho navštívil?“ zeptal se Clowes.

„Doručení rukopisu,“ odpověděl Charles. „Pracuji jako redaktor v nakladatelství Oxford University Press a profesor Sigurdsson měl napsat komentář k jedné naší publikaci.“

„Opravdu?“ podivil se Jack. „Právě jsem byl přijat na oxfordskou univerzitu.“

„Výborně, Jacku,“ pochválil jej Charles.

„Díky,“ odvětil Jack.

„Tak, hochu,“ přerušil ho Clowes, „jmenuješ se Jack, že?“

„Ano, pane,“ přikývl Jack.

„Mmm, nejsi náhodou ten Jack z Whitechapelu, že ne?“ optal se Clowes.

„Ne,“ zavrtěl Jack hlavou dřív, než si stačil uvědomit, že policejní inspektor žertuje. „Z Oxfordu.“

„Tak vy jste oba na Oxfordu,“ řekl Clowes. „To je zajímavá shoda okolností.“

„To není shoda okolností,“ odporoval Charles. „Výběrová instituce je privilegium, nikoli právo.“

„Já sám jsem studoval v Cambridgi,“ poznamenal Clowes.

„Ach, promiňte,“ zarazil se Charles.

„Vlastně jsem na univerzitu nechodil,“ pošeptal Clowes Johnovi. „Ale že se tvářil, jako bych ho načapal ve spodním prádle, co? Mimochodem, odkud jste, ehm… Johne, jmenujete se tak, že?“

„Z Birminghamu, i když jsem teď ubytovaný v nemocnici Great Hayward.“

Nebylo to úplně přesné, ale John si pomyslel, že poukázat na to, že z Oxfordu jsou vlastně všichni tři, by v tuto chvíli situaci rozhodně neusnadnilo ani jemu, ani těm dvěma.

Mezi mladými muži, kteří spolu strávili nějakou dobu v zákopech, vznikalo jisté bratrství, které vznikalo díky společným válečným zkušenostem. Poněkud jiným druhem spříznění však bylo setkat se jako cizinci, kteří mají pramálo společného a které spojuje pouze vražda.

„Nikdy jsem se s ním nesetkal," podotkl Jack ohledně svého vztahu k mrtvole. „Vlastně jsem přijel sem do Londýna jen na dnešní večer, abych doručil dokumenty právnímu zástupci v Kentu."

Inspektor zamrkal, pak mrknul ještě jednou a obrátil se k Charlesovi.

„Bohužel se moje výpověď od jeho příliš neliší," urovnával si Charles brýle. „Byl jsem tu kvůli univerzitním záležitostem."

„Zbýváte vy, Johne," řekl Clowes. „Předpokládám, že jste ho také neznal."

„Znal," odpověděl John. „A znal jsem ho poměrně dobře. Byl to můj školitel."

„Opravdu?" zbystřil Clowes. „V jakém oboru?"

„Zejména ve starověkých jazycích," upřesnil John. „To bylo to hlavní, dále i v nepovinných kurzech mytologie, etymologie, historie a prehistorických kultur. I když," dodal, „ve skutečnosti jsem nebyl příliš pilný student."

„Aha," mumlal Clowes. „A pročpak? Nebyl snad dobrý učitel?"

„Naopak, byl výborný," začal vysvětlovat John. „Byl mým duchovním učitelem, který mě vychovával, když můj otec zemřel. Otec, který mi platil studia, si však myslel, že takové studium je, řekněme… nepraktické."

„Chápu," poznamenal Clowes a čmáral přitom krátkou tlustou tužkou něco do notesu. „A co tedy podle něj bylo praktické?"

„Bankovnictví," odvětil John. „Obchod a podobné věci."

„Hm," odfrkl si Clowes." A vy nesouhlasíte?"

John neodpověděl, jen pokrčil rameny, jako by říkal ‚Co se dá dělat?'

„Tak," prohlásil Clowes, „já jsem tímto skončil. Ale vy asi budete osoba, která byla profesoru Sigurdssonovi nejbližší. Nechtěl byste se tedy podívat na místo vraždy? Možná byste si všiml něčeho neobvyklého tam, kde by to nikdo druhý nezaznamenal."

„Samozřejmě," odvětil John.

Jack a Charles čekali se strážníkem v hale, zatímco John s inspektorem se vydali do knihovny. Ze všeho nejdřív Johna udeřil do nosu ostrý zápach spálené kůže podtržený skořicovým tabákem, který profesor výlučně kouřil, ale i pohled na samotnou místnost vypovídal o katastrofě.

Všude ležely rozházené knihy a police byly rozsekány na kousky. Nikde neviděl ani kousek neponičeného nábytku. Někdo nacpal do krbu spoustu knih a zkusil je spálit, ovšem s pramalým úspěchem.

„To páchnou ty vazby," pozoroval neshořelé zbytky Clowes. „Kůže s kovovými přezkami. Jsou tlusté, dobře drží vlhkost. Smrdí jako ďas a kouř z nich je černý jako ďasova bradka. To také upoutalo pozornost poslíčka, když nikdo nereagoval na jeho zvonění."

John se letmo rozhlédl po pokoji a upřeně se zahleděl na tmavou okrouhlou skvrnu na koberečku blízko stolu, kde dříve profesor pracoval.

„Jistě," všiml si jeho pohledu Clowes, „tam byl nalezen. Vykrvácel rychle, ani moc netrpěl, chudák."

Johnovi prolétlo hlavou, že je to lež, ocenil však dané gesto. „Nemůžu vám říct, jestli tu něco chybí, inspektore. Vypadá to, že všechno, co není rozsekáno na kousky nebo spáleno, není… ehm, nic důležitého. Knihy mají určitou hodnotu, ale jen pro lidi jako jsem já. Není tu nic, co by stálo za vraždu."

Clowes si povzdychl: „Toho jsme se obávali, No," zaklapl notes, „děkuji za váš čas a spolupráci. A upřímnou soustrast se ztrátou přítele."

„Děkuji vám," řekl John. Otočil se k odchodu, ale pak se zarazil: „Inspektore? Smím se zeptat, jak byl vlastně profesor zavražděn?"

„To je jiná věc. Byl ubodán, o tom není pochyb. Ale špička zbraně se zlomila o žebro, takže jsme si ji mohli dobře prohlédnout. Pokud mohu říci, byl zabit římským kopím. Takovým římským kopím, jehož materiál a způsob výroby byl použit naposledy před více než tisíci lety."

* * *

Šedivé večerní mžení pomalu přecházelo v mrazivou anglickou noc. Vyšetřování vraždy zdrželo tři nové známé natolik, že nestihli ani poslední vlak.

„Nedaleko odsud znám jeden klub," nabídl Charles. „Co kdybychom se tam posílili a unikli této chmurné a vlhké noci? Než půjdeme na ranní vlak, můžeme se trochu ohřát a něco zakousnout, abychom si zklidnili nervy."

Jack i John souhlasili a nechali se Charlesem vést labyrintem londýnských uliček.

„To je podivné, že byl sběratelem knih," poznamenal Jack, když minuli několik bloků. „A ještě k tomu shakespearovský badatel."

„Podivné? A proč?" nerozuměl John.

Jack pokrčil rameny: „Protože ho zabili včera, patnáctého."

Nejdřív to pomalu docházelo Johnovi, pak i Charlesovi. „Julius Caesar," řekl John.

„Jasně," pokračoval Jack. „Nemuselo by to příliš znamenat v době Caesarově ani v Shakespearově, ale včerejší noci to mohlo být zřetelné výstražné znamení, pokud by tu byl někdo, kdo by je pochopil."

„Dejte si pozor na březnové idy."

* * *

Ukázalo se, že klub, do kterého je Charles zavedl, měl rovněž literární atmosféru. Ještě před dvěma desetiletími to býval soukromý byt k pronájmu, poté byl upraven jako klub pro úzkou skupinku oxfordských vzdělanců, kam patřil i Charles.

„Adresa 221B Baker Street?" nevěřícně řekl John. „Myslíš to vážně, Charlesi?"

„Naprosto vážně," přiznal Charles. „Oxford zaplatil za přestavbu. Je velmi praktické mít kam se uchýlit, když přijedeš obchodně do Londýna."

Otevřel dveře a uvedl oba muže do vstupní haly. Nacházelo se zde několik soukromých pracoven a samostatný prostorný obývací pokoj s přilehlými chodbami, o kterých se John domníval, že vedou do přilehlých bytů upravených k podobným účelům. Velká místnost byla přívětivě zařízena a osvětlena dvěma širokými okny, skrze něž proudilo dovnitř světlo plynové pouliční lampy a stále hrozivější šerosvit noci a bouře. Krb, obsluhovaný nenápadným sluhou, byl naplno roztopený a dřevo příjemně praskalo. Když k němu přistoupili a vlhkost ze šatů se začala měnit v teplé obláčky páry, cítili se podstatně povzbuzeni na duchu.

„Tohle je mnohem lepší," poznamenal Jack.

* * *

Jack se uvelebil v rozměrném ušáku edwardiánského stylu a udělal si pohodlí. John se raději opřel o krb, aby se zahřál a usušil si oblečení, zatímco Charles, s nenuceností danou znalostí prostředí, otevřel bar na druhé straně pokoje a začal nalévat pití.

„Řekl jsem sluhovi, že už má volno," řekl Charles. „Nečekám, že by se v takové mizérii chtělo ještě někomu přijít. A abych byl upřímný, po našem dobrodružství s inspektorem Clowesem trochu soukromí spíš uvítám."

„Johne, těším se, že se stejně jako ty vydám do války," řekl Jack. „Doufal jsem, že na škole udělám jen semestr nebo dva, ale rektor má asi jinou představu."

„Jsi mladý," namítl Charles. „Snad čas a zkušenost zkrotí tvoji chuť po dobrodružství."

„To bylo ale dneska dobrodružství, že jo?" pokračoval Jack. „Jen si představ, že by nás třeba pokládali za studenty toho mrtvého profesora…"

Charlesovo varovné zamračení již nestačilo včas přerušit mladíkova slova. Johnova tvář se bolestně stáhla.

„Panebože… Johne, je mi to líto," omlouval se Jack. „Nedošlo mi to."

„Nic se nestalo," odpověděl John a upřeně hleděl do ohně. „Kdyby tu profesor byl, zasmál by se tomu."

„Prostě musíš zachovávat dekorum," napomenul ostře Charles Jacka. „Zvlášť teď, když jsi nastoupil na univerzitu v… Jacku, poslyš, posloucháš mě?"

Mladík zavrtěl hlavou, vstal a přešel místnost.

„Venku se potuluje nějaký divný chlap. Chvíli stál pod lampou naproti přes ulici, pak popošel na roh, kde zase chvíli postával, a teď stojí venku a zírá oknem dovnitř…"

Všichni se otočili tím směrem a střetli se s překvapeným pohledem podivného zjevení: pomenší muž, zahalený v cárech, s nezvykle vysokým zašpičatělým kloboukem na hlavě. Opravdu se tiskl na okno, nos měl rozmáčklý o sklo a turecké kníry zplihlé vlhkem.

Trhan za oknem náhle zmizel. Takřka vzápětí se ozvalo silné zabušení na dveře.

„…a teď chce dovnitř," dokončil Jack větu.

„To je těžké,“ začal Charles. „Klub je jenom pro členy. Nemůžeme jen tak hostit každého pobudu, který nemá dost rozumu, aby zůstal v takovém počasí doma.“

„No tak, Charlesi,“ ozval se John a vstal, aby otevřel dveře. „Kdyby nebylo tvé pohostinnosti, Jack i já bychom byli na stejné lodi jako ten ubožák, vždyť jsme se taky teprve poznali.“

„To je něco jiného,“ zafuněl Charles. „Vy jste z Oxfordu.“

„Vlastně jsem ještě nenastoupil,“ namítl Jack.

„To je jen formalita,“ nedal se Charles.

John otevřel dveře a dovnitř vpadl ten nejpodivnější mužíček, jakého kdo z nich kdy viděl. Oklepal se jako zmoklý voříšek, až sprškы vody lítaly přes celou vstupní halu.

Jeho vzhled by se dal nejlépe popsat, jako když roztrháte ilustrované vydání pohádek bratří Grimmů a pak kusy obrázků náhodně zase slepíte k sobě. Kabát a kalhoty byly křížencem příběhů *Jak starý Sultán vedl vojnu, Rumpelníček* a *Honza ježek;* jeho boty vypadaly jako marné úsilí stovky ševců prťavců. A klobouk připomínal bezohledné spojení pohádek *Král ze Zlaté hory* a *Rubáš.* Oči mu zářily, ale vlasy a knír měl promočené skrz naskrz – vypadal, jako by mu narazili na hlavu a ramena jakési opelichané lesní zvíře. Jedinou upravenou věc na něm představoval balík zabalený ve voskovaném plátnu, který pevně svíral pod paží.

„Příšerná noc,“ prohlásil muž. Stále z něj kapalo. „Strašná. Dům hrůzy hadr. Kdybych byl tušil, že mě taková noc potká, řekl bych své vlastní babičce, aby se neobtěžovala s porodem mého otce, jen abych se tomu trápení vyhnul.“

„No, jakmile se trošku osušíte, budete muset zase jít,“ přerušil ho Charles a kradmo schovával velkou láhev brandy za podřadnější pití. „Tohle je soukromý klub. Proč jste nás vlastně pozoroval?“

„Otázka za otázku?“ zeptal se muž. „Já odpovím na vaši, a vy pak na moji?“

„Nedá se říct, že to není fér, Charlesi,“ vložil se do věci Jack.

„Tak dobře,“ souhlasil Charles.

„Výborně,“ odvětil cizinec. „Sledoval jsem vás, abych se ujistil, že vás nesleduje nikdo jiný.“

„Co to je za odpověď?“ prsknul Charles. „To není pořádné vysvětlení.“

„Ale no tak,“ chlácholil ho John. „Ber to sportovně.“ Otočil se na mužíčka: „Jste na řadě. Na co se chcete zeptat vy?“

„Děkuji vám, pane,“ lehce se uklonil host. „Má otázka zní: Který z vás je John? A víte, že profesor Sigurdsson zemřel?“

„Myslím, že to můžete převzít tady, že ano?“

DRUHÁ KAPITOLA

Neobyčejný příběh

Po krátkém ohromeném tichu John znovu nabyl rovnováhy. „To jsem já," vstal a podal neznámému ruku.

Zjevení mu pevně tisklo ruku a freneticky jí potřásalo. „Konečně, konečně!" zvolal mužík. „Tolik mě těší, že vás poznávám, Johne, můj milý, drahý chlapče. A na tak skvělém místě jako je ‚druhý domov' Sira Arthura. Výtečné, výtečné. Ano…"

Jack a Charles si vyměnili skeptické pohledy a Jack obkreslil prstem kolečko na spánku.

Mužík nerušeně pokračoval dál: „Myslím, že to můžete převzít tady, že ano?" řekl a vrazil do rukou Johnovi balíček ve voskovaném papíru. „Víte, co máte dělat. Profesor by vás nenechal nepřipraveného."

John odstrčil balík. „Nemám ani nejmenší tušení, o čem to mluvíte. Právě jsme přišli z profesorova domu, a do včerejška jsem o jeho smrti ani nevěděl."

„Aha. No dobře. Jestli mi vaši učedníci pomohou rozbalit *Geographiku*, můžeme se dát do práce."

„Učedníci?" udiveně opakoval Charles. „Já nejsem… my nejsme… promiň, Jacku… jeho pomocníci, učedníci," vykoktal ze sebe. „Já jsem vydavatel…"

„Ano, jistě že jste, a zatraceně dobří," přerušil ho mužík. „Ale to může znamenat jedině… Johne, řekněte mi, jste… byl jste… jediný profesorův student? Nebo měl i jiné?"

John zavrtěl hlavou. „Ne, začala válka, další studenty už neměl. Každé setkání od nás obou vyžadovalo pečlivou předchozí přípravu. Myslím si, že neměl čas na korespondenci a soukromé vyučování ještě s někým jiným."

„To je zajímavé," řekl Charles. „Jak ses k tak neobvyklému studiu dostal?"

„Vlastně ani nevím. Našel některé moje povídky – jenom takové hlouposti – a oblíbil si je. Zjistil, že jsem se po návratu z Francie dostal do Great Haywoodu, přijel za mnou a nabídl se mi jako soukromý učitel."

Maličký muž neodpověděl, jen pokyvoval hlavou a pozoroval jej.

„To je pro tebe určitě obrovská ztráta," ozval se Charles. „Lituji teď ještě víc, že jsem přišel o příležitost se s ním setkat. Musel to být neobyčejný muž."

„Ano, to byl," souhlasně přikývl podivný návštěvník.

„Dnes jsme sem přišli pouze proto, že je Charles členem tohoto klubu," řekl Jack, „ale vy jste sem přišel přímo za Johnem. Jak je to možné?"

„Náhodná shoda okolností. Špatně jsem zabočil a viděl jsem vás vcházet sem dovnitř. Už se tu v těch ulicích nevyznám, vždycky se ztratím. Ale i v tom je prozřetelnost, protože kdybych byl našel přístav už dřív, jak jsem původně předpokládal, nikdy bych nenašel *vás*."

„Co má být v přístavu?" zeptal se Charles.

„Kotví tam moje loď. Teď musíme…"

„Počkejte," zastavil ho John, „podle toho, co víme, to klidně může být vrah. Znal profesora Sigurdssona dost dobře na to, aby věděl o mně, ale my o něm nevíme nic."

Místo odpovědi mužík začal prohrabávat kapsy svého otrhaného kabátu, načež vytáhl pomačkanou zprávu a podal ji Johnovi. Byla to, až na adresáta, stejná zpráva, jakou dostal od profesora John.

„Doufám, že je to pro vás dostatečný důkaz. Přijel jsem ze zahraničí až včera a odnesl jsem raději *Geographiku* z domu, abych ji uchránil. Profesor trval na tom, že zůstane a počká na vás. Měli jsme se znovu sejít dnes večer u něj v knihovně."

„Takže tohle je *Geographica?*" ukazoval Jack na balík.

„Ano, je."

„A co to je?" zeptal se John.

Malý muž zamrkal a zdvihl obočí. „Je to celý svět, chlapče. Celý svět, inkoustem i krví, na pergamenu i kůži. Je to celý svět, a je na tobě, abys jej zachránil, anebo zatratil."

Muž nečekal na odpověď, opatrně zdvihl veliký balík na stůl a začal rozbalovat vrstvy voskovaného papíru.

„Vypadá to jako kniha," poznamenal Jack.

„Očekával jsem, že budeš bystrý," řekl mužíček.

„Děkuju," zazářil Jack, „jmenuju se Jack."

„Těší mě, Jacku. A mně říkají Bert."

„Dobře, Berte," řekl Jack a přistoupil, aby pomohl odstranit balicí papír.

Pod voskovaným papírem se skvěl velikánský svazek vázaný v kůži, ohlazený častým používáním – nebo snad věkovitostí. Přes přední hranu byl svázán látkovými tkalouny, titulní stranu již měl ošoupanou, a písmena, která dosud nesla stopy třpytivě zlatého zdobení, tvořila název *Imaginaria Geographica.*

„Hmm… Geografie představivosti nebo imaginace, že? Zajímavé," poznamenal Charles.

„Skoro," odvětil Bert. „Ale lepší překlad by byl méně doslovný: Imaginární geografie."

„Imaginární?" podivil se John a zblízka si prohlížel obrovskou knihu. „K čemu může být atlas imaginární geografie?"

Bertovi se téměř podařilo skrýt stín, který mu přelétl přes obličej, za rychlým úsměvem: „To se bavíš na náš účet, mladíku. Imaginární geografie slouží přesně k tomu, co by člověk předpokládal podle názvu: k navigaci do imaginárních zemí, po nich a zpět. Po všech imaginárních zemích, které kdy existovaly v mýtech a legendách, pověstech, bájích a pohádkách. Všechny můžeš najít v této knize," pokračoval Bert. „Narnie, Země za zrcadlem, mýtická Thullie, Středozemě, Pultanella, země Liliputů, Sangri-La, země Oz; všechny tam jsou. Souhrnně se místo, kde všechny tyto bájné země existují, nazývá Souostroví snů – a právě kvůli této knize, tomuto průvodci po Souostroví, byl profesor zabit."

„Tohle vypadá jako řečtina," zkoumal Jack první mapu v knize s nosem těsně nad listem.

„Šikovný chlapec," pochválil ho Bert. „Na začátku je mnoho takových map. Ale jak vidíš, některé mají popisky v jiných jazycích, včetně angličtiny. Avšak většina jich je dosud nepřeložená," zakončil a šťouchl do Johna. „Ještě že tady máme vás, že, mladý muži?"

„Počkejte chvíli, počkat," ustupoval John. „Nechápu, co má tohle co dělat se mnou, a ostatně, ani jak jste vůbec věděl, kdo jsem."

„Věděl jsem, kdo jste, Johne, protože jsem to byl já, kdo první četl vaše povídky. To já jsem vás vyhledal a radil profesorovi, že

budete ideální následník. To já jsem ve vás viděl potenciál stát se největším Správcem ze všech," vysvětloval mužík.

„Domníval jsem se, že vaši společníci jsou vaši učedníci – nic ve zlém, Charlesi – ale jenom proto, že vždycky byli tři."

„Tři? Tři kdo?" nerozuměl Jack.

„Správci *Geographiky*," vysvětlil Bert. „Teď nemáme čas zahálet. Závod už začal."

„Jaký závod?" nechápal Charles.

„Jde o to," pokračoval Bert, „zabránit katastrofě – a v sázce je celá historie lidstva. Můžeme jen doufat, že vzdělání, které jste dosud získal, bude stačit."

„Moje *vzdělání?*" nevěřícně zvolal John. „Ale proč je…"

Než mohl pokračovat, noční vzduch proťalo táhlé psí vytí. Znělo hluboce a hlasitě, až nakonec postupně odeznělo do těžkého ticha. Potom se vytí ozvalo znovu, a přidalo se k němu další a další.

A další.

Ale tentokrát se ozývalo blíž. Mnohem blíž.

Za příšernými tóny psího vytí bylo slyšet slabší staccato – výkřiky mužů, vzteklých, pátrajících. Zvuky davu.

Poprvé od chvíle, kdy Bert vkročil do domu číslo 221B v Baker Street, se v jeho tváři objevila nerozhodnost a zachmuřenost a také náznak strachu.

„Tak už je to tu, chlapci. Musíme jít."

„My?" vyrazil ze sebe Charles. „Já v tomhle počasí nikam nejdu! Zejména když se v ulicích prohánějí nějaké… vzteklé bestie!"

„Obávám se, že nemáte na vybranou," řekl Bert. „Jdou po mně a po Johnovi, takže my odejít *musíme* – ale jestli sem přijdou a zjistí, že jsme jim upláchli, vybijí si vztek na vás."

„Jdou po mně? Ale proč?" stále nedocházelo Johnovi.

„Myslel sis, že se zastaví u profesora? Nemůžou – nezastaví. Nedostali, co hledají – tohle," udeřil Bert dlaní do knihy. „A teď je to tvoje. Jsem si jistý, že pro ně nebude obtížné rozsekat tě na kousky stejně jako profesora."

Bert začal opět balit knihu do voskovaného papíru a Jack přistoupil, aby mu pomohl. „A teď rychle," řekl všem třem mladým mužům, „musíme si pospíšit!"

„Pospíšit kam?" ptal se Charles.

„Do přístavu samozřejmě. K mé lodi. Posádka nás čeká a určitě už si o nás začínají dělat starosti."

Charles začal protestovat, ale Bert ho rychle přerušil: „Ti, co po nás jdou, nejsou nějací výtržníci. Nejsou to vojáci. Ve skutečnosti to nejsou ani *lidé*, jak je znáte. Ale ať už věříte mým varováním nebo ne, nebo tomu, jestli na nás v přístavu čeká moje loď, vězte, že jestli tady zůstaneme jen o minutu déle, všechny nás stihne smrt.“

I kdyby Bertova slova nebyla dostatečně přesvědčivá, stíny, jež se objevily na protějším rohu ulice, přiměly jeho společníky k pohybu.

Tlupa, která jim byla v patách, se oháněla meči a kopími nezvyklého vzhledu. Ale ještě podivnější bylo, že se pohybovali po všech čtyřech, klapali drápy o dlažební kostky a jen občas se napřímili a zavětřili ve vzduchu, než přervali noční ticho dalším ohlušujícím vytím.

„To jsou Wendigové,“ zamumlal si pro sebe Bert. „Nic je nezastaví… a může to být jen horší. Charlesi,“ otočil se na něj se žádostí, „měl tu Sir Arthur zadní východ?“

„Ano, tudy. Pospěšte si.“

Bert, Jack a John následovali Charlese bludištěm pokojíků ke dveřím na konci bytu. „Tady je to. Rozšířili klub o vedlejší byt, jehož vchod vede do zadní uličky.“

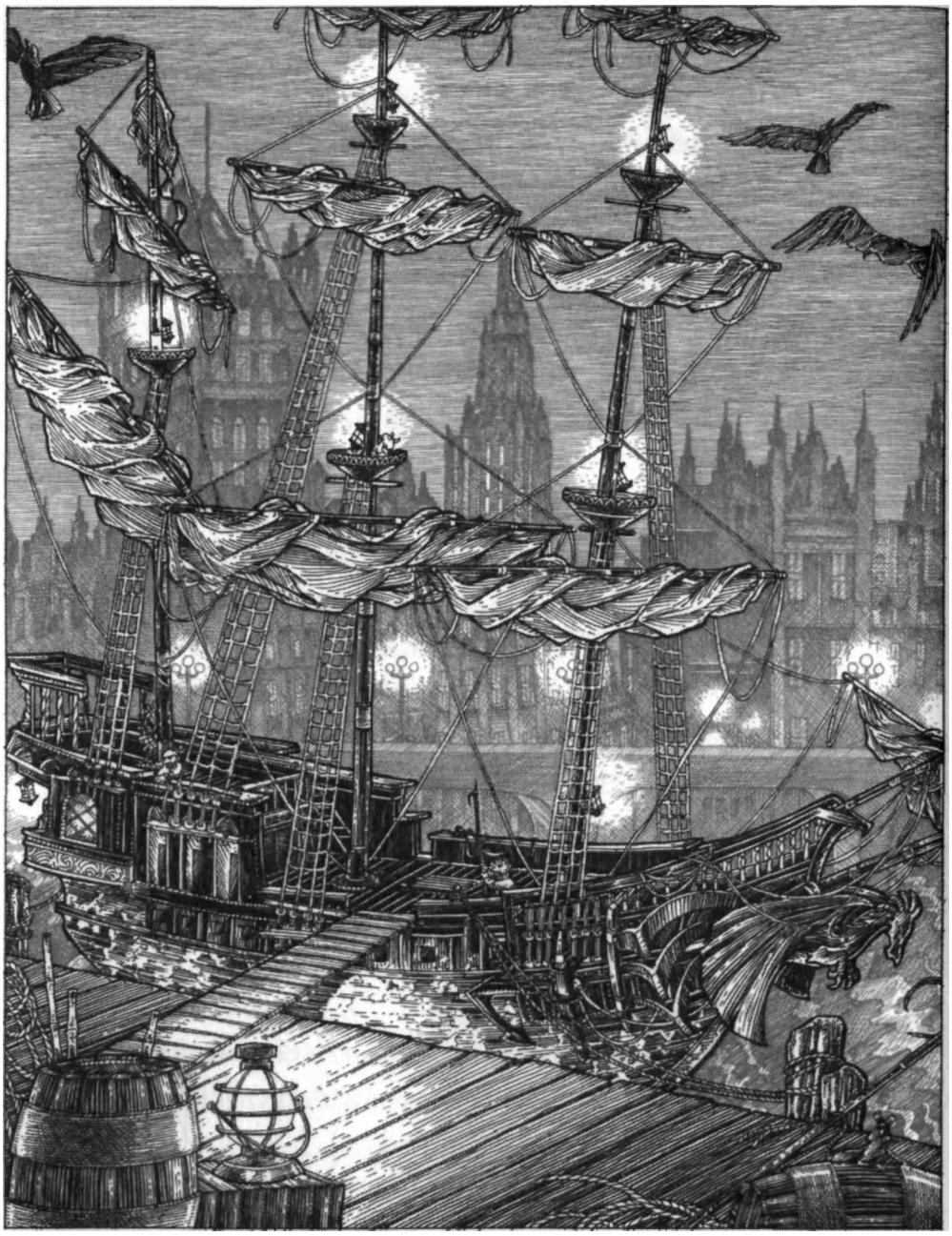
Právě když vbíhali do chodby, ozval se náraz a tříštění dřeva z haly za nimi.

„Pospěšte si, chlapci! Honem!“ křikl Bert.

Čtyři společníci našli východ a opatrně, ale svižně vyklouzli do přilehlé uličky, která byla naštěstí prázdná. Zamířili k nejbližší křižovatce stále rychlejšími kroky; uvědomovali si, že jim jde o čas…

Když uběhli jeden blok, prozradilo jim vzteklé vytí pronásledovatelů, že jejich útěk z klubu byl odhalen. Hon skončil. Teď již šlo o závod.

Zakrátko všichni čtyři utíkali k přístavu, co jim síly stačily.

„Indigový drak,“ prohlásil hrdě Bert. „Moje loď.“

TŘETÍ KAPITOLA

Běh do přístavu

Londýnské ulice a uličky představovaly hlavolam i za dne; v noci a uprostřed bouře se změnily v labyrint nepřekonatelný pro čtyři muže prchající o život před smečkou honců, kteří je očividně pronásledovali po čichu.

„Co jsou zač?“ vyzvídal Jack. „Nazval jsi je Wendigové.“

„Honci našeho nepřítele,“ funěl Bert, „jeho lovečtí psi, a jestli to nejsou nejohavnější stvůry pod sluncem, tak o tento titul jistě mohou směle usilovat.“

„Jsou to lidé nebo šelmy?“ ptal se Jack.

„Obávám se, že obojí. Když je potřeba, dokážou se chovat jako lidé – ale s každou vraždou jsou dravější. Zlem, které činí, mají znetvořená těla, a získali tím i psí smysly, hbitost a rychlost.“

„Jak k tomu došlo?“ otázal se John.

„Hrůzným způsobem. Zaprvé musejí být prolezlí zlem. Ale aby se mohli proměnit ve Wendigy, musejí jíst lidské maso.“

„Kanibalové,“ vydechl John.

„Ano, a nejen to. Říká se, že aby z nich mohli být opravdoví Wendigové, první maso, které ochutnají, musí pocházet z jejich nejlepšího přítele nebo dokonce milované osoby. Pak už na tom nezáleží.“

Přes Johnovu tvář přelétl zděšený výraz, když to domyslel do důsledků. „Myslíte, že oni… profesorovo tělo?“

„Ne. Věřím, že ho zavraždili, když jej vyslýchali, kde se nachází *Geographica*, Byl zabit, ale nikoli sežrán. Wendigo… Wendigové mají rádi maso *živé*.“

* * *

„Vy si opravdu myslíte, že tam je loď?“ ozval se Jack po chvíli a těžce oddychoval.

„Pochybuji o tom,“ odvětil Charles, „ale nemíním tady stát a rozjímat o tom.“

„Vsadím se o šilink, že tam bude,“ zadýchaně ho ujistil Jack.

„Dobře.“

Dlažební kostky se smekaly pod nohama a čtyři prchající měli co dělat, aby na nich neuklouzli a nezvrtli si kotník. Bert je vedl. Přiznané mezery ve znalostech Londýna zjevně neovlivnily jeho tempo – pohyboval se ve světle pouličních svítilen od rohu k rohu tak rychle a hbitě, že by to u člověka jeho vzhledu nikdo neočekával.

„Už jsme skoro na místě, chlapci. Cítíte to, ne?“

„Fuj, to je ale puch,“ popadal dech Jack. „Co to je?“

„Ryby a odpad, odpad a ryby,“ zajíkal se Charles. „Obchod. Znáš to – právě ta práce, o které John neví, zda se jí chce věnovat.“

„Chytrolíne,“ ulevil si John, když Bert s vítězným výkřikem zmizel za rohem.

Když za okamžik sám zabočil za roh, zarazil se uprostřed kroku, až do něj Charles i Jack vzápětí vrazili.

Bert mluvil pravdu. V přístavu se opravdu na úvazu pohupovala loď. Takovou loď ale dosud neviděli.

Jack natáhl ruku. „Vyhrál jsem šilink.“

„Čert aby to vzal,“ zaklel Charles a vložil mu minci do dlaně.

„*Indigový drak,*“ prohlásil hrdě Bert. „Moje loď.“

„To je galeona?“ tázal se Charles. „Vypadá jako španělská, ale – starobylá.“

„Šestnácté století. Aspoň ty novější části. Myslím, že nejstarší části trupu jsou řecké, ale nejsem si docela jist. Je v ní nejspíš kousek ode všeho. Ale slouží dobře a vždycky mě bezpečně zaveze do domácího přístavu.“

„A kde přesně je váš domácí přístav?“ zeptal se Jack.

„Později, později,“ odbyl ho Bert a pozoroval, jak se stíny pronásledovatelů pod pouličními lampami prodlužují a blíží. „Nejdřív se uchylme do bezpečí – pak bude čas na řeči.“

Nikdo ze společníků se neoptal, co znamená Bertovo „později“, ani se nepozastavil nad neurčitým náznakem, že zamýšlí v rozhovoru pokračovat, až nebezpečí pomine.

Bert se dal do klusu a rychle přeběhl po lávce vedoucí na loď. Před lávkou stála mladá žena – vysoká a oblečená jako pirát z *Ostrova pokladů*, vyzařovala z ní autorita, která se neslučovala s jejím nesporným mládím.

„Otče, jdete pozdě," zlobila se. „Už jsme se za tebou chtěli vydat, abychom tě zachránili."

„To nebylo nutné, Aven. Jak vidíš, já i mí mladí přátelé jsme všechno zvládli podle plánu."

Z doku přilétlo nočním vzduchem hladce opracované egyptské kopí a připíchlo Bertův kabát k lodní přídi, jen tak tak minulo jeho rameno.

„Aha, no dobře!" Bert se vysmekl z oděvu a uskočil. „To neznamená, že bychom neměli, ehm, urychlit odplutí."

Jen se ostatní vyškrábali na palubu, Aven se postavila na záď a zkřížila ruce v obraně před kopími, jež na ni metali honci.

„Už toho bylo dost," prohlásila stroze, „vyvez nás odsud."

Do vody neklesla vesla, plachty se kupodivu dmuly přesně *proti* větru – přesto jakmile vydala Aven rozkaz, loď vyplula z přístavu a začala nabírat rychlost.

Studený vzduch prořízlo vytí z přístavu za nimi. Mladé ženě se rozšířily oči překvapením: „Wendigové? Poslal na vás Wendigy?"

„Ano," přikývl Bert. „Stellan – profesor – byl mrtvý, ještě než mohlo být cokoli vykonáno."

„Ale *Geographica* byla u tebe," řekla Aven a přejela pohledem jeho společníky. „Nemusel tam na nic čekat, snad jen na smrt."

„Byla to jeho volba, Aven," připomněl jí Bert. „Mohl bych stejně snadno obviňovat sám sebe, že jsem vše zanechal pouze na jeho bedrech, zatímco jsem cestoval…"

„Nebo Jamieho. Kdyby se nevzdal poslání jen kvůli té ženě a jejím dětem… Dokonce je v Londýně! Proč Wendigové nehoní *jeho?*"

„Nechtějí ho. Chtějí tohle," poklepal Bert na knihu. „Proto jsme tady. Pro tohle jsme přišli. A teď kvůli tomu musíme prchat."

„A taky nás hledají příšery, které nás chtějí zavraždit…"

„… sežrat nás," vložil se Jack.

„Zavraždit nás a sežrat," opravil se Charles. „Takže bych navrhoval dokončit diskusi někde dál, až budeme z dosahu…"

„Ano," souhlasil Jack, jenž nespustil oči z Aven od okamžiku, kdy vstoupili na loď. „A… snad bychom se aspoň měli představit."

„Samozřejmě," řekl Bert. „Chlapci, představuji vám kapitána *Indigového draka* – svou dceru Aven."

Charles postoupil dopředu a lehce se uklonil. „Těší mě. Jmenuji se Charles.“

Přikývla, obočí stále pozdvižené.

„Já jsem Jack,“ představil se Jack, protlačil se kolem svého druha a podával jí ruku. „Kdybych vám mohl s čímkoli pomoci, jsem vám k službám.“

„Víte něco o práci na lodi?“

„Ehm, no, to vlastně ani ne,“ přiznal se Jack. „Jsem student.“

Aven protočila panenky a podrážděně si povzdychla. „Další učenec. Chraň nás bůh před blázny a jejich knihami.“

Podívala se na Johna. „A vy?“

„Já jsem John. Rád vás poznávám.“

Neodpověděla, ale dívala se mu chvíli do očí. Pak se prudce otočila a pronesla tak tiše, aby to slyšel jen on:

„Doufám, že za to všechno stojíte.“

* * *

Poprvé získali příležitost si pořádně prohlédnout své pronásledovatele, kteří se kupili v přístavišti, vyli a zuřivě mávali zbraněmi.

Wendigové se přece jen poněkud podobali mužům. Jen na těch, kteří se hrbili a ukazovali znetvořenou zvířecí zadní část těla, bylo vidět, že jsou zjevně něco víc. Měli chlupy, na hřbetě drsné. Byli nevýrazní, jako by byli součástí ledabyle vyvolané fotografie.

Kabáty, jimiž maskovali svá těla a v nichž ukrývali zbraně, nyní ležely pohozené stranou, takže bylo vidět jejich zvláštní odění z různorodých kultur.

„To je ale neobvyklé,“ divil se John. „Vidím různé druhy kostýmů – egyptské, indické… a není támhleten dokonce severský?“

„To nejsou kostýmy,“ řekla Aven. „Myslíš si, že muž, který se oddá zlu a krmí se masem svých přátel, musí být rodilý Londýňan?“

John i ostatní se otřásli a odvraceli se od scény na břehu, když v tom zahlédl ještě další postavu, jež procházela mezi rozlícenými Wendigy. Nebyl si zcela jist, ale muž vypadal jako jeho včerejší spolucestující z vlaku do Londýna. Jestli tomu tak opravdu bylo, viděl v tom John další důkaz Bertova tvrzení, že je v té věci zapletený víc, než si původně myslel.

Indigový drak stále zrychloval a přístav i pronásledovatelé ve chvíli zmizeli ve temnotě za nimi.

Získali tedy krátkou chvíli, aby mohli trochu nabrat dech, takže teď obrátili pozornost k prapodivnému plavidlu, na něž se nalodili. Byla to skutečně galeona, i když velice neobvyklého vzezření. Byla poněkud zašlá a skřípavá, ale nebylo pochyb, že je postavená pro velká dobrodružství.

Z její přídě se vypínala obrovská hlava a torzo draka. Drak měl zlaté oči a sytou, tmavě fialovou barvu. „Indigo," ozřejmil Bert, když zaslechl Jacka hovořit o barvě. „Nechceme ji urazit."

John měl nejistý pocit, že vidí draka dýchat.

Na zádi stála na palubě kajuta a pod ní skladištní prostory, které měly jednu velmi neobvyklou vlastnost: zevnitř byly mnohem větší, než se zdály zvenčí.

Kromě nich byla na lodi ještě posádka asi dvaceti námořníků; všichni byli teple oblečeni proti vlhkému nočnímu vzduchu a zabývali se prací podle rozkazů kapitánky Aven.

„Všimli jste si," odvážil se Jack poznamenat, „že jsme všichni o dobré dvě stopy vyšší než ostatní členové posádky?"

John vnímal všechno dění na lodi jen okrajově, jako běžný lodní provoz, ale když jej nyní Jack upozornil, uvědomil si, že je to pravda. Ani jediný námořník neměřil víc než čtyři stopy, a většina jich byla ještě menší.

„Poslyšte," oslovil Jack jednoho z procházejících námořníků, „byl byste tak…"

Ztuhnul a oči se mu rozšířily překvapením.

„Jacku? Co se děje?" ptal se Charles.

Námořník s lesklýma očima si ho nevšímal a šel si dál po své práci. Jackovi se podařilo zvednout paži a ukázat na nohy odcházejícího námořníka – ale vůbec to nebyly nohy.

Byla to rozdvojená kopýtka.

Námořníci nejevili nejmenší známky zájmu o to, že je někdo pozoruje. Aven s Bertem byli hluboko ponořeni do diskuse nad atlasem *Imaginaria Geographica.* Charles, John a Jack se semkli pevněji a zašli za druhou stranu kajuty.

„Viděls to?" vyhrkl Jack, když byl znovu schopen promluvit. „Viděl jsi…?"

„Tiše," odpověděl Charles. „Viděl jsem to. Je to tu všechno nějaké divné, jsem pro s celou věcí skoncovat."

„Souhlasím. Už jsme daleko od té pranice s… tím, co nás honilo. Snad bychom tu mohli někde zastavit a informovat úřady –

snad by si s tím mohl poradit inspektor Clowes. A vůbec, to už není naše starost.“

„Přesně tak,“ souhlasil Jack a otřásl se. „Právě bychom se měli blížit k mostu. U mělčin budou muset zpomalit a můžeme je požádat, aby nás vysadili v přístavišti za mostem.“

„Tak jsme domluveni, promluvím s nimi.“

Zanedlouho proplul *Indigový drak* pod mostem, avšak místo očekávaného zpomalení se rozletěl po vlnách ještě větší rychlostí. Všudypřítomná mlha nad řekou se slila a obklopila loď. Dokonce i déšť ustal. Události dostávaly další spád.

* * *

Za nimi v dálce, ve stínu londýnského mostu, zvedla kotvy další loď, černá jako noční můra, i stěžně měla tmavé – a jala se je tiše pronásledovat.

* * *

Charles se snažil rychle dobrat k jádru své žádosti. „Vypadá to, že jsme se pronásledovatelů zbavili,“ sdělil Aven. „A jsem vám velice vděčný za vaši pomoc a zásah. Teď, když nebezpečí pominulo, mohla byste mi laskavě říci, ve které části města nás zamýšlíte vysadit?“

„Ano,“ souhlasil Jack a kradmo pohlížel na posádku. „Rádi bychom vystoupili, prosím.“

Než Aven odpověděla, významně se podívala na otce. „Je mi líto, ale to prostě není možné.“

„Proč ne?“ zeptal se John.

Místo odpovědi Aven ukázala na žhnoucí světla města na nedalekém pobřeží, kvůli mlze mdlá a nejasná.

Jak se dívali naznačeným směrem, mlha je obklopila ještě těsněji, zhoustla okolo lodi, až se během chvilky světla Londýna úplně vytratila. Když začala mlha ustupovat, město bylo pryč a bouřka ustala. Nad hlavami jim svítily tisíce hvězd osvobozených od mraků, jež je až dosud zakrývaly. Okolo nich se rozprostíral širošírý oceán, nikde ani známka pobřeží.

„A-ale to není možné!“ koktal Charles nevěřícně a s nemalou dávkou strachu. „Neplujeme déle než pár minut! Je nemyslitelné, abychom nyní byli na otevřeném moři!“

„Přesně tak,“ přisadil si Jack, „plavil jsem se z ústí řeky mnohokrát. Stále před sebou máme – měli bychom mít – aspoň dvacet mil, než dorazíme k průlivu.“

„Chápu vás,“ řekl Bert, „ale vy tomu nerozumíte – opustili jsme Anglii v okamžiku, kdy loď vyjela z přístaviště. Nenacházíme se nikde poblíž průlivu ani Londýna, dokonce ani Evropy. Vlastně už neplujeme ani ve stejném oceánu.“

„Tak kde tedy jsme? Kam nás vezete?“

Aven kývla směrem k Johnovi. „Jeho se zeptejte. On to ví.“

John stál u zábradlí, vyhlížel do tmy a nechal položenou otázku viset ve vzduchu – ten se chvěl příslibem, který, jak všichni věděli, bude naplněn, jakmile John vyřkne ta osudná slova. Konečně odpověděl.

„Do Souostroví,“ vyslovil hlasem přitlumeným směsí nevíry a úžasu. „Tam jedeme, že? Jedeme do Souostroví snů.“

Socha byla zabalena popínavými rostlinami a vegetací…

ČTVRTÁ KAPITOLA

Avalon

Přes veškeré své pochybnosti museli John, Jack i Charles připustit, v jaké situaci se nacházejí. Chtě nechtě pluli po moři. A dokud neurčí cíl cesty, nevydají se k němu a bezpečně jej nedosáhnou, jsou plně vydáni na milost kapitánce a její neobyčejné posádce.

„To je všechno tvoje vina," obvinil Charles Berta rozezleným hlasem. „Kdybys nás nepřesvědčil, abychom opustili klub…"

„Kdyby vás nepřesvědčil, abyste opustili klub," přerušila ho Aven, „byli byste všichni tři dávno mrtví. Nebo jste si snad nevšimli, že to nebyli jen nějací účetní a bankéři, kdo po vás šel?"

„Má pravdu," souhlasil Jack a kopal do jednoho z oštěpů dopadlých na palubu. „Tyhle věcičky nejsou pro zábavu. Jsou pokryty vrstvami zaschlé krve. Myslím, že by nás skutečně zabili, Charlesi."

„Souhlasím," přidal se John. „Ať už se teď nacházíme v jakékoli situaci, pořád je to lepší, než kdybychom zůstali v Londýně. Avšak," pohlédl úkosem na Berta, „bylo by dobré mít představu, kdy se budeme moci bezpečně vrátit."

„To je otázka, že? Jedna z mnoha, které, jak předpokládám, máte," řekl Bert. „Ale jelikož já mám také své otázky, bude nejlepší, když co nejdřív někde přistaneme a společně probereme, co dál."

„Přistaneme?" podivil se Charles. „Je tu nějaká země? Vždyť plujeme podle té vaší imaginární geografie."

„Ano, určitě je. Je zde ostrov, který leží v podstatě v místě, kde hraničí vodstva vám známého světa s vodstvy Souostroví," odpověděl Bert.

„Nevím, jak se nazýval původně – profesor vám to možná řekl, Johne – ale v minulém tisíciletí byl znám jako Avalon,“ dodal.

* * *

Aven odhadovala, že jsou od Avalonu vzdáleni ještě hodinu plavby, a navrhla svým pasažérům, aby se v klidu pokusili vychutnávat let po mořské hladině. Noční vzduch byl chladný, nikoli však mrazivý a klidná voda vybízela k hladké mořeplavbě.

Bert si všiml, že se John snaží být od *Geographiky* co nejdál a raději vše pozoruje z přední paluby, odkud může vyhlížet ostrov. Charles každou chvilku potřásal hlavou, lapen v ošklivém snu, který se mu honil hlavou. A Jack se choval, jako by jakékoli nebezpečí nebo nepohodlí, které bude muset podstoupit, stálo za to, jen když může zůstat nablízku Aven.

Jak se ukázalo, posádku *Indigového draka* tvořili faunové – mýtická stvoření, napůl muži, napůl kozli. Aven jim vysvětlila, že i když jsou svým nižším vzrůstem spíše nehezcí, jejich vrozená schopnost – díky jejich kozí stránce, o tom John nepochyboval – slézat horské terény přijde nesmírně vhod i na palubě rozkymácené divokou bouří.

„Je to ohromující pohled,“ pochvalovala si Aven. „Dvacet stop vysoké vlny, paluba kluzká jako led, téměř oslepující déšť, a tihle chlapíci po ní chodí, jako by byli na procházce v parku.“

„Vlastně bych myslel,“ zamyslel se Jack, „že pro tenhle úkol budou lepší satyrové – jsou přece větší a silnější, ne?“

„Satyrové, pch,“ ušklíbla se Aven. „Jistěže jsou silnější, ale všechen čas stráví pitím a když zrovna nepijí, honí se za ženskými. Je s nimi víc problémů než užitku.“

„Faunové nepijí?“

„Ne tolik jako satyrové. To nejsilnější, co faunové pijí, je flambovaný rumový punč. Většinou není silnější než dobré svařené víno.“

„Všimli jste si, že diskutujete o mytologických stvořeních, která ve skutečnosti neexistují?“ protestoval Charles. „Satyrové ani faunové přece neexistují!“

Jako v odpověď upustil jeden lodník těžkou náhradní vzpěru stěžně Charlesovi na nohu, pak ji sebral a pozvedl čapku naoko na omluvu, načež pokračoval dál do kajuty.

Charles zaúpěl, posadil se na palubu a masíroval si zraněnou nohu.

„Vypadá to, že ti neexistující mytologické stvoření právě polámalo prsty na nohou,“ poznamenal Jack.

„Zmlkni,“ odsekl Charles.

* * *

Zanedlouho námořník ve strážním koši signalizoval, že země je na dohled. Na obzoru se tyčil Avalon obklopený jemným oparem, hrdě vypínající svůj reliéf proti temným mrakům v pozadí.

Indigový drak zpomalil a propletl se mělčinami až k polorozpadlému přístavišti. Oblázková pláž pozvolna přecházela v travnatý svah a propletená změť houštin nyní halila kdysi slavný přístav.

John, Jack, Charles a Bert vystoupili na břeh a Jack se postavil do čela svých poněkud opatrnějších a váhavějších společníků. Aven se držela vzadu a čas od času vrhala podezřívavé pohledy zpátky, směrem, odkud přijeli.

Na vrcholu svahu byly zbytky sloupoví, úlomky oblouků, rozvalené základy, drolící se kámen. V tlumeném světle soumraku si mladí muži téměř mohli představit slavné katedrály, které tu snad kdysi stávaly – avšak ty doby dávno minuly a náruč přírody si již vyžádala zpět, co jí bylo odňato.

Ačkoli zbývaly jen rozvaliny, ostrov byl prodchnut nepopiratelnou atmosférou kouzel a tajemství, která dýchala ze země, stromů i samotného vzduchu. Nikdo z nich si nemyslel, že skutečně přicestovali na legendární Avalon krále Artuše – ale zde a v této chvíli tomu skoro uvěřili.

Mezi rozvalinami bylo rozeseto několik mramorových piedestalů a sem tam mohli zahlédnout i neporušenou sochu. Jedna vysoká stála na piedestalu v blízkosti místa, kde bývala kdysi vstupní hala. Socha byla zahalena plazivým rostlinstvem a vegetací, téměř jako by sama byla keřem, který vyrostl do tvaru rytíře ve zbroji.

Jack po ní zašilhal a pěkně se polekal, když po něm zašilhala také. „Ta socha – myslím, že jsem viděl jak se pohnula,“ otočil se k ostatním.

„Ach,“ zarazil se Bert, který kráčel vzadu. „Vlastně jsem vám chtěl říct…“

Než stihl dokončit myšlenku, zmiňovaná socha sestoupila z piedestalu za hlasitého skřípění kloubů a kovu a zamířila mečem přímo Jackovi na hlavu.

„Jacku, pozor!“ zakřičel John a vrhnul se vpřed, aby dostal přítele z nebezpečí. Meč proťal v ostrém oblouku místo, kde Jack ještě před okamžikem stál, než jej John strhnul na zem. Odvalili se kousek stranou a vyskočili s napřaženými pěstmi.

Ale nebylo třeba se ničeho obávat. Socha – ve skutečnosti rytíř ve zbroji, který byl zeleně skvrnitý rzí a stářím – nemohla zvednout meč k dalšímu úderu. Dokonce i učinit pár kroků na prostranství ozářené měkkým večerním světlem jej stálo nepřekonatelné úsilí, jak bylo vidět v jeho tváři, do které věk vyryl své stopy. Věk a ještě něco jiného…

„Mluvte,“ vyzval je rytíř chraplavě. „Promluvte a dejte se poznat.“

Bert pokročil vpřed a promluvil za všechny: „To jsem jen já, starý přítel Bert, a můj doprovod.“

Rytířovýma očima prokmitl záblesk poznání. Nechal svůj meč klesnout a pozvedl zrak, aby si cizince prohlédl.

Bylo naprosto zřejmé, že starý strážce nepředstavuje žádné nebezpečí. John, Jack i Charles přistoupili blíže, ale John jako první odhalil, co jim na útočníkovi připadalo podivné.

„Máte tělo ze dřeva, že?“ otázal se překvapeně.

„Chlapci,“ pronesl Bert a položil starému rytíři paži kolem beder. „Představuji vám Zeleného rytíře. Je strážcem Avalonu.“

Údy i tělo Zeleného rytíře byly z tvrdého dřeva – pevných dubů a javorů; klouby a tvář tvořila měkká borovice s letokruhy. Vlasy vypadaly jako ptačí hnízdo spletené z kůry a listnatých ratolestí. Když promluvil, znělo to jako vrzavé šelesty věkovitých vrb naklánějících se v nočním vánku.

„Odpusťte mi mou unáhlenost,“ pronesl k Jackovi. „Kdybych byl býval věděl, že jste přítel, nebyl bych se snažil setnout hlavu z vašich ramen.“

„On to chápe,“ vložil se do rozhovoru Bert. „Prostě jste dělal svou práci.“

„Býval jste Francouz, smím-li soudit podle vašeho přízvuku,“ odhadl Jack.

„*Jste* Francouz,“ důrazně ho opravil Charles a zamračil se na něj.

Rytíř zareagoval hlubokou uctivou úklonou. „*A votre service, moniseur,*“ řekl. „Veškeré mé síly jsou vám k dispozici.“

„Říkejte mi Charles… a děkuji vám,“ odvětil Charles.

„Charles?“ Otázal se rytíř překvapeně. „Kdysi takto oslovovali i mne, před dávnými časy a v jiném životě.“

„Jsem šťastný, že vás poznávám," řekl Charles. „To jsou moji přátelé, Jack…"

„Zdravím," řekl Jack a podal rytíři ruku, kterou bleskově prozkoumal poté, co ji rytíř stiskl ve své kornaté dlani.

„… a John," dokončil představování Charles.

„Ach, Správce," zareagoval rytíř.

John zamrkal překvapením. „To říká Bert, ale jak to víte vy?"

„Morgany," řekl rytíř, jako by to vysvětlovalo vše. „*Tři, které jsou jedna,* předpověděly váš příchod i temné strasti, které jdou ve vašich stopách."

V odpovědna tázavé pohledy ostatních si Bert zamnul bradu a povzdychl si. „To předpovídají nepěkné věci," pravil pochmurně. „A nevěstí to vůbec nic dobrého."

Obrátil se na Zeleného rytíře. „Vezměte nás k Morganám. Musíme se dozvědět to, co vědí ony – nebo alespoň to, co nám budou ochotné říci."

* * *

„Údělem Zelených rytířů je služba," vysvětloval Bert, když následovali rytíře kolem pobřeží ostrova. „První z nich byl křižák, který přijal službu výměnou za dar vysoké hodnoty. Ostatní byli takto povoláni k pokání či k odčinění zlých činů. Z pětadvaceti strážců Avalonu, kteří přijali službu, pouze zde náš přítel a ještě jeden strážce si ji zvolili z vlastní vůle."

„Nebudu se s vámi přít, starý příteli," pronesl rytíř a kývl dozadu Bertovi. „Ale dalo by se říci, že to byl můj úděl, stejně jako ostatních."

„Jak to?" otázal se Charles.

„Jaký je vlastně rok, tam ve světě?" odpověděl rytíř otázkou.

„Mluvíte o ‚světě', jako by to bylo úplně jiné místo," řekl Jack. „Ale ve skutečnosti to tak není, že? Ostatně, přes všechno, co tvrdí Aven, jsme vypluli z londýnského přístavu, a jestli mě smysly neklamou, ještě jsme vody našeho světa neopustili. Přece světový oceán je světový oceán, bez ohledu na podivné krajiny, které se v něm občas nacházejí."

„Můj mladý příteli, toto však skutečně *je* úplně jiné místo nežli váš svět," odpověděl rytíř. „Váš svět je znám jako kraj Adama a Evy a jejich potomků. Tento kraj, ve kterém nyní dlíme, je mnohem, mnohem starší."

„Píše se rok 1917," vložil se Charles s odpovědí na rytířovu předchozí otázku.

„Ach, takže je to opravdu tak dávno…" povzdechl si rytíř, hluboce a s lítostí. Chvíli kráčeli tiše, než opět promluvil.

„Rozhodl jsem se sloužit jako strážce Avalonu," započal rytíř své vyprávění, „abych splatil dluh, který jsem nemohl jinak vyrovnat. Bylo pro mne vyhrazeno místo v říši smrti – a přijal je místo mne někdo jiný."

„Snad příbuzný? Nebo blízký přítel?" ptal se John.

„Byl to Angličan. Prostý člověk narozený ve skromných poměrech – a obětoval se kvůli vyšším zásadám," odpověděl rytíř.

„Unikl jsem svému osudu a věřil jsem, že mohu mít šťastný život. Avšak jeho oběť mne sužovala. Neměl jsem nikde stání, byl jsem neklidný a nevyrovnaný. Miloval jsem svou ženu i dceru, ale nemohl jsem se z nich těšit, neboť jsem cítil, že cenu za to, abych směl žít v jejich světě, zaplatil někdo jiný.

A pak jsem se jednoho dne seznámil s jedním z vašich předchůdců – Správcem vzácné knihy *Imaginaria Geographica.* Když jsem mu vypověděl svůj příběh, vyprávěl mi na oplátku jiný – příběh posledního Zeleného rytíře, který byl znaven službou, znaven strážením tohoto místa a jemuž již ani obzory a širé moře nepřinášely úlevu."

„Není tu mnoho co strážit, že?" otázal se Jack a rozhlížel se kolem po rozvalených hromadách kamene, které neustále míjeli. „Kdosi zjevně nestačil na svůj úkol."

„Jacku! Tohle bylo hodně nezdvořilé," pokáral jej Charles.

„Omlouvám se," začervenal se Jack. „Ale abych pravdu řekl…"

„Ne, ten mladý muž má pravdu," řekl rytíř. „Na první pohled se nezdá, že by zde bylo něco příliš hodnotného. Ale někdy nejde o to strážit něco cenného, ale spíše o to být hodnotným strážcem, a pokud se objeví něco, co je třeba střežit, chopit se svého úkolu."

„A objevila se taková věc někdy?" zeptal se John.

Ale rytíř neodpověděl; nebo pokud snad ano, odnesl jeho slova vítr skučící od západu.

* * *

Západní strana ostrova byla ostrým protikladem místa, kde přistál *Indigový drak.* Příkré a ostré útesy porézních vulkanických hornin vybíhaly k úbočí kopců z divokého příboje pod nimi. Spršky slané vody jim smáčely tvář i oblečení.

„Tato část Avalonu leží blízko hranice," řekl Bert a ukázal ke kupícím se mračnům na obzoru. „Tamhle leží skutečná hranice Souostroví. Mnoho lodí zde zmizelo kvůli bouřím, silným proudům a příboji."

Rytíř je vedl po točité stezce vyšlapané mezi zakrslou travou, které se podařilo zakořenit mezi úlomky kamení. Místy se přibližovala nebezpečně blízko k prudkému svahu napravo.

V tlumeném světle před nimi se mezi skalisky prodírala narudlá záře ohně. V ohni byl usazen rozměrný černý kotel a okolo něj seděly tři stařeny a nahlas prozpěvovaly, zatímco se k nim skupinka přibližovala.

„Čarodějnice," vydechl John.

„Morgany," přikývl rytíř.

Čarodějnice se postupně střídaly, jakoby zpívaly refrén.

„Podle bodání v hrudi…"

„Cestují z Východu na Západ…"

„Ačkoli vřava zavírá a blokuje cestu…"

„Dědic Mapotvůrce čeká na svůj den…"

„Proti moci zlé vytrvá…"

„A navrátí moc trůnu krále Artuše…"

„Paralon, dvojník světa lidí…"

„Pokud se draci ještě jednou vrátí."

Bert si se Zeleným rytířem vyměnil zvědavý pohled. Že by snad právě vyslechli proroctví? Nebo to byla prostá shoda náhod?

„Chlapče!" zaječela třetí čarodějnice, když dokončila verš. Byla oděna do tlustého pláště s kápí. Pokynula společníkům, aby přistoupili blíž k ohni. „Chlapče, tak kde jsi? Aha, tady jsi. Přines to sem. Tak rychle!"

Mladý muž – nebo možná vytáhlý chlapec na hranici mužnosti – se objevil u ústí jeskyně na opačné straně ohniště a táhl za sebou velikou měděnou konvici.

Měl světlé vlasy, byl oblečen do prostých šatů a jeho obličej pokrývaly saze, avšak jeho ústa byla sevřená v odhodlaném výrazu. Možná to byl sluha, ale bylo zřejmé, že dovedl dobře pracovat.

„Chlapče, přines ten kotlík – máme návštěvu, což je velká vzácnost, a pokud ji dobře nepohostíme, pravděpodobně se sem nevrátí," řekla první čarodějnice.

„No, to je dobré," pošeptal Jack Charlesovi. „Jako by to, že nás pořádně nenakrmí, byl jediný důvod, proč se sem nevracet."

„Možná nikoli jediný důvod," řekla druhá čarodějnice, která měla dlouhé bílé vlasy úhledně skryté pod šátkem a škodolibý

úsměšek, jenž naznačoval, že slyšela daleko lépe, než Jack předpokládal. „Naše pohostinnost však nemusí být jediná věc, kterou zde hledáte.“

„Ehm, jsem šťasten že vás poznávám,“ řekl John. „Můžete mi prosím říci, jak bych vás měl oslovovat, ehm, dámy?“

„Ajajaj, to je tedy otázka nad otázky,“ odvětila první čarodějnice, která měla desítky ozdobných náhrdelníků a světlé oči, vyzařující inteligenci. „Na naše jména se nikdo netázal již od…“ Poškrábala se na hlavě zobáčkem ptačí lebky, kterou měla na dlouhé tyči. „Jak dlouho to vlastně bude?“

„Od té doby, kdy *on* přišel na Avalon,“ odpověděla druhá čarodějnice a ukázala palcem na rytíře. „Asi sedmdesát… nebo osmdesát let?“

„Áno,“ přikývla třetí čarodějnice. „Pamatuju si to, tehdy bylo úterý.“

„Dnes je také úterý,“ informoval je Jack.

„No dobře, to celou věc zjednodušuje, že, můj holoubku?“ řekla první čarodějnice. „Každé úterý jsem Ceridwen. Ona je Celedriel,“ ukázala Ceridwen na druhou čarodějnici, „a té,“ ukázala na mrzutou třetí čarodějnici, „té se říká Cul.“

„Ale já nechci být Cul,“ naježila se třetí čarodějnice. „Já chci být Gwynhfar.“

„Ale, Cul, drahoušku,“ napomínala ji Ceridwen. „Jednak můžeš být Gwynhfar jenom v neděli a dneska je úterý. Za druhé, odešla od nás dávno, aby si vzala toho chlapa Warta, takže stejně nemůžeš být Gwynhfar. A kromě toho, stejně jedna z nás musí být Cul.“

„No dobře,“ brblala Cul. „Ale proč to musím být zrovna já?“

„Protože jsi nejmladší,“ kvokala Celedriel. „Nemůžeš být Ceridwen, dokud nebudeš Cul ještě tak století nebo tři.“

„Je to všechno dost matoucí,“ odtušil Charles.

„Já jim prostě říkám všem madam,“ radil rytíř. „Myslím, že nezáleží na tom, která z nich vám zrovna odpoví.“

Jack přistoupil k ohni a pomohl chlapci zvednout konvici na varné kameny. Chlapec vděčně pokývl hlavou a vrátil se do jeskyně.

„Bug je dobrý pomocník,“ pronesla Ceridwen. „Jsem opravdu ráda, že jsme se nakonec rozhodly ho nesnést.“

Charles nedokázal skrýt zachvění. „Tak k tomu používáte ten kotel?“

„Ale to ne, zlatíčko,“ řekla Celedriel. „Do tohohle kotle nemůžeš dávat živé tvory – pokud ho pak chceš ještě používat.“

„Teď ale mluvíš o tom druhém, drahá," opravila ji Ceridwen. „O tom hrnci s runami a nápisy – o tom, který ukradl ten chlap Magot, pamatuješ? To bylo jen asi rok nebo tři před tím, než jsme dostaly Buga."

„No jó, Magot," ušklíbla se Cul. „Ještě za to jednou bude muset zaplatit. Byl to můj nejoblíbenější kotlík."

„No, to je jenom proto, žes v něm mohla mít všemožné neobvyklé věci," řekla Ceridwen. „Neštěstí, duchy, přízraky a stíny."

„Dávat věci dovnitř bylo snadné," pravila Celedriel. „Ale těžké bylo je zas vytahovat ven – protože jakmile jste ho otevřeli, nikdy jste nevěděli, co uteče."

„Ale odpusťte – vždyť my zanedbáváme naše hosty!" vykřikla.

„A ty verše, které jste zpívaly, když jsme přicházeli," začal Bert. „Zmínily jste Paralon…"

„Paralon!" vykřikl Bug, který naslouchal u ústí jeskyně. „Tam přece žije král! A jeho rytíři!"

„Tak teď jste tomu dali," bručela Cul. „Jakmile začne o rytířích a řádech a podobných věcech, tak nezmlkne celé dny."

„Já totiž *budu* rytířem," prohlásil chlapec hrdě. „*Skutečným* rytířem, ne jako… víte, koho myslím."

Zelený rytíř se přátelsky zamračil. „Holomku jeden."

John se usmál a pocuchal chlapci vlasy. „Jsem si jistý, že jím budeš, Bugu."

„Pokud jej milostpaní budou moci postrádat," řekl rytíř, „byl bych rád, kdyby zde mladý panoš" – Bug se při tom oslovení rozzářil – „mohl našim hostům před dlouhou cestou doplnit zásoby čerstvé vody na *Indigovém draku*."

Bert se nadechl, aby řekl, že další čerstvou vodu nepotřebují, ale rytíř jej zarazil: „Lépe opatrnost předem, než když už je pozdě." Otočil se k chlapci: „Tak na co ještě čekáš?"

Bug bez dalšího slova rychle vyběhl po stezce. Rytíři se mihnul na tváři zvláštní výraz uspokojení. Bert věnoval rytíři i mizícímu Bugovi zvědavý pohled, ale již nic neřekl.

Zelený rytíř se otočil zpět k Morganám. „Přišli jsme vás požádat o radu," řekl.

„Ale my už jsme vám ji daly," řekla Cul. „Nebo jste snad neposlouchali?"

„V Paralonu nyní není u kormidla žádná pevná ruka," řekla Celedriel. „Alespoň ne žádná lidská ruka. Co bylo ztraceno, je třeba zase nalézt; co bylo porušeno, musí být opraveno."

„Avšak bez dědice Mapotvůrce je vše ztraceno," pravila Ceridwen.

„Pak tedy ještě není příliš pozdě," řekl Bert se zřejmou úlevou. „Přivedl jsem Johna právě včas."

Na to Morgany neodpověděly, pouze zíraly do ohně. Po chvíli Zelený rytíř pokynul společníkům k odchodu a všichni vykročili na zpáteční cestu k lodi.

* * *

Zatímco se Bert loučil s rytířem, John vystoupal na palubu *Indigového draka* a rozhlížel se po Bugovi. „Tak co, Aven, jsme teď dobře zásobení vodou?"

Aven mu věnovala překvapený pohled. „Samozřejmě, proč se ptáš?"

John mávl rukou. „To nic, zapomeň na to."

Během příprav k odplutí zaujali Jack s Charlesem (který byl poněkud váhavější než jeho mladší přítel) svou obvyklou pozici poblíž kajuty. Bert podal Aven hlášení o všem, co se událo, když odešli s rytířem za Morganami. Potemněla jí tvář, ale neřekla nic.

„Takže se nevracíme do Londýna, že?" řekl Charles svým společníkům. „Jsme neseni proudem dění, ať už se nám to líbí, nebo ne."

„Myslím si, že unášen je hlavně *on*," řekl Jack a kývl směrem k Johnovi. „My jsme se jen přidali kvůli dobrodružství. Tak už se nemrač, Charlesi. Bude to určitě legrace."

„Někdo tu musí zůstat spjatý s realitou," pronesl Charles, jak se loď začínala vzdalovat z malého přístaviště. „Ne, že bych měl něco proti tomu padat do králičí nory jako Alenka v říši divů – jen prostě nechci ztratit z dohledu dveře."

* * *

Zelený rytíř měl paži pozvednutou na pozdrav ještě dlouho poté, co *Indigový drak* zmizel z dohledu. Nakonec ji spustil. Najednou se mu zrychlil dech.

„Konečně," zamumlal jen tak do prázdna. „Splnil jsem všechny své povinnosti. A snad má duše nalezne pokoj."

Rytíř strávil zbytek své poslední noci ve službě meditací. Seděl na pobřeží, dokud nevyšlo slunce.

Pozvedl zrak k obloze, na níž se mihotal úsvit nad Souostrovím, a naposledy se zhluboka nadýchl. „Ach, má Lucie… konečně přicházím k tobě na daleko lepší místo, k daleko lepšímu odpočinku…“

Rytířova poslední slova se rozplývala v jemné mlze, když se prachové víry začaly točit kolem jeho údů. Pomalu a zlehka se jeho věkovité tělo začalo rozpadat v popel a prach a on se zvolna složil k zemi. Jen jeho helma a pancíř jemně spočinuly v trávě. Během chvíle byl pryč.

ČÁST DRUHÁ

Souostroví snů

„… a teď bych řekl, že nás čeká bitva.“

KAPITOLA PÁTÁ

Korzár

V bouřlivém pásu za Avalonem bylo více kupících se mraků a zlověstných hromů než skutečného deště a větru, ačkoli i tak měla bouře dost zuřivosti na to, aby si s *Indigovým drakem* pohrávala ve vlnách jako s hračkou. Posádka byla zkušená a bylo zřejmé, že oblastí bouří neproplouvá poprvé. Věnovali se svým povinnostem jako obvykle, jen občas zkontrolovali, zda nikoho z jejich pasažérů nespláchla vlna přes palubu, a za několik dlouhých minut již vpluli do klidnějších vod.

Na hranici Souostroví měl vzduch zvláštní zabarvení. Vypadalo to, že jsou stále na otevřeném moři, žádná země nebyla v dohledu, avšak sivé ranní světlo odhalovalo nespočet různě hlubokých míst pod hladinou. Mělčiny na místech, kde by je nikdo nečekal.

„Tady je korálový útes? Jako v Austrálii?“ zeptal se John.

„Nevypadá to jako korálový útes, spíš jako potopené ostrovy,“ řekl Charles.

„Říká se tomu tady Utonulá země, někteří také používají název Ztracené západní kraje,“ vysvětlil Bert. „V atlasu *Imaginaria Geographica* je nenajdete, protože i když je starý, tyto kraje jsou ještě starší.“

„Tohle bych na tvém místě nedělala,“ řekla Aven Jackovi poté, co se naklonil přes zábradlí, aby zachytil do dlaní trochu vodní tříště. „Nebo alespoň ne tady – tedy pokud nechceš přijít o ruce.“

Jack se rychle narovnal a překvapeně pohlédl na Berta.

„Jen se lépe podívej do hlubin,“ poradil mu Bert. „Ještě stále uvidíš vznešené tvary starých věží a měst, která kdysi byla ozdobou těchto ostrovů. Legendy praví, že to bývaly nejpyšnější ostrovy na

celém světě – kdysi dávno, v dobách, kdy ještě Země lidí a Souostroví nebyly odděleny, jako je tomu nyní.“

„A co se s nimi stalo?“ zeptal se Jack. „A co to má společného s tím, že nemám dávat ruce do vody?“

„Nikdo přesně neví,“ odpověděl Bert. „Někdo tvrdí, že se sami zničili tím, že se pokoušeli prozkoumat tajemství života příliš do hloubky. Jiní říkají, že je z tohoto důvodu zničili bohové. Dokonce existuje teorie, že za to mohl nepozorný anděl, kterému nebesa dala za úkol dohlížet na rozvíjející se civilizaci. Podle toho, co víme, šlo prostě o přírodní katastrofu. Ale bez ohledu na příčiny, chlapče,“ uzavřel Bert svou řeč a poplácal Jacka po zádech, „nebyl to tichý skon, ani skon v dobrém. Někteří tvrdí, že když byly tyto kraje zničeny, ne všichni jejich obyvatelé zmizeli s nimi. Utopení potomci velkých civilizací možná stále žijí v těch zšeřelých hlubinách a již dávno nejsou lidmi. Jejich srdce zčernala, údy se změnily v ploutve a plíce v žábry…“

„…a jejich zuby jsou ostré jako břitva,“ dokončila Aven.

Jackovi se hrůzou rozšířily oči a Aven potlačila úsměšek, když se raději přesunul přímo doprostřed paluby.

Charles a John zírali dolů přes zábradlí, a opravdu se jim zdálo, že vidí obrysy čehosi, co kdysi mohla být města – před dlouhými a dávnými časy.

„Berte,“ řekl John, náhle osvícen poznáním, „nemůže to být…“ Zarazil se, nějak mu to nešlo z úst. „Není to snad Atlantida?“

Bert se zhluboka nadechl. Jeho tvář vyjadřovala spíše hluboké zamyšlení než lítost. „Byla, chlapče. Byla to Atlantida.“

* * *

„Paralon je sídlo zdejší vlády,“ začal Bert vysvětlovat proroctví Morgan. „Vždy tomu tak bylo, od doby vlády prvního krále, který sjednotil oba světy, Nejvyššího krále – Artuše Pendragona.

Potomci z jeho krve vládli spravedlivě a dobře celá staletí, dokud nebyl poslední král téměř před dvaceti lety zavražděn. Od té doby je vláda nad Souostrovím sporná. A to je jeden z důvodů, proč tě nyní potřebujeme, Johne. Nastává krize – a její výsledek se odrazí jak v našem světě, tak i v tom vašem.“

„A proč je mě zapotřebí až teď?“ zeptal se John. „Profesor Sigurdsson určitě mohl učinit vše potřebné již před lety, pokud je situace tak zoufalá, jak říkáš.“

„To opravdu mohl," řekl Bert, „nebýt dvou věcí, k nimž nikdy dříve nedošlo. Jednak to není poprvé, kdy byl zabit král. Stejně jako ve vašem světě se to občas stává – obvykle je za tím nějaký příbuzný, který touží získat trůn. Avšak v tomto případě byl povražděn i zbytek rodiny. Prostě už nežijí *žádní* dědicové."

„A co je ta druhá věc?" vyptával se Charles.

„Vlastně už o tom svým způsobem víte," odpověděl Bert. „Jeho nohsledi se vás pokusili včera v noci zabít. Nikdo neví, jak se ve skutečnosti jmenuje. Ale tady v Souostroví mu říkáme Zimní král.

V nepřítomnosti Nejvyššího krále vládne Paralonu parlament nižších králů a královen, než se podaří určit nástupce trůnu. Jelikož však neexistuje žádný oprávněný dědic, rokování se protahují – a Zimní král je hodlá ukončit tak, že odstraní všechny ostatní zájemce o trůn.

Máme i krále z jiných ras, kteří by mohli nastoupit na stříbrný trůn Paralonu, ale tradice se nezapomíná tak snadno," pokračoval Bert. „Zimní král je člověk a stále podléhá rozhodnutím parlamentu. Dnes se bude konat Velký sněm – králové všech ras žijících v Souostroví se sejdou v parlamentu, aby ustanovili, kdo by měl nastoupit na trůn."

„No dobře," řekl Charles, „měli byste svému parlamentu důvěřovat. Když dokázali Zimnímu králi vzdorovat až doposud, copak to nezvládnou ještě chvíli, než bude zvolen následník trůnu?"

„Ne, už nemohou čekat ani chvíli. A to kvůli *tomuhle*," řekl Bert a ukázal k jižnímu obzoru. Ve vodě se odrážela černá šmouha, hned pod hradbou oblaků. Vypadalo to, jako by někdo vzal štětec a v obrazu krajiny zamazal části scenérie.

Jack to takto nahlas popsal a Bert souhlasně přikývl. „To je mnohem pravdivější vysvětlení, než si sám myslíš, Jacku. Říkáme tomu Kraje stínů – jsou to ostrovy dobyté Zimním králem. Když je se svými vojsky obsadí, zmizí tyto země ze života Souostroví – a stejně tak zmizí i z atlasu *Imaginaria Geographica*."

„Jestliže se mu daří země vymazávat, proč se nás tedy snaží pro ty mapy zabít?" otázal se John.

„To nikdo neví," odpověděl Bert. „To je největší záhada v celém Souostroví. Ale víme, že hromadí moc – moc, která mu poskytne větší vliv, než měl kterýkoli král či vládce v tomto světě… nebo v jiných," dodal.

„Chceš říct…" začal Charles.

„Naše světy jsou sice odděleny, ale cokoli se děje v jednom z nich, se odráží i v tom druhém," vysvětlil Bert. „Artuš to věděl, proto ustavil trůn, z kterého lze vládnout oběma světům. Myslíte si, že je to náhoda, že se váš svět potácí ve válce, právě když je stříbrný trůn Paralonu prázdný?"

„Když už mluvíme o Paralonu," řekla Aven, „je na čase, aby nás Správce trochu nasměroval, protože se rozednívá. Přestože *Indigový drak* je schopen najít cestu, bude jednodušší loď navigovat, když jí sdělíme pár přesných údajů."

„Ehm, no ano, samozřejmě," řekl John, když si uvědomil, že je řeč o něm. Na Bertovo vybídnutí rozbalil knihu a začal listovat stránkami. Po pár minutách došel k velikému pergamenu, jehož nadpis se dal s obtížemi přečíst jako Paralon. Obsahoval četné poznámky, které zahrnovaly námořní navigační instrukce. Svraštil obočí soustředěním. „Ehm, je to ve starém anglosaském nářečí."

„Je to snad problém?" zeptala se Aven.

„Ale ne, moc ne," odvětil John. Ještě chvíli zkoumal poznámky, pak se rozhlédl po tvářích plných očekávání. „Píše se tu – no, píše se tu, že bychom měli jet, ehm, tudy," dokončil a neurčitě mávl směrem přes pravobok lodi.

Aven překvapeně zvedla obočí, ale Bert na ni kývl, takže vydala posádce příkazy stočit *Indigového draka* potřebným směrem.

John nervózně sbalil atlas a zastrčil si ho pod paži.

„Ty jsi jedním ze Správců," obrátil se Charles na Berta. „Proč jsi tedy vlastně potřeboval Johna? Proč jsi nemohl prostě odjet z Londýna, jakmile jsi *Geographiku* získal?"

„Stát se vrchním Správcem vyžaduje celoživotní studium," odpověděl Bert. „Já sám sice mám nějaké znalosti a dovednosti, ale abych se přiznal, prostě nemám potřebné vzdělání – profesor Sigurdsson šel do důchodu právě proto, aby mohl začít školit svého nástupce. Tebe, Johne."

„A co třetí Správce?" vyptával se Charles. „Přece jsi říkal, že jsou vždycky tři."

Aven zaklela a odplivla si: „Užitečný asi jako kentaur v mlíkárně, tenhleten Správce. Kdyby svou zodpovědnost bral jen trochu vážně, pak *ty*" – ukázala na svého otce – „bys nebyl v nebezpečí, *tvůj* učitel" – ukázala na Johna – „by nebyl mrtev, a *ty*" – opět bodla prstem směrem k Johnovi – „by sis mohl jít po své práci."

„Ale Aven," pokáral ji Bert, „Jamie má svůj osobní život, to mu nemůžeme mít za zlé. Každý není stavěný pro dobrodružství."

„A to mě právě štve," řekla. „Jamie *byl* vhodný člověk pro ten úkol, tati. A vzdal se životního údělu na Souostroví, aby hrál divadlo v Londýně,"

„Jen se mi to zdá," obrátil se Jack na Charlese, „nebo v jejím hněvu opravdu cítím náznak zhrzené lásky?"

Neřekl to však dostatečně potichu. Aven ho zaslechla a vrhla na něj zdrcující pohled. Shodila otcovu paži ze svých ramenou a rázně odkráčela do kajuty.

O chvíli později ji slyšeli hlasitě zaklít, následovaly zmatené výkřiky a údery. Než se kdokoli stačil pohnout, opět se vynořila z kajuty, udýchaná a zarudlá námahou.

„Někteří muži nebyli stvořeni pro dobrodružství," zasupěla Aven, „a někteří kluci prostě nevědí, co je příliš."

Pod paží tiskla krk ubohého Buga, který už začínal rudnout v obličeji.

Měli na lodi černého pasažéra.

* * *

Mít na lodi jednoho člověka navíc vlastně nepřinášelo žádné problémy, ačkoli Aven navrhovala, aby Buga jednoduše hodili přes palubu. Bert měl podezření, že úkol nanosit čerstvou vodu na loď byla jen záminka, jak jej propašovat na palubu, a také to řekl.

Charles potřásl hlavou: „Francouzi."

„A proč by to dělali?" zeptal se John. „Jestliže si rytíř myslel, že by chlapec měl jet s námi, proč se prostě nezeptal?"

„Tedy dovolte," ohradila se Aven. „Nevzpomínám si, že bych vám udělila nějakou pravomoc rozhodovat o tom, co se bude nebo nebude dít na palubě *mé* lodi."

„No dobře, ale teď tu je, tak co s ním?" řekl Charles.

„To nám ještě chybělo," bručel Jack. „Dítě, o které se budeme muset starat."

Bug se po něm ostře podíval. „Nejsem o nic mladší než ty."

„A to znamená, že jsi dost mladej, hochu," nedal se Jack.

„Tak to by stačilo," zarazil je John. „Odteď to bude můj… ehm…"

„Panoš?" nabídl Charles.

„Cokoli tě napadne, hlavně ať mi nechodí na oči," řekla Aven. Sklonila se, aby jí jeden z faunů mohl něco pošeptat do ucha. „Ne," odpověděla, napřímila se a pohlédla na Buga. „Nemůžete jej předhodit mořským pannám k obědu. Zatím."

Bug pohlédl na Johna. „Určitě žertuje, že jo?“

„Je to možné,“ odvětil John. „Ale stejně se drž blízko mě.“

Výkřiky posádky je všechny přilákaly na levobok, kde voda začala divoce vířit. Něco velikého se vynořovalo z moře.

„Že by velryba?“ zeptal se Jack.

„Na velrybu je to moc velké,“ namítl Charles.

„Jen se dívejte,“ řekl Bert a usmíval se. Nyní již zřetelně viděli, že se jedná o jakousi konstrukci.

Jack a Charles stáli strnulí úžasem ve stínu stroje, který se pomalu nořil z vody. Vedle *Indigového draka* se tyčil ohromný zářící zlatý trup lodi, která se nepodobala ničemu, co doposud spatřili. Neměla stěžně ani plachty a byla uzavřená asi jako ponorky, jež se používaly v dobách americké občanské války. Po stranách byly masivní zpevněné střílny a různé otvory pod čarou ponoru, které nasávaly a vypouštěly vodu. A na přídi byla umístěna horní část trupu a hlava draka. Kovová lodní lávka se neslyšně vysunula z otvoru v trupu a připojila se k zábradlí *Indigového draka.* Nahoře se odsunul panel a ve vchodu se objevila mohutná postava.

„Pane Bože na nebesích,“ vyklouzlo Johnovi, jak se snažil pochopit neuvěřitelný výjev před sebou. „Je to opravdu to, co si myslím?“

„To tedy ano,“ odvětil Bert. „Chlapci, rád bych vám představil kapitána nejúžasnější lodi, která se plaví po mořích známých světů a jmenuje se *Nautilus*.“

Snědý vousatý muž s lesklou opálenou pokožkou sestoupil z lodní lávky, sepnul ruce a uklonil lehce hlavou po způsobu Hindů.

Usmál se. Ačkoli to nebyl nepřátelský úsměv, byl to bezpochyby úsměv predátora. „Kapitán Nemo, k vašim službám.“

Všichni se vzájemně představili, včetně Buga, kterému Nemo věnoval dlouhý zvědavý pohled.

„Jedeme na sněm na Paralon,“ řekl Bert.

„Já také,“ odpověděl Nemo. „V severních i jižních zemích narůstají neklidné síly, které je třeba potlačit, pokud se máme sjednotit proti Zimnímu králi. Ale pozor,“ varoval je, „jestli se dál poplavíte tímto směrem, dostanete se do proudů z Kraje stínů a Paralon úplně minete. Myslel jsem, že máte zkušenějšího kapitána.“

Aven se začervenala a zaškaredila se na Johna i na svého otce. „Jak moc jsme z kurzu?“

„Upravte si ho o pět stupňů k jihu.“

Aven odešla změnit kurz. Nemo si všiml balíčku, který měl John pod paží.

„Je v tom balíčku *Geographica?*“ zeptal se.

„*Imaginaria Geographica,*“ potvrdil John.

Poprvé za celou dobu bylo slyšet v Nemově hlase zaváhání. „Mohl bych… mohl bych se jí dotknout, pane Johne?“

„Ale jistě.“

John opět rozbalil knihu a nabídl ji Nemovi, který ji přijal, jako by se dotýkal křehkého svitku, který se okamžitě rozpadne, když se na něj silněji dýchne.

„Má toho za sebou hodně, je to masivní svazek, ten se nerozpadne,“ ujistil ho Charles.

„Zřejmě si moji starost vykládáte špatně,“ řekl Nemo. „Pro nás zde v Souostroví je to svatá kniha. V těchto končinách najdete tisíce různých zemí a kultur. Některé spojuje věrnost, jiné finanční zájmy. Avšak jediná věc, která nás pojí všechny, jediný grál, který nám může pomoci při překonávání našich odlišností, je *Imaginaria Geographica*.“

„Takže pokaždé, když Zimní král dobude nějakou zemi…“ začal Charles.

„Ano,“ přikývl Nemo. „Příslušná mapa zmizí a my učiníme další krok zpět k barbarským dobám, ze kterých jsme se zrodili.“

„Přece byste ji mohli zničit,“ navrhl Bug, než ho John umlčel šťouchancem mezi žebra.

Místo aby Nemo tento návrh rozhněvaně odmítl, přikývl na souhlas. „Ano, tento nápad se objevil, a dokonce jsme ho vyzkoušeli. Přestože je ten svazek tak velice cenný, mohlo by být pro naše země lepší jej ztratit, pokud by to znamenalo, že se k němu Zimní král nedostane.“

Nemo podtrhl svoji odpověď tím, že náhle přikročil k Aven a upustil atlas na pánev se žhavým uhlím, která stála uprostřed paluby.

Ozvaly se výkřiky zděšení a úleku, John se vrhl vpřed, aby knihu zachránil, než shoří.

Avšak nebyl žádný důvod k panice. Uhlíky plály žárem, ale kupodivu jen malinko ožehly vnější vrstvu voskovaného plátna. Kniha zůstala nepoškozená.

„Magie,“ vydechl Jack.

„Ano,“ přisvědčil Nemo. „*Imaginaria Geographica* nemůže být zničena. Proto je její správcovství nejen požehnáním, ale i břemenem. Opatruj ji dobře, chlapče.“

Nemo oprášil popílek a podal knihu zpět Johnovi. „Je to velká zodpovědnost, být střelkou kompasu. Ale znal jsem tvého učitele, a i když truchlím nad jeho odchodem, vím, že svého následníka zvolil moudře a dobře.“

Nemo objal Berta, políbil Aven na tvář a vyskočil zpět na lávku.

„Buďte zdrávi, přátelé. Brzy se uvidíme,“ loučil se a jeho loď pomalu odplouvala.

* * *

Zatímco *Nautilus* odplouval, Aven přitlačila Johna k zábradlí a žádala od něj vysvětlení. „Máme obrovské štěstí, že se tu objevil,“ udeřila na něj a oči jí sršely hněvem. „Při pětistupňové odchylce bychom se dostali někam do Severního moře. Ztratili bychom celý den a úplně zmeškali sněm na Paralonu.“

Prudce ukázala na atlas. „Tak umíš tu věc přečíst, nebo ne?“

„Samozřejmě, že umí,“ zastal se ho Bug. „Jenom prostě potřebuje trochu praxe, že ano, pane Johne?“

Aven si nad touto odpovědí jen odfrkla, ale Bert souhlasil s chlapcem: „Dalo mu to zabrat, ale zakrátko už na to určitě bude snadno stačit, tím si můžeme být jistí.“

Aven se beze slova vrátila k práci, horlivě následována Jackem.

„Možná bys měl jít do kajuty a studovat mapy, aby ses s nimi lépe seznámil,“ navrhnul Bert Johnovi.

John přikývl. „To není špatný nápad. Alespoň snad potom budu vypadat o něco chytřeji, kdyby se tu zastavil třeba Phileas Fogg, aby po mně opravil navigační instrukce.“

„To se nemůže stát,“ odvětil Bert. „Fogg nesnáší plavbu po moři.“

„Když už o tom mluvíme,“ řekl Charles, zatímco jeho pohled směřoval k zádi, „řekl bych, že Nemo musel na něco zapomenout – vrací se.“

„Cože?“ zeptala se Aven. „Vždyť jel napřed, nemůže přijet z východu.“ Hrubě Charlese odstrčila a dalekohledem zkoumala místo, kam ukazoval.

„To není *Nautilus*,“ prohlásila. „Náš nepřítel se zřejmě rozhodl vystoupit ze stínů a vyjevit nám své záměry.“

Mlha se rozdělila a objevil se masivní trup, širší a hrozivější než samotný *Nautilus.*

Byl to *Černý drak* – loď Zimního krále. A mířila nebezpečnou rychlostí přímo na *Indigového draka.*

„Co uděláme?“ zeptal se Charles.

„Najděte si něco pevného a pořádně se držte,“ prohlásil Bert. „A nechte Aven dělat její práci – my ostatní teď nemůžeme dělat nic.“

„V Londýně tahle loď dokázala vyjet z přístavu proti větru,“ přemýšlel Charles nahlas. „Nemohla by prostě, ehm, uhnout z cesty a nárazu se vyhnout?“

„Je to loď, ne kočka,“ protestoval Bert, „a i když má svou vlastní vůli, neznamená to, že bude dělat piruety na požádání.“

Aven běhala sem a tam po palubě a horečně vykřikovala příkazy. Loď Zimního krále byla asi pětkrát větší než *Indigový drak*. Jejich plavidlo by srážku určitě nevydrželo. A to, jak se domníval John, když se vázal k lanoví, byl smysl celé akce.

Jediným způsobem, jak se vyhnout nárazu, by bylo otočit loď ve chvíli, kdy se k nim *Černý drak* dostane – ale prostě nebylo možné natočit plachty tak, aby se to podařilo. Ne za tak krátkou chvíli, která jim zbývala.

To bylo jasné každému, kromě Jacka.

Jako mladík strávil léto s učitelem plachtění, a ten miloval zrovna tuto hru odvahy, kdy se křižovalo proti větru až do poslední chvíle, kdy se ještě dalo vyhnout srážce.

Co je však snadné s člunem, není lehké s galeonou. Přesto si Jack myslel, že by to stálo za pokus.

Vyskočil na kajutu, sebral překvapenému námořníkovi krátkou mačetu a začal přetínat lana, která vyvažovala plachty směrem na pravobok.

Aven na něj nevěřícně zírala. „Zbláznil ses? Když tahle lana přesekneš, plachty se…“

Náhle jí došlo, o co Jackovi jde, a přikázala posádce, aby mu pomohla.

Lesklý černý trup se na ně řítil hrozivou rychlostí, avšak všechna lana se podařilo přetnout a plachty se začaly třepotat ve větru. „Teď!“ vykřikl Jack. „Zakřižujte, zaberte kormidlem, co vám síly stačí!“

Aven, John a Charles se okamžitě vrhli ke kormidelnímu kolu a vší silou jím otočili. S hrozným úpěním namáhaného dřeva a oceli se loď stočila čelem k *Černému draku*, který se právě přihnal – a prosvištěl kolem, pouhé centimetry od jejich boku.

„Tohle byla ta nejpitomější věc, kterou jsem v životě viděla,“ zakřičela Aven na Jacka. Ačkoli to řekla přísným tónem, usmívala se přitom a Jackovi poskočilo srdce.

Všichni sledovali, jak přízračná loď klouže kolem nich, paluba obsazená tou nejhorší sebrankou banditů a lotrů, včetně Wendigů, kteří byli všichni tak překvapení, že zapomněli vrhat oštěpy a střílet šípy.

Když je loď minula, Aven se opět vrátil zachmuřený výraz. „Jack nás na chvíli zachránil, ale nějakou dobu potrvá, než opravíme lanoví, a oni mezitím určitě obrátí, přesto, že jedou takovou rychlostí."

„Nerad bych se ve stejné věci mýlil podruhé," oznámil Charles, „ale teď jsem si celkem jistý, že se *Nautilus* opravdu vrací."

Od severu se skutečně přibližovala Nemova loď ještě větší rychlostí, než kterou se předtím řítil *Černý drak,* a brzy se objevila po boku *Indigového draka.*

„Už nikdy nebudu hanit práci Julese Vernea," zařekl se Charles.

„Pod to se podepíšu," přidal se John.

„Copak s tebou bylo tolik problémů, když jsi byla prvním důstojníkem na *Nautilu?*" zavolal Nemo na Aven a zašklebil se.

„Ne," zakřičela zpět Aven, „ale tenkrát se jmenoval jenom *Žlutý drak* a nikdo z nás ještě netrpěl velikášstvím."

„Nařiď posádce, ať začne pracovat na lanoví. Co se s ním vlastně stalo?"

Aven ukázala na Jacka. „Tenhle idiot přeťal lana. Mě by to nikdy nenapadlo, ale zachránilo to loď."

Nemo uznale kývl hlavou směrem k Jackovi. „Dobrá práce, válečníku. A teď bych řekl, že mě čeká bitva," podotkl a pozoroval, jak v dálce *Černý drak* provedl obrat a počal opět nabírat rychlost.

„Ale Nemo," začala protestovat Aven.

„Počkej," přerušil ji. „Vezete *Geographiku.* Musíte ji i Správce dopravit na Paralon. Já zabavím Zimního krále, dokud se vám nepodaří uniknout."

Nemo přiložil pěst k hrudi na pozdrav – jako gesto úcty kapitána ke kapitánovi.

Aven odpověděla stejným gestem a vydala příkaz stočit *Indigového draka* opět po větru. Loď intuitivně jako vždy využila svých vlastních pohybových sil a vyrazila plnou rychlostí pryč z bojiště.

Několik mil od místa boje posádka prohlédla loď, aby zjistila škody a ke všeobecné úlevě se ukázalo, že jsou minimální. Když byly opravy v plném proudu, obrátila Aven svou pozornost i svůj hněv na Johna.

„Už toho bylo dost! To je podruhé, co jsem kvůli tobě riskovala loď, a ještě jsem nezjistila, proč vlastně.“

Bert se snažil ji přerušit, ale Aven se nedala. „Tentokrát ne, otče. Vyplýtval jsi na něj víc výmluv, než jsem ochotná strávit. Každý kapitán má mapu svých tras v Souostroví, své země i přilehlých ostrovů. Každý kapitán, včetně Zimního krále, si hledá trasu metodou pokusu a omylu. Ale existuje pouze jeden atlas, který obsahuje všechny země, a jen on nás může včas dovést tam, kde potřebujeme být. A jen jediná žijící osoba byla zaučena a vyškolena ve starých jazycích a kulturách tak, aby rozuměla pokynům v tomto atlasu. Takže,“ prohlásila a bouchla pěstí do knihy, „*tohle* je ten atlas. A *ty*,“ bodla prstem Johna do hrudi, „jsi jeho Správce. Tak umíš ho přečíst, nebo ne?“

John s hanbou sklopil zrak a musel přiznat porážku: „Neumím. Nevím jak.“

… zástupci parlamentu vcházeli a zaujímali svá místa.

KAPITOLA ŠESTÁ

Tikající parlament

„Jestli je to pravda, pak jsme asi ztraceni,“ řekl Bert. „Jen školený Správce je schopen řádně navigovat loď po Souostroví snů. Mapy i popisky jsou v desítkách jazyků, z nichž řada je již dlouho téměř zapomenuta. Žije jen několik málo lidí, kteří jsou jim schopni alespoň trochu porozumět.“

Situace nemohla být popsána výstižněji: Aven, Bert a překvapivě Jack na jedné straně; John, Charles a Bug na straně druhé.

„Jacku?“ pronesl překvapeně Charles. „Přece nemůžeš stát na jejich straně. Přece…“ Chystal se něco říct, ale potom si to zřejmě rozmyslel a přidal jen jemné pokárání. „Neděláš dobře, Jacku.“

„Ale Aven má pravdu,“ řekl Jack. „Byli jsme vyhnáni z Londýna, prchali jsme a šlo nám o holý život, a to všechno kvůli němu a téhle knize. Jeho učitele pro ni zabili. Celý *Indigový drak* byl kvůli ní málem zničen. A celý tento svět, nebo co to je, se chystá o ni vést válku. A on má být jediný žijící člověk, který je schopen ji přečíst – a on selhal.“

„Jacku! To stačí,“ zarazil ho Charles.

„Ale on má pravdu, zklamal jsem,“ řekl John.

Aven zaklela a natáhla se pro mačetu, avšak Bert zasáhl a zadržel jí paži. „Pro tohle musí existovat nějaké vysvětlení, Aven. Já jsem ten, kdo ho vybral.“

„Johne,“ oslovil ho Bert, neschopen skrýt prosbu v hlase. „Já jsem četl tvou práci. Máš ten dar, já to vím. A Stellan to věděl také. Proto souhlasil, že se staneš jeho žákem. Vždyť jsem sám viděl jeho dopisy, on tě opravdu školil.“

„Ano,“ odpověděl John, „školil mě. Ale já jsem se neučil – nebo ne tak, jak bych měl.“

Obrátil se rezignovaně na Charlese a Jacka. „Nikdy se to nezdálo důležité,“ vysvětloval. „Prehistorické jazyky, kterým již dnes nikdo nerozumí… Kdo by si jen pomyslel, že někdy budou zapotřebí? Přátelé doma, i moje žena – všichni pochybovali, zda je moudré věnovat tolik času něčemu, co vypadá tak neprakticky.“

„Teď už to ale tak neprakticky nevypadá, že?“ opáčil Jack.

„Proboha Jacku, doma je válka! Těžko se ode mě dalo čekat, že to málo volného času strávím čtením a překladem rukopisů ve starogermánštině.“

„Lidé budou umírat kvůli tomu, že jsi to neudělal,“ řekla Aven. „A možná už umírají.“

„Jemu na tom nezáleží,“ přisadil si Jack.

„Ale záleží!“ vykřikl John a popadl Jacka za kabát. „Není mi to jedno, ty blázne. Já jsem viděl muže umírat! Muže, se kterými jsem jedl, smál se a skrýval v zákopech. Cítil jsem spršky jejich krve na tváři, když mi umírali před očima! Můžeš snad říct to samé o sobě!?“

Oba se třásli. John měl obličej celý zpocený a rychle dýchal. Po chvíli Jacka pustil a složil hlavu do dlaní.

„Promiň, Jacku,“ pronesl po chvíli. „Cítím, že jsem vás všechny zklamal – a nejvíc ze všeho profesora. Věřte mi, nevěděl jsem… nikdy mě nenapadlo, že…“

„To už stačí, Johne,“ řekl Charles a položil mu ruku kolem ramen. „Dopřejme si trochu času, abychom se uklidnili, a pak se snad můžeme pokusit rozluštit atlas společně. Tři hlavy jsou lepší než jedna, vždyť víš. Co říkáš, Jacku?“

Avšak když vzhlédli, Jack a Aven byli již na druhém konci lodi ve společném rozčarování. Bert stál ve dveřích kajuty se sklopeným pohledem, v zajetí mezi nadějí a strachem. Jen Bug s nimi zůstal. Chtěl pomoci, ale zjevně se ocitl v situaci, která daleko přesahovala jeho zkušenosti.

Společenstvo se rozpadlo. Ale nikdo z nich stejně nemohl dělat nic jiného, než pokračovat v plavbě na Paralon.

* * *

Navzdory svému odhodlání musel dokonce i Charles po hodině strávené nad atlasem přiznat, že je s rozumem v koncích. Díky redaktorské práci v Oxford University Press získal značné

zkušenosti s latinou, takže pasáže v latině a částečně i v řečtině pro něj nebyly úplně nerozluštitelné – mnoho to však nepomohlo.

„Taky mám povrchní znalost staroangličtiny a znám pár slov z hebrejštiny, ale zbytek je pro mě španělská vesnice," konstatoval Charles. „Spousta komentářů je psána moderní angličtinou, ale není v nich žádný systém, žádné pořadí, snad jen přibližná chronologie."

Toto prohlášení nijak nezmírnilo Johnovu melancholickou náladu ani Jackův vzdor. Bert se stále tvářil poraženecky, ovšem nevzdával se naděje.

„Podívejte, Paralon je hlavní město Souostroví a jeho mapa je z velké části opatřena poznámkami v angličtině. Já sám jsem tam psal dodatky, takže zvládnu většinu textu přečíst na základě vlastních zkušeností.

A kromě toho už nyní plujeme správným směrem, a měli bychom tedy alespoň tam dorazit bez nehody," pokračoval Bert. „Až tam budeme, najdeme možná nějakého učence, nebo požádáme parlament o přístup do královských archivů a knihoven a zkusíme vyhledat pomoc tam. Tak hlavu vzhůru, přátelé, pořád máme šanci," dodal.

„A parlament možná dosadí nového krále a nebudete si s tím muset dělat dál starosti," ozval se Bug z kouta kajuty, odkud pozoroval dění.

„Doufejme, chlapče, doufejme," povzdychl si Bert, když odcházel z kajuty a zavíral za sebou dveře.

* * *

Slunce se blížilo k vrcholu své pouti oblohou, když hlídka ve strážním koši zvolala: „Země, země!"

Dorazili na Paralon.

Ostrov byl daleko větší než Avalon či kterýkoli z Krajů stínů, které cestou míjeli. V dálavách se dal matně vytušit pás pohoří a bujně tmavá zeleň, kterou mohly tvořit pouze hluboké pralesy. Byl to natolik ohromující pohled, že dokonce i zachmuření fauni na chvíli přerušili práci, aby se jím mohli při vjezdu do přístavu kochat.

Přístav, k němuž mířili, byl vybudován v zátoce tvořené ústím řeky, takže zde byla dostatečná hloubka pro zakotvení. Pevnina stoupala od přístavu do mírného svahu, který přecházel ve zvlněnou krajinu plnou kopců a polí. Pak se najednou prudce

zvedala ve výrazný hřeben náhorních rovin, který se vzpínal přímo ze dna údolí.

Na nejvyšší z nich se tyčila masivní kamenná pevnost, šedá a hrozivá – hrad Paralon, v němž stál stříbrný trůn Nejvyššího krále Souostroví.

Nepodobal se Kamelotu, jak snad mohli John či Charles předpokládat, ale něčemu daleko starodávnějšímu, chvěl se hrubou energií živoucího mýtu. Byl to pravzor všech hradů; Paralon byl skutečností, jíž se legenda o Kamelotu snažila dosáhnout.

„Bože všemohoucí," vydechl Charles. „Jak je velkolepý."

John i Jack se vzmohli jen na přikývnutí. Ani šílený král Ludvík Bavorský si nikdy nemohl představit hrad jako byl tento.

„V přístavu je spousta lodí," všimla si Aven. „Sněm už možná začal."

* * *

„Takže tento Paralon je největší vojenskou velmocí v Souostroví?" zeptal se Charles, zatímco přecházeli na souš.

„Proč si to myslíš?" otázal se překvapeně Bert.

„Jak jinak by se stal mocenským centrem?"

„Vidíš tamty lesy v dálce?" zeptal se Bert. „Jabloňové sady stovky, možná tisíce let staré. Vojenská moc může přesídlit nebo být poražena, objeví se a zmizí. Ale kvalitní výroba, té je velice těžké dosáhnout," prohlásil a mrknul na něj.

* * *

Jack se snažil pomáhat Aven, která předstírala, že mu nevěnuje pozornost, byť to tak podle všeho nebylo. Jack začal být smělejší poté, co jeho nebezpečný zákrok při střetnutí se Zimním králem přinesl úspěch, i díky tomu, že se postavil na její stranu proti Johnovi. Aven však jeho smělost nesla dosti nelibě.

Bert pomohl stále ještě smutnému Johnovi zabalit atlas *Imaginaria Geographica* do masivního koženého pouzdra s popruhy, které bylo možné zavěsit přes rameno, aby se lépe neslo, k čemuž se nabídl Bug. Vzal svoji roli Johnova panoše velmi vážně a pozorně sledoval, jak by mohl být čímkoli užitečný. A kromě toho, neexistovalo nic, co by jej mohlo zadržet na lodi, když se před ním nyní rýsovala možnost spatřit skutečné rytíře a krále.

Charles došel až na konec mola, kde jakási malá postavička klela a kutila cosi uvnitř podivného vynálezu, který vypadal jako kříženec autíčka na klíček a Popelčina dýňového kočáru.

„Vydrž," povzbuzoval ho Charles. „Věřím, že ať je problém v čemkoliv, podaří se ti ho vyřešit."

„Robim, co možu, jako fšichni, žáááno," ozvala se odpověď.

Charles vyjekl a uskočil, když zjistil, že nemluví s člověkem, ba dokonce ani s faunem.

Byl to jezevec. Ve vestě a fráčku kráčel po dvou, na jednom oku měl cvikr a na obou huňatých nohách kamaše.

Charles byl stále ještě zkoprnělý úžasem, když se objevili i ostatní.

„Fráček, a bez pořádných kalhot?" optal se John.

„Všímat si toho je velmi nezdvořilé," upozornil ho Bert.

„Stě vy kralovská čeladka, bo enem nosopchaví velevyslanci?" optal se jezevec.

„Badatelé," řekl Charles. „My jsme… ehm, badatelé."

„Bodatele stě?" řekl jezevec. „A kděže robite to sve bodani?"

„Ehm… tedy… v Oxfordu," zmohl se Charles na odpověď.

Zvíře to podle všeho vzalo za samozřejmost. „A jóó, Oxford. To je mjesto bodatelskych znalosti a druidského věděnja. Lord Pryderi lidského druhu bol taky bodatel z Oxforda."

„A co ty, jak se jmenuješ?" osmělil se Jack.

„Omluvtě moje zposoby, mlady bodateli," pravil jezevec a doprovodil to gestem, které vypadalo napůl jako dřep a napůl úklona. „Mně řikaju Tumler, ba, Tumler sem ja."

„Jsme rádi že vás poznáváme, pane Tumlere," řekl Jack a k jezevcově nemalému potěšení mu potřásl tlapou. „Já jsem Jack. Tahle parta jsou mí přátelé a spolu…ehm…bodatelé. John a Charles. A tohle je naše kapitánka Aven. A ten s kloboukem se jmenuje Bert."

„Tož vitajtě, bodateli Jacku a fšici," pronesl Tumler. „Stě tu na sněm?"

„Ano, to jsme," odpověděl Bert. „Už začal?"

„Eště ni," řekl Tumler. „Hodně delegatu takych jako vy včil dorazilo a sněm Paralona požadal Tumlera, aby doprovodil poslední princatka a velevyslence, čo dopluju."

Pokynul jim tlapou a otočil se. „Tudyma laskavě, mladi bodatele a přatele. Sněm čeka."

* * *

Zakrátko Tumler uvedl vozítko do provozu (za diskrétní pomoci Aven, která nechtěla malé zvířátko zahanbit upozorněním, že v jednom z kontaktů motoru překáží chumáč jeho chlupů) a vyrazili přes údolí ke hradu.

„Říkame jim Principy," vysvětlil Tumler s pokývnutím k vozítku, které snaživě pufalo páru. „Ako že možeš se dostat odněkud někam, ali s Principama ti to pude snadněji. To plati o fšech. A tomuhle zrovna říkam Nepochopitelna rozmanitosť," dodal pyšně.

„To je fascinující. Jak to funguje?" zeptal se Charles.

„Pro prakticke učely dosť dobře," odpověděl Tumler.

„Ale ne – myslím, na jaký je to pohon?"

„Musime přeca někam mířit. A čo dava pohon tobě?"

„Já – já se prostě rozhodnu, že půjdu tam, kam potřebuju, a pak to udělám," zakoktal se Charles.

„No, tož stejně to je s Principama. Ali to rozhodovani robim ja," řekl Tumler.

Aven se usmála. „Toto zkonstruoval jeden z jeho předchůdců," vysvětlila a vystrčila na Johna bradu. „Funguje to na principu páry a taky elektřiny, ale nikdo přesně neví jak. Bacon svěřil tajemství jejich výroby jen některým zvířatům a Nemovi. Zvířata to neumějí dost dobře vysvětlit a Nemo tajemství nikdy nikomu nesvěřil."

„Bacon?" překvapeně se zeptal John. „Máš na mysli Rogera Bacona, toho františkánského mnicha? On byl také Správcem?"

Tumler přikývl. „Dyť jak vam říkam – su to spravni řizci, ti oxfordšti bodatele."

Nepochopitelná rozmanitost projela obrovitou kamennou bránou rámovanou dvěma stejně ohromnými sochami. Levé paže soch byly vztaženy v gestu, které návštěvníky zadržovalo, kdežto pravé paže je zvaly dále.

„To su velici kralove Paralona. Su tu dva dycky na každe braně podla směru kompasa – na vychod, na zapad, na sever a na juh," vysvětlil Tumler.

„To je neuvěřitelné," projevil obdiv John.

„Che – jen počkajtě, až popatřitě na Veliky sal," sliboval Tumler.

„Když byl ustaven Stříbrný trůn," vysvětloval Bert cestou, „Artuš panoval ze skromného hradu na ostrově Avalonu. Až jeho nejstarší syn Artigel přestěhoval sídlo vlády na Paralon, kde naverboval trpaslíky, aby vystavěli veliké město."

Když vjeli do města, všimli si, že všechny ulice jsou vydlážděné a prohánějí se na nich spousty dalších Principů, z nichž každý byl zcela jedinečný. Budovy kolem nich byly postaveny z bílého kamene a skla a všechny měly vznosné střechy a věže.

Hlavní hrad, který viděli již z přístavu, nebyl na vrcholu náhorní roviny postaven, ale byl z ní vytesán – z ní, do ní a skrze ni. Šlo o naprosto neuvěřitelný technický výkon. Tumler zaparkoval Nepochopitelnou rozmanitost na křižovatce široké hlavní třídy a ulice pod jakousi věžovitou stavbou a pokynul k mostu, vedoucímu ke dvěma obřím bránám z jabloňového dřeva.

„A tu," řekl a mávl prackou, „na vas buděm čakat, až budě fšecko pověděno a zrobeno. A eště jedno varovanje. Zvlašť na jedneho si dajtě pozor – na teho, čo mu řikaju Arawn. Je to najstarši syn stareho krala skřetu Saruma. Je to zla osoba. Zlem prolezly od zvrcha až dolu. Už několik roku chce Veliky sněm a neděla tajnostě s tym, že si mysli, že doba ludi už přešla a měl by se vybrať Nejvyšši kral z některé z inych ras.

A myslim, že na to němusim byt bodatel, abysem uhadal, kdo by podla něho tu robotu mal dostať," dodal a rozloučil se s nimi: „Tož vam vinšujem štěstja, pani bodatele."

* * *

Na Souostroví žilo asi tisíc různých ras, vysvětlil jim Bert – možná ještě víc, pokud byste počítali i zvířata. Ale jen čtyřem hlavním rasám bylo dovoleno vysílat oficiální vyslance na sněm – skřetům, goblinům, elfům a trpaslíkům.

A pátá rasa, lidé, podle tradice sněm svolávala. Přes občasné spory uznávaly všechny rasy nárok Artušových potomků na trůn a prokazovaly tento respekt parlamentu i během let, která uplynula od vraždy starého krále a jeho rodiny. Ale začínal se vzmáhat neklid a každá rasa si přála prohlásit Stříbrný trůn za svůj.

„Vpustí nás na sněm?" zeptal se Charles. „Nejsme ani královského rodu, ani vyslanci."

„Vpustí," prohlásil Bert. „Mám u parlamentu nějaké slovo a přece jen, *on*," poklepal Johnovi na rameno, „je Správce."

Aven zakoulela očima a potichu zaklela.

„Nebo je tedy alespoň opatrovníkem *Geographiky*. A díky tomu se on sám i vy všichni těšíte jistému postavení."

John si povzdechl a podíval se na Buga, který se povzbudivě usmál.

Společně vstoupili do Velkého sálu Paralonu.

Tumler nepřeháněl. Užasli, když spatřili jeho nádheru.

Každé ze čtyř vstupních dveří orientovaných podle světových stran se otevíraly pod třicet metrů vysokým obloukem, který rámoval majestátní galerii sedadel. A vysoko, vysoko nad nimi strop přecházel v křišťálové okno, které snad bylo usazeno v samotném povrchu náhorní plošiny. Do všech sloupů byly vtesány prohlubně, odkud vetknuté pochodně ozařovaly celý sál jasným bílým světlem. Jedním slovem – velkolepé.

„Zimní král trůn nikdy nezíská," prohodil Jack směrem k Charlesovi.

„Jak to?"

„Musel by tu všechno přemalovat na černo," odpověděl Jack.

Asi polovina sedadel v galerii již byla obsazena. Bert vedl své společníky ke schodišti za jedním ze sloupů nalevo, po němž pak vystoupali asi do jedné třetiny.

„Ústřední sedadla v sále jsou rezervována pro členy parlamentu lidské rasy," vysvětlil Bert. „Ti teprve přijdou, což je dobře. Nic jsme nepromeškali."

Elfům byla vyhrazena sedadla vpravo od středu; představovali největší počet delegátů mezi všemi rasami. Byli štíhlí, světlovlasí, měli bledou pokožku a povznesené vystupování rasy, která se jen zřídka setkává se smrtí.

Trpaslíci seděli nalevo, kolem nich a nad nimi. Byli menší a podsaditější, a také dobře vyzbrojení. Žádný z jejich delegátů neměl méně než dva krátké meče, luk a svazek šípů.

„Snažte se s nimi vycházet dobře. Jsou urážliví a vyhledávají souboje – avšak především s elfy. Jde tam o výšku," varoval je Bert.

„Takže vaši lidi to tu celé postavili?" optal se Jack trpaslíka o tři řady výš.

„Jo," odpověděl.

„Hmmm, je to krásná práce," řekl Jack.

„Hrrmf," odfrknul si trpaslík.

Bert pozvedl ruku na pozdrav a všiml si, že mu toto gesto opětoval slizký sukovitý muž oděný v umném hedvábném hávu, který seděl vysoko ve střední části galerie.

„To je Uruk Ko, král goblinů, a jeho doprovod," řekl Bert.

„Král goblinů?" zašeptal John s odporem.

„Ano, je to celkem vlídný člověk, tedy goblin," řekl Bert. „Stellan – profesor Sigurdsson – a já jsme s ním jednou byli na

dlouhém putování po jižních ostrovech na lodi jménem *Aurora*. Měla to být výzkumná expedice, mapování pro atlas a tak podobně, ale pak se nějak zvrhla v jisté dobrodružství. No, to se asi stává, když je kapitánem mluvící myš," uzavřel.

V sálu přímo naproti goblinům dole v galerii seděla neforemná postava temného vzezření – to nemohl být nikdo jiný než skřet. Silné uzlovité paže složené na mohutném hrudníku, který byl ještě posílen těžkou koženou zbrojí. Jeho vzhled a chování, stejně jako množství podřízených kolem jeho místa, naznačovaly, že jde s největší pravděpodobností o vysoce postavenou osobu, možná dokonce o samotného krále skřetů.

„Toho neznám," řekl Bert. „Skřeti žijí na východních ostrovech Souostroví a s ostatními se příliš nestýkají."

„Zkusím hádat," řekl John. „Vsadím se, že to je ten Tumlerův Arawn."

„Ticho," sykl Bert. „Parlament přichází."

V páté bráně mezi východním a severním vstupem se objevili zástupci parlamentu, kteří byli oděni jako králové a královny v kartách – kříže, piky, kára, srdce. Pochmurně vkráčeli dovnitř, nedívali se vlevo ani vpravo.

Bert zamračeně pozoroval, jak vcházejí a zaujímají svá místa na sněmu.

„Co se děje?" zašeptal John.

„Přesně nevím," odpověděl Bert. „Něco se mi nezdá, ale nevím co."

V tichosti sledovali, jak se vznosně oblečení muži a ženy usazují v galerii. Konečně povstal úskočně, ale zároveň úslužně vypadající mužík – tajemník Paralonu, jak jim řekl Bert – a dokráčel doprostřed sálu, aby přítomné požádal o pozornost.

„Jako tajemník Paralonu budu dohlížet na jednání," zahájil řeč. „V nepřítomnosti legitimního následníka Stříbrného trůnu spravuje parlament pod mým vedením Paralon a s ním i celé Souostroví. Byl vznesen nárok na trůn. Nárok pokrevního dědice."

Galeriemi to zašumělo. „Co se to děje?" šeptal John. „Myslel jsem, že všichni dědicové jsou mrtví."

„Nevím, poslouchej…"

„Tento nárok," pokračoval tajemník, „byl parlamentem schválen. Pokud nebude námitek, do konce dnešního dne budeme mít nového Nejvyššího krále."

Z různých stran se ozývaly výkřiky a tajemník čekal, až se vřava utiší, než shromáždění znovu oslovil.

„Tento nárok," pravil, „byl vznesen jedním z Artušových příbuzných a jako takový nemůže být napadnut. Přestože zde před vámi nikdy nestanul, většina z vás jej již zná… jako Zimního krále."

„Počkat," ozvalo se. To se ozval Bert. „Mohu promluvit?"

Tajemník se zašklebil. „Parlament…," začal.

„Parlament," prohlásil Bert, „svolal sněm, aby projednal otázku následnictví. Zda existuje či neexistuje následník trůnu, jak říkáte. A my bychom měli mít možnost se k těmto otázkám vyjádřit."

„Jakým právem hovoříte?" otázal se tajemník.

„Jsem jedním ze Správců knihy *Imaginaria Geographica*, druhý sedí zde vedle mne," odpověděl Bert.

Odpovědí byla mnohá pokývnutí z řad delegátů sněmu, často přátelská. Tajemník zavrtěl hlavou. „Oceňuji vaši snahu se zapojit," zahájil větu.

„Nechte ho mluvit," ozval se drsný hlas. Byl to Uruk Ko, král goblinů.

Tajemník mohl zastrašit či překřičet většinu zúčastněných; avšak nemohl pominout skutečného krále celé rasy. Váhavě se uklonil, poodstoupil ke straně sálu a vrhal přitom nervózní pohledy na členy parlamentu.

Bert se postavil do středu Velkého sálu čelem ke galerii. „Dámy a pánové," oslovil posluchačstvo, „měl jsem nedávno přímou zkušenost s mužem, který si říká Zimní král." Než však mohl pokračovat, byl přerušen károvým králem, který se postavil, pohrozil pěstí a pravil:

„Nepřijatelné, parlament nemůže přijmout tento návrh."

„On podal nějaký návrh?" zašeptal John Charlesovi. „Pokud ano, tak jsem to propásl."

Bert vypadal obdobně zmatený. „Vaše veličenstvo, pokud jsem se vyjádřil příliš opovážlivě…"

„Ne, naprosto nepřichází v úvahu," pokračoval král, jako by Berta vůbec neslyšel. „Mrož jako Nejvyšší král, to je úplně absurdní. A každý ví, že tesař nemůže být Nejvyšší královnou – pokud bychom to dovolili, kdo by organizoval všechny plesy?"

„Tohle je strašně divné," řekl Charles.

„Pššt," utišil ho Jack. „Podívejte, promluví jiný král."

Pikový král pozvedl ruku. „Prosím, nestřílejte z děl," pravil důstojně, „nebo si nedokážu vyjmout brambory z uší."

Trpaslíci začali mručet, jako by také měli pocit, že něco není v pořádku.

„Všichni se zbláznili,“ prohlásil Jack. „Co se tu proboha děje?“

„Nevím,“ odpověděla mu Aven. „Něco se tu ale zvrtlo.“

Tajemník se chystal vyvést Berta z pódia, když tu najednou křížové královně vzplála hlava. Plameny šlehaly vysoko do vzduchu, ona však přesto zůstala sedět s rukama složenýma v klíně a laskavě se usmívala, jako by se vůbec nic nestalo.

Reptání, které začalo u trpaslíků, se nyní rozšířilo i na řady elfů a goblinů. A skřeti počali tasit zbraně.

Srdcová královna, tělnatá tmavovlasá dáma, vytáhla zpod svého trůnu kroketovou palici a udeřila srdcového krále do hrudi. „Nesnáším růže,“ řekla. „Nikdy neodpoví, když je oslovíte.“

Bert se rozhlédl, ale tajemník někam zmizel. Po celém sále se delegáti začali zvedat ze sedadel a křičet.

Jeden ze skřetů odhodil své dobré způsoby a mrštil palcátem přímo po srdcové královně. Uder jí rozťal hruď, z níž se na podlahu sálu vysypala změť ozubených koleček a pokropila nejbližší delegáty sprškou jisker.

Zástupci parlamentu vůbec nebyli lidé. Byly to pouhé mechanické stroje.

„Podvod!“ ječel skřetí princ Arawn, postavil se a hrozil zaťatou pěstí. „Celý sněm je podvod!“

Během okamžiku v celém Velkém sále Paralonu vypukl chaos.

„Rychle!“ volal Tumler. „Pani bodatele! Nasednite, nasednite!“

KAPITOLA SEDMÁ

Zakázanou stezkou

Štiplavý kouř naplnil Johnovi nos, ústa i plíce. Zoufale si zakryl hlavu rukama a zaryl se ještě hlouběji do bahnité půdy.

Bombardování nepřestávalo. A právě když se zdálo, že to nemůže být horší, přivanula skrze polámané stromy zlovolně zrádná mlha smrtícího plynu.

John s křikem vyskočil na nohy a začal prchat, avšak dosáhl jen toho, že se zamotal do klubek ostnatého drátu, jimiž byly zákopy obehnány zezadu. Všude kolem byla nafouklá těla mrtvých, ležela na zčernalé zemi zbavené veškerého života. Mohl jen bezmocně přihlížet, jak se plyn vine blíž za doprovodu hřmění děl: bum – bum – bum…

Bum.

„Johne!“ oslovil ho známý hlas – ale nebyl to hlas žádného vojáka z jejich praporu. „Johne, proboha, seber se!“

John potřásl hlavou a mrkal, jak přicházel k sobě a vyjasnil se mu zrak. Charles ho držel za ramena, třásl jím a volal ho jménem. Ostatní si razili cestu k východu, jen nedostatečně kryti řadami sedadel. Nedůvěřivě se rozhlédl kolem po tom víru zbraní, plamenů, rvoucích se těl a zuřivých výkřiků, v který se rázem změnil důstojný Velký sněm.

Gobliny nebylo nikde vidět a poslední elfové právě opouštěli sál ve skrytu severního oblouku. Trpaslíci se rozběhli po galerii a začali vrhat svazky rachejtlí po delegátech skřetů, kterých se hrnulo dovnitř jižním a východním vchodem čím dál víc. Skřeti se vyšplhali na ústřední trůny a rozbíjeli mechanický parlament na kusy. Z nejvyšší části galerie udílel rozkazy svým přicházejícím posilám princ skřetů Arawn.

Očividně byla na dnešek přichystána více než jedna zrada.

„Tak proto bylo v přístavu tolik lodí," řekla Aven Bertovi. „Skřeti plánovali vzpouru bez ohledu na výsledek sněmu."

Bert souhlasně přikývl a spolu s Charlesem podpíral omámeného Johna při cestě k západnímu východu ze sálu. „Tajemník Paralonu je pouze předběhl. Tohle může být zkáza celého Souostroví," prohlásil.

„Co mu je?" zeptal se Jack a mračil se na Johna.

„To ty výbuchy," odpověděl Charles. „Upadl do šoku."

„Nic mi není," prohlásil John a snažil se postavit sám na nohy. „Opravdu."

Aven se dívala rozzlobeně a v Jackově pohledu se zračilo znechucení. John setřásl Charlesovy a Bertovy ruce, které ho podpíraly. „Musíme rychle vypadnout," procedila Aven přes zaťaté zuby, „než se nám celé tohle místo zřítí na hlavu."

Proběhli chodbou směrem k ulici, kde zanechali Tumlera a jeho vozítko. S nimi běželi zástupci všemožných ras a snažili se zjistit, co se vlastně děje. Za nimi se z Velkého sálu ozývaly další výbuchy a zaplavil je pach kouře.

„Skřeti určitě zablokovali přístaviště," usoudila Aven. „Nejlepší bude zkusit se dostat z města a vrátit se zpátky, až se vřava uklidní."

„Jestli se uklidní," zapochyboval Jack.

„A co *Indigový drak*?" lapal po dechu Charles. „Podpálí ho?"

„Ne," odpověděla Aven. „Tahle loď se o sebe umí postarat. Už bude mimo nebezpečí."

Doběhli na konec chodby, vrazili do dveří a proběhli ven, kde měl již Tumler připravenu Nepochopitelnou rozmanitost s nastartovaným motorem.

„Rychle!" volal. „Pani bodatele! Nasednite, nasednite!" Vrhli se jeden přes druhého na sedadla Principu. „Na sever!" zvolala Aven. „Odvez nás na sever!"

Gumy zakvílely, jak Tumler vyrazil po severní silnici pryč od věží.

* * *

Chvílí trvalo, než se jim podařilo vymotat z hradeb vnitřního města, a ještě déle, než minuli poslední strážní stanoviště, kde by je mohl někdo ještě zastavit. Měli štěstí, neboť všechny stráže a

hlídky, které by je mohly zadržet, se vydaly k Velkému sálu, kde zuřil boj.

Johnova panika se zmírnila a přešla do horečnaté dřímoty, přerušované jen občasným cukáním končetin.

„To su horečnate sny, todleto," usoudil Tumler, podíval se přes rameno a mlaskl jazykem. „Čo trapi pana Johna?"

Bert a Aven střídavě vyprávěli Tumlerovi, co se přihodilo na Velkém sněmu. Když začali mluvit o mechanickém parlamentu, zvířátko vstoupilo do hovoru a změnilo téma.

„Aha, čul sem, že sa chysta nějaka lotrovina, dyš sem zaslechl, že to bude Arawn, kdo budě mluviť za skřety," prohlásil Tumler. „Ali dosť starosti. Vemu vas někam, kdě je klidněji a bezpečněji."

Jak to dořekl, stočil Nepochopitelnou rozmanitost z hlavní silnice na nedlážděnou vedlejší cestu, která směřovala k západu. Vedla k ústí kaňonu, který brázdil náhorní rovinu a který, jak Bert podotkl, měl být pro každého zapovězený.

„Ali ni pro zvířata," ujistil je Tumler. „Tuto je cesta znama pro nas a ještě pro par dalšich, a od te doby, čo zabili kralovsku rodinu, tak enem pro nas."

„Takže zakázaná cesta?" otázal se Charles. „Proč?"

„Protože vede k pozůstatkům starého města – prvního města, které vzniklo, když Artigel usedl na Stříbrný trůn. Když byla později uzavřena koalice s trpaslíky, bylo vystavěno a vytesáno do hory větší město, ale to původní stále existuje – pokud se nemýlím, tak ve skutečnosti zde sídlí královský archiv a knihovna," vysvětlil Bert.

„Ale nedostaneme se do potíží?" zeptal se Charles.

„Chm," odfrkla si Aven. „Copak můžeme mít ještě větší potíže než ty, před kterými jsme právě utekli? O tom pochybuji. A kromě toho si myslím, že stejně nezbyl nikdo, koho by zajímalo, jestli je to zakázáno, nebo ne."

„Vyhodou zakazanych cest je," řekl Tumler, „že vas nikdo něpronasleduje."

„To je hrozná logika," řekl Charles.

„Ni, to je zvířeci logika," opravil ho Tumler.

* * *

Johna probudilo hlasité čenichání kolem jeho obličeje a polekaně se posadil. Čenichavé zvuky vyluzoval Tumler, který přešlapoval na svých malých pacičkách a zblízka se na něho díval.

„Pane Johne, stě vzhuru?“ ptalo se zvířátko starostlivým tónem. „Stě v pořadku, pane bodateli?“

„Jsem… ehm… jsem v pořádku,“ odpověděl John a pokusil se zvednout na loktech. Ležel přes zadní sedadla Nepochopitelné rozmanitosti. Nedaleko něj si povídali Bert a Charles a Jack s Aven se radili o kousek dál.

Zastavili poblíž pramene na mýtině, kde sem tam rostly štíhlé nepěstěné stromy a kam ústila rozsedlina kaňonu. Slunce bylo stále vysoko na obloze. Celý nezdar Velkého sněmu i jejich útěk z města zabral sotva hodinu.

Bug seděl na předním sedadle Principu a obličej měl napjatý úporným soustředěním.

„Ostatní říkají, že jsi byl rytíř,“ řekl, aniž se otočil, „tam v tom světě, ze kterého pocházíš. Žes viděl bitvy, a proto jsi teď nemocný.“

„Jsem voják,“ řekl John a posadil se. „To je něco jako rytíř. A je to tak, onemocněl jsem během války. Občas mám stále ještě potíže.“

Bug se otočil a podíval se na něho. „Říkají, že jsi onemocněl kvůli vzpomínkám. Jak může člověk onemocnět ze vzpomínek?“

John se odmlčel. Nebyl si jistý, jak odpovědět. „Měl jsem přátele,“ řekl nakonec. „Přátele, kteří zemřeli přímo před mýma očima. A bál jsem se o vlastní život. To je zvláštní druh strachu – jakmile jej jednou zažiješ, nikdy se ho úplně nezbavíš. Rozumíš?“

Bug neodpověděl, ale ztěžka polkl a odvrátil se. John měl pocit, že chlapec opravdu rozumí – možná víc, než kdokoli z nich tuší.

* * *

Podle Tumlerových instrukcí se vydali kaňonem na západ. „Tuto je pokračovani cesty. Vede tam, kam ideme,“ objasnil jim.

„Měli bychom ale pokračovat na sever,“ přela se Aven. „Na tohle nemáme čas.“

„Ale až se vrátíme k lodi, kam poplujeme?“ připomenul jí Bert. „Nemáme průvodce a Zimní král bude ještě silnější vzhledem ke zmatkům ve sněmu. Stále bude pátrat po *Geographice* – a tedy i po nás. Možná se nám podaří najít někoho, kdo dokáže *Imaginarii Geographiku* přeložit a snad i navrátit určité zdání pořádku v zemích, než bude všechno ztraceno.“

Ostatní souhlasně přikývli, s výjimkou Johna, který jen zahanbeně klopil hlavu. Ještě nikdy se necítil tak neužitečný a snad by to i řekl, kdyby se nebál, že s tím jeho přátelé budou souhlasit.

Cestou jim Bert vysvětloval, že když byl ustaven Stříbrný trůn, nebyly tenkrát ještě založeny žádné spojenecké aliance. „Všichni se cítili poměrně volně vázáni věrností Artušovi, ale jeho potomci měli podstatně těžší úkol," řekl. „Trpaslíci jako první uzavřeli pakt s králem, pak se přidali i goblinové. Nakonec se připojili i elfové a aliance vznikla díky sňatku. A mnohem později, jako poslední, přistoupili skřeti. V oněch dobách shledal Artigel užitečným mít sídlo v takovém místě, které lze opevnit a bránit. Tento kaňon byl pro takový účel ideální.

Podle usnesení čtyř království zastoupených čtyřmi nejpočetnějšími rasami – skřety, elfy, gobliny a trpaslíky – měli vládnout lidé, a to na základě následnictví trůnu. Trůn mohl teď zůstat tak dlouho neobsazený jen díky parlamentu. A i tak to bylo možné jen proto, že z jejich rozkazu vládl tajemník Paralonu," vyložil jim Bert.

„Tajemník Paralonu mi připadal nějaký povědomý," řekl John.

„Po všech podivných bytostech, které jsme viděli," opáčil Jack, „vypadá povědomě jakýkoli člověk."

„Tak to nemyslím," protestoval John. „Jsem si celkem jistý že jsem ho už někdy potkal. Škoda, že jsem ho neviděl víc zblízka."

„To je jedno," řekl Bert. „Tajemník utíkal jako první. Je úplně jisté, že měl co do činění s tím falešným parlamentem."

Při těchto slovech Tumler nervózně zaskřípal zuby, ale očima dál sledoval cestu.

„Tu," pravil nakonec. „Tuto je ona."

Ukázal dopředu na strmou skalní stěnu kaňonu, kde byla přímo do kamene vytesána olbřímí stavba, podobně jako v Paralonu. Byla hrubší a primitivnější, ale nesla stejné nezaměnitelné známky mistrovství. Do jižní stěny kaňonu byl vsazen mohutný rám z kamene a kovu, a v něm byla usazena dvě křídla masivních dřevěných dveří. Nahoře, svinutý v ochranné pozici nad zárubní dveří, byl vytesán kamenný basreliéf draka, obklopený exotickým zlatým nápisem.

„Elfština," prohlásil Tumler a Bert souhlasně přikývl.

„Jak se dostaneme dovnitř?" zeptal se Jack a zkoumal dveře. „Nevypadá to, že by tu byla nějaká klika nebo klíčová dírka."

„Možná ten nápis skrývá kouzelnou formuli," řekl Charles. „Nezapomínejte, kde jsme a jak tady věci fungují."

„Předpokládám, že bys ho neuměl přečíst," obrátil se Jack na Johna, který se zachmuřil a zrudl.

„Jacku," napomenul ho Charles, „pan Tumler nás sem přivedl, takže jsem si jistý, že nás i dokáže dostat dovnitř."

„Ech, zatraceně a proklatě," ulevil si Tumler. „Zas sem zapomnil to kuzelne slovo."

„Co se praví v tom nápisu?" zeptal se John, který se neodvažoval ani dotknout písmen, která byla vyrytá hluboko do žuly a omletá do hladká dlouhými věky.

„Je to elfsky," zopakoval Tumler, „i v zasadě to znamena: ‚Povězte přatele a vejdite'."

„Nemohlo by to znamenat, že magické slovo, kterým se dveře otevírají, je ‚přátelé'?" zeptal se Jack. „V elfstině?"

„To je hloupost," řekl John. „Pak by se mohl dostat dovnitř každý, kdo umí elfsky."

„Přesně," řekl Tumler. „Takhle to neide, musi to byt doopravdicke magicke slovo. Jedno z nejstaršich magickych slov, čo existuji. Zařidil to tak jeden ze starych elfskych kralu, menoval se Eledin, ten kral."

„Eledin?" podivil se Charles. „To zní jako Aladin. Kdyby to jen bylo tak jednoduché – prostě říct ‚Alakazam'."

Ozvalo se skřípění dřeva a kovu a těžké dubové dveře se začaly zvolna otevírat.

„Ty znaš posvatnu kuzelnu formulu," Tumlerovi se oči rozšířily obdivem. „Ty si opravdovy bodatel, pane Charlesi."

„To se ti povedlo, Charlesi," řekl Jack.

„Bravo," pogratuloval mu Bert.

„Tohle by ale nemělo fungovat," řekl John. „Měl to být Ali Baba a heslo ‚Sezame, otevři se'."

„Bože můj," zaúpěl Charles.

* * *

Ve vstupní části bylo rozeseto několik kostlivců oděných v rozličných šatech. Některé ostatky měly nezvyklé proporce, kosti byly buď příliš krátké či naopak příliš dlouhé a nepřiměřeně veliké. Jack si jako první uvědomil, že ne všechny ostatky patří lidem.

„Myslí si tu ještě někdo, že to byl dobrý nápad?" zeptal se Jack. „Vypadá to, že ostatní dobrodruzi nebyli při pronikání do těchto míst příliš úspěšní."

„Ale těch kosti si nevšimajte,“ řekl Tumler. „Archivař ich tu něchava, aby tuto misto mělo atmosferu.“

„Ty se bojíš, Jacku?“ zeptala se Aven se škodolibým úsměvem.

Jack se napřímil a pokročil vpřed. „Ne, nebojím.“

S Jackem v čele se všichni vydali chodbou, která byla vysoká stejně jako dveře a osvícená nadpřirozenou září run vytesaných na zdech asi tak deset stop nad jejich hlavami.

„Zase elfština,“ poznamenal Bert.

Chodba ústila do širokého sálu, kde bylo do stěn vytesáno mnoho otvorů vyplněných knihami či artefakty, někdy dokonce i zlatem a šperky.

„Halo?“ zavolal Tumler. „Je tu někdo?“

„Vítejte,“ zaduněl hluboký zastřený hlas. „Doufám, že jste se zastavili na šálek čaje, protože to jsou jediné návštěvy, které sem v dnešní době vpouštím. Jinak,“ zaburácel hlas, „vás budu muset všechny zabít.“

„Chcete se mnou pít čaj, nebo plundrovat a zemřít?“

KAPITOLA OSMÁ

Pozvání na čaj

Dokonce i světlo run jako by pobledlo, když se mohutný červený drak pomalu postavil na nohy a vykročil k nim ze stinných zákoutí sálu.

„Jmenuji se Samaranth," pronesl obrovitý rudý plaz, „a všichni ti, které vidíte okolo, odmítli mé pozvání a místo toho se snažili získat můj poklad. Takže, synové Adamovi, zvolte si. Chcete se mnou pít čaj, nebo loupit a zemřít?"

„To myslíte vážně?" zeptal se Jack. „Čaj nebo smrt? Samozřejmě, že si s vámi dáme čaj." Ostatní důrazně přikyvovali na souhlas. „Který blázen by si zvolil smrt?"

„Vsadim sa, že to byli cambridgešti bodatele, že pane Charlesi?" mrknul na něj Tumler.

„Nepochybně," odpověděl Charles.

Kamenná podlaha byla pokryta perskými koberečky různých velikostí. Největší ležel přímo před nimi a drak posunkem naznačil, aby se tam usadili.

„To je pro nás velká čest," zašeptal Bert Johnovi, když se rozsadili do půlkruhu u drakových nohou. „Tohle je poslední drak v Souostroví – od té doby, kdy zemřel starý král. Dát si čaj se Samaranthem…"

„Co je na Samaranthovi tak výjimečného?" odpověděl mu rovněž šeptem John, aniž spustil z draka obezřetný pohled. „Tedy, ve srovnání s… ehm… obyčejnými draky?"

„On je první, ten nejstarší," odpověděl Bert. „Nejstarší drak v Souostroví. Vlastně je to asi nejstarší žijící tvor."

„Možná máš pravdu,“ řekl Samaranth s úsměvem. „Asi jsem nejstarší tvor. Ale čas, jak vy, Adamovi synové, dobře víte, je relativní.“

Bert se začervenal, založil ruce na hrudi a uklonil se. „Nechtěl jsem být neuctivý, Samaranthe. Jsem skutečně poctěn, že jsem se s tebou mohl setkat a… ehm… využít tvé pohostinnosti.“

Drak ta slova přijal důstojným pokývnutím mohutnou hlavou, pak postupně pokývl i ostatním. Zarazil se pouze u Buga, jemuž se uklonil o něco hlouběji a déle než ostatním. Bug se viditelně zarděl.

Samaranth se napřímil a pokynul směrem k jezevci, který, celý rozzářený, stál stranou. „A ty, synu Země, připojíš se k nám?“

„Jistě, jistě,“ odvětil Tumler. „Nemaš nahodu ty sušenky, co mi tak chuti, že?“

Samaranth vydal funivý zvuk podobný parnímu stroji, v němž po chvíli poznali smích.

„Mám,“ odpověděl. „Mám skřítkovské sušenky. Hned je přinesu.“

„Nejsu opravdu zrobene ze skřitku,“ přiznal Tumler Charlesovi. „Enem jim tak řikam.“

Drak se vrátil se stříbrným čajovým servisem, kterým jemně balancoval na jedné ruce, v druhé nesl balíček sušenek.

„Poctila byste nás tím, že se ujmete nalévání čaje?“ obrátil se na Aven.

Aven měla nejdříve sto chutí odseknout něco o posluhování mužům, ale drakův tón i způsoby byly natolik uctivé, že prostě nemohla odmítnout. Převzala od něho tác a Jack přiskočil, aby jí pomohl se sušenkami.

„To jsou přece čajové sušenky,“ poznamenal zaraženě. „Přesně takové, jako máme doma.“

„Existují obchodníci, kteří obchodují s vaším světem,“ vysvětlil Samaranth, „ti pak obchodují se zvířaty a zvířata obchodují se mnou.“

„Mmmm, mmmm,“ zamručel Tumler spokojeně s plnou pusou sušenek.

„A s čím obchodujete?“ zeptal se Charles. „Se šperky? Nebo se zlatem?“

Samaranth se k němu otočil: „Myslíš, že jen to má v našem světě cenu, synu Adamův? Bohatství země?“

Charles se stáhl. „Ne, jen jsem zvědavý.“

„Znalosti,“ vstoupil do hovoru Bert. „Obchodujete se znalostmi.“

„Chrrrm," zamručel drak spokojeně. „Správce vzácné knihy *Imaginaria Geographica* to chápe."

„To už je podruhé, kdy naznačuješ, že mě znáš," řekl Bert. „Promiň, že se ptám, ale setkali jsme se už někdy? Já jsem si totiž jistý, že na takové setkání bych určitě nezapomněl."

„Nesetkali jsme se," odpověděl Samaranth. „Je však v mém zájmu, abych si udržoval dobrý přehled o tom, co se děje v Souostroví – i o těch, kteří se snaží ovlivňovat chod věcí. A když jsme u toho, povězte mi, co vás přivádí na čaj ke starému drakovi."

* * *

Trvalo jim skoro hodinu, než převyprávěli vše, co se přihodilo – od vraždy profesora Sigurdssona přes útěk z Londýna, proroctví Morgan a bitvu s *Černým drakem* až po Velký sněm na Paralonu. Rovněž nezapomněli, k Johnovu nemalému zahanbení, zmínit neúspěch v překládání různých jazyků z *Imaginarie Geographiky* i naléhavou potřebu uspět, aby mohli nalézt způsob, jak porazit Zimního krále.

Drak neříkal nic, jen naslouchal. Pouze chvílemi odcházel doplnit konvici čerstvým čajem a pro další skřítkovské sušenky pro Tumlera, který je celou dobu nepřestával žvýkat.

Když skončili s vyprávěním, Samaranth stále nic neříkal, ale seděl a uvažoval. Když nakonec promluvil, týkalo se to minulosti.

„Před mnoha a mnoha lety," započal své vyprávění, „bylo Souostroví snů střeženo tisíci draky. Obloha jich byla plná. Ale pak, není tomu tak dávno, začali mizet, až zmizeli všichni kromě mne. A jediné zprávy, které o nich přetrvaly, jsou ukryté v mýtech, legendách a starých knihách." Poslední větu vyslovil s pohledem upřeným na Johna.

„Střežili jsme hranici mezi Souostrovím a ostatními světy. Pomocí plamenů a zastrašování jsme zaháněli návštěvníky, kteří se odvážili příliš blízko. Ale neviděl jsem jiného draka skoro dvacet let. A lidé jako ten, jemuž říkáte Zimní král, se chopili moci – lidé, kteří se učí tajemství našich zemí nikoliv, aby spravedlivě vládli, nýbrž aby krutě dobývali."

„Již uvrhl mnoho zemí do stínu," řekl Bert, „a z nějakého důvodu je přesvědčen, že vlastnictví *Geographiky* mu v jeho úsilí pomůže."

„Proč chce vlastnit *Geographiku* nemohu říci,“ přemýšlel Samaranth, „ale v oněch zemích se chystá příliš mnoho plánů, a pokud padnou do jeho rukou, nedopadne to pro Souostroví dobře.“

„Co tedy můžeme dělat?“ zeptal se Bert. „Nemáme žádného krále ani skutečný parlament, kde bychom mohli požádat o radu. A co je horší, opravdový parlament zřejmě už nějakou dobu nefunguje – a odhalením podvodu zanikla i možnost, že by Souostroví zůstalo sjednocené.“

„Ano, to je problém,“ řekl Samaranth a obrátil se k Tumlerovi. „Mohl bys nám říci, malý synu Země, co tím zvířata myslela?“

Tumler ztuhl, napůl sežvýkaná sušenka mu zůstala přilepená na čumáku.

„Zvířata?“ zeptala se Aven. „Chceš říct, že to ona postavila ty podvržené postavy v parlamentu?“

„To dává smysl,“ řekl Charles. „Zvířata jsou kromě Nema jediní, kdo ví, jak postavit vozidla. Sestavit mechanické krále a královny bylo jistě přinejmenším stejně složité.“

Všichni se otočili, aby se podívali na Tumlera, který si popotahoval cípy vestičky a posmutněle kroutil vousky.

„Ajaj, bojim se, že to je prauda,“ připustil. „My, to ako zvířata, sme ich postavili před několika roky, pravě proto, abychom předešli takove kalamitě.“

„Ale proč jste je postavili?“ ptal se Jack. „V Paralonu je spousta lidí, kteří mohli nastoupit do služby.“

„Ali nisu to kralove a kralovny,“ naříkal Tumler. „Parlament musijo tvořiť kralove a kralovny z velikych ostrovu Souostrovi – ali nikdo z nich něostal živy.“

„*Nikdo* z nich?“ podivil se Bert. „To přece není možné.“

„Je to možne a je to prauda,“ odpověděl Tumler. „Takže žadny Najvyšši kral, žadni dědicove a žadni opravdovi kralove a kralovny v parlamentu – byla to enem otazka času, než začnu fšecka kralovstvi bojovat o Střibrny trun Paralona. Takže bylo rozhodnute, že bysme my – zvířata – měli postavit nahradni krale a kralovny, aby parlament mohl eště fungovať a mohlo se rozhodnuť o novem Najvyššim kralovi,“ vysvětloval jezevec.

„Nu, a kdo rozhodl, že byste měli postavit náhradníky?“ zeptal se Bert.

Tumler si otřel packou čenich a pokrčil rameny. „Něvim. Nikdy sem ho neviděl. Stary Tumler nikdy nerobil nič ine, než vozil zasoby tam a nazpatek se svoju Něpochopitelnu rozmanitosťu.“

„A ten tajemník, ten byl taky umělý?“ zeptal se Charles.

Tumler potřásl hlavou: „To něvim.“

„To dává smysl,“ řekl Charles. „Jestliže nikdo neví, že králové a královny byli zavražděni stejně jako rodina Nejvyššího krále, tak mohli být nahrazeni roboty.“

„Ale proč by to někdo dělal?“ ptal se Jack.

„Usnášeníschopnost,“ odpověděl John. „Jedině kontinuita vlády lidí dokázala udržet určitý řád respektovaný všemi rasami. A usnášeníschopný parlament spolu s delegáty ostatních království mohl někoho dosadit na Stříbrný trůn – například někoho, jako je Zimní král, což je přesně to, o co tajemník usiloval.“

„A Bert ho zastavil,“ řekl Charles. „Dobrá práce, Berte.“

„Teď je samozřejmě hlavní město ve zbrani a celé Souostroví se může ocitnout ve válce,“ prohlásil Jack. „Ale nemluvme o minulosti.“

„Takže co uděláme teď?“ zeptala se Aven. „Ať už se mezi rasami seběhne cokoliv, Zimní král bude stále usilovat o náš atlas, a my mu stále nesmíme dovolit, aby ho našel.“

„Souhlasím,“ řekl Samaranth. „Přestože mě velice bolí navrhnout tak hroznou věc, *Imaginaria Geographica* musí být zničena.“

„Zkoušeli jsme to,“ namítl Jack. „Nemo ji hodil na žhavé uhlí, ale nechtěla hořet.“

„Takhle to nejde,“ pravil Samaranth. „Jedině ten, kdo ji vytvořil, může své dílo také zničit. Musíte ji vzít ke Kartografovi ztracených krajů,“ doprovodil svůj výrok výdechem dýmu.

„A to nás oklikou přivádí k původnímu problému,“ shrnula Aven a vrhla opovržlivý pohled na Johna. „Nedokážeme z ní přečíst nic, jen ty nejzákladnější mapy a poznámky. A když nedokážeme rozluštit zbylé mapy, nikdy se nám nepodaří najít cestu na Kartografův ostrov, pokud skutečně ještě existuje.“

„Ale ano, stále existuje,“ potvrdil Samaranth. „Kartograf vytvářel mapy pro Správce průběžně dlouhá léta, i když se již vzdálil všem kontaktům s kýmkoli z obou světů.“

Bert souhlasně přikývl. „Sám jsem se s ním nesetkal, ale Stellan ano, při několika příležitostech v počátcích naší správcovské služby. Poslední tři mapy byly přidány pod naším dohledem. Ale všechny se bohužel týkají okrajových částí Souostroví a nijak nám nepomohou nalézt Kartografa.“

„Takže,“ obrátil se drak na Johna, „tys nebyl řádně vyškolen na Správce?“

„Byl jsem školen, ale nikdy mi neřekli, k čemu mé studium slouží," odpověděl John. „Mám základní použitelnou znalost několika jazyků, ale o zbytku nevím skoro nic."

„Nic?" zafrkal Samaranth. „Ani písmenko?"

„Jednotlivá písmena jistě ano," řekl John, „ale nestačí to na překládání map."

„Vůbec ničeho?" znovu se ptal drak. „Ani jediné opakující se fráze?"

„Ne," odpověděl John. „Ale počkat, zapomněl jsem – jednu věc jsem uměl přeložit rovnou."

Vyňal svazek z vaku na Bugových zádech, rozbalil jej a nalistoval jednu mapu ve střední části knihy.

„Tady to je," oznámil jim a ukázal na rytinu živočicha podobného draku a poznámku pod ní. „Vypadá to podobně jako varování na starých námořních mapách – tam se psávalo ‚Zde jsou lvi'. No a tady stojí ‚Zde jsou draci'."

„Správně," potvrdil Samaranth. „Je tu ovšem jeden rozdíl."

Všichni se shlukli kolem Johna a atlasu, ale nikdo netušil, o čem drak mluví. Nakonec to došlo Johnovi.

„Je to na východ od vyobrazených území," řekl. „Na námořních mapách v Britském muzeu je varování psáno na západní straně – to byla nejvzdálenější hranice, kam tehdy sahalo poznání světa. Ale všechna tato varování," pokračoval a listoval mapami, „se nacházejí směrem na východ."

„Opět správně," řekl Samaranth a naklonil se k Johnovi. „Ještě jeden závěr, a vyhráls zápas."

John studoval mapy, listoval z jedné na druhou, až si to nakonec uvědomil. „Ten nápis je na každé z nich," prohlásil.

Samaranth kývl hlavou. „Ano. Stejná fráze v různých variacích je na každé mapě – a v každém jazyce."

„Jako slabikář," řekl Charles. „Johne, říkals, že jsi studoval každý z těch jazyků alespoň trošku."

„Ano," potvrdil John. „Chápu, kam míříš. Můžu využít známou frázi jako učebnici a vypracovat gramatiku a syntax podle odlišností v jednotlivých verzích."

„Když se do toho pustíš od posledních map v atlasu směrem zpátky," navrhl Bert, „můžeš zároveň pracovat s jazyky chronologicky, od těch nejnovějších zpět do minulosti."

„Tak co, Johne?" zeptal se Charles. „Myslíš, že to zvládneš?"

I když se John podíval na atlas pochybovačně, mapy jej brzy pohltily. „Od staré angličtiny ke starogermánštině, italštině… pak latině…“ mumlal si spíš pro sebe než pro ostatní.

Aven a Jack si vyměnili skeptické pohledy, ale Bert i Bug se zeširoka usmáli. Charles nabídl Johnovi tužku z kapsičky u vesty a John se beze slova usadil na kobereček a začal si činit poznámky, už plně ponořen do svého úkolu.

„Dobře,“ poznamenal Samaranth. „Vypadá to, že jste měli překladatele celou dobu s sebou.“

* * *

John pracoval, Bug s Aven umyli čajový servis a Bert, Charles, Jack a Tumler probírali se Samaranthem další postup.

„Moře bude zrádné,“ řekl Bert. „Skřeti vytáhnou do boje, jestli tak již neučinili.“

„Arawn,“ zasyčel Samaranth, až poprskal koberečky jiskrami, které se Jack honem vydal uhasit. „Je to rozmazlený skřetí jedináček. Jeho otec je diplomat – ale takový, který, když chce pečené kaštany, zapálí celý strom, kaštany pak zahodí a ještě vynadá sluhům, že nešli hasit.“

„Kéž by tak zbyl někdo ze starého královského rodu Paralonu,“ povzdychl si Bert. „Pak bychom mohli jednoduše uspořádat korunovaci a vrátit se ke své práci.“

Samaranth se opět frkavě zasmál a zvedl na starého muže obočí.

„Kdyby to bylo tak jednoduché,“ řekl, „už bys měl odpracováno.“ Bert se chtěl zeptat, co tím myslí, ale Samaranth pokračoval: „Rytířské výpravy nikdy nejsou jednoduché – alespoň pokud stojí za vynaložené úsilí.“

„Chcete korunovaci?“ zeptal se a začal se přehrabovat v jednom z výklenků ve zdi. „Vezměte si tohle – možná to budete moci předat někomu, kdo bude dost bláhový, aby usedl na trůn a pokusil se vládnout království.“

S těmi slovy hodil Bertovi drobný předmět. Ten se na něj podíval a honem jej hodil zpět, oči rozšířené údivem.

„Che!“ zafrkal Samaranth. „Tak rychle se zbavuješ království, malý cestovateli?“

„Co je to?“ zeptal se Charles.

„Prsten,“ odpověděl Bert. „Prsten Nejvyššího krále.“

„Ano, skutečně,“ potvrdil Samaranth. „Já jsem ho vyrobil a já jej předávám každému králi, když nastupuje na Stříbrný trůn. A já

jsem si jej vzal zpět, když poslední král svými rozhodnutími dokázal, že již není hoden jej nosit.“

„Ale je to jen prsten, ne?“ tázal se Jack.

„Prsten Nejvyššího krále – někteří ho nazývají prsten moci – je symbolem úřadu,“ vysvětlil Bert, „a říká se, že je zdrojem veškeré moci v Souostroví.“

Samaranth se zatvářil překvapeně. „Myslíš, že je to tak? V Souostroví je mnoho prstenů. Elfové nosí prsteny, stejně jako trpaslíci. A také lidé. Dělá však prsten svého nositele, nebo nositel svůj prsten? Mně bude úplně jedno, jestli si ho odnesete,“ prohlásil a nabízel prsten na svém otevřeném pařátu.

„Ačkoli,“ dodal, „nemusí být tím, za co jej vy – nebo Zimní král – pokládáte.“

„To nevadí,“ řekl Jack a natáhl se pro prsten do veliké dračí dlaně. „Možná rozpoznáme jeho moc cestou.“

„Moc je něco, co si musíte zasloužit,“ řekl Samaranth, „a ne něco, co lze předávat prostřednictvím věcí, jako jsou trůny… nebo v tomto případě prsteny. Moc, myslím opravdová moc, vychází z víry v opravdové věci a z ochoty za touto vírou stát, i v případě, že se celý svět spikne, aby překazil tvé plány. Chaos se uklidní, plameny dohasnou, světy vzrostou a padnou. Ale pravé věci zůstávají a nikdy tě nepřestanou vést k tvým cílům. Je tomu tak, pane Johne?“

Během jejich rozmluvy se k nim John připojil. Měl šmouhy od tuhy na rtech, a dokonce i na čele, ale oči mu zářily a z různých částí atlasu vykukovalo množství různobarevných papírků počmáraných poznámkami.

„Johne, příteli, jak jsme na tom?“ zeptal se Charles.

„Zvládl jsem to,“ prohlásil John. Hlas se mu chvěl vzrušením a radostí z úspěchu. „Samozřejmě zbývá ještě spousta mravenčí práce, ale Samaranth mi poskytl klíč a s ním se mi podařilo zjistit smysl většiny map.“

„Znamená to…“ začal Bert.

„Ano,“ přerušil ho John. „Našel jsem ten ostrov. Vím, jak najít Kartografa ztracených krajů.“

* * *

Rozloučení se Samaranthem bylo daleko méně napjaté než uvítání. Veliký drak jim ukázal, jak se dostat k severní zátoce, kde bude s největší pravděpodobností čekat *Indigový drak*, vzdálený

všem šarvátkám v Paralonu, a také jim pomohl doplnit zásoby ze svých vlastních skladů.

Všichni mu postupně poděkovali za pomoc a pohostinství, s výjimkou Buga, který s sebou trhnul, když na něj Samaranth mrkl, a Johna, který byl příliš pohlcen svými poznámkami a překládáním, než aby si všiml, že odjíždějí, dokud skutečně neseděl ve vozítku. Po krátké jízdě se opět ocitli venku z kaňonu a blížili se k zátoce. A opravdu, *Indigový drak* tu stál s vysunutým nástupním můstkem.

Za necelou hodinu měli naložené zásoby a byli připraveni vyplout ke Kartografovu ostrovu. Tumler poněkud plaše zatahal Charlese za plášť.

„Pani bodatele? Ja… ja mam něčo, čo bysem vam chtěl dať, esli to nevadi," řekl.

Charles a John si klekli vedle zvířátka, které jim nabízelo velikou knihu. Ještě voněla čerstvým inkoustem a novou vazbou v kůži. „Copak to je, příteli?" zeptal se Charles.

„Sam sem to sepsal a vydal," vysvětloval Tumler a žmoulal spodek vestičky v prackách. „Je to kuchařska kniha."

Na přední straně vazby byl vyveden nápis: *Pan B. Tumler, šlechtic, představuje eksoticka jedla našich krajuv a jak ich vařiť.*

„To je velmi působivé," řekl Charles upřímně. „Jak se to prodává?"

„Ale, dyť vite, jak to chodi, dyť stě bodatele z Oxforda a tak," řekl Tumler. „Vydal sem to během sezony a zřidil si obchud na Rivington Lane v obchudni čtvrti. Dokonce i cedulu ‚Mistni autor' sem si tam vyvěsil, ali…"

„Nic jsi neprodal?" usoudil Jack.

„Ani jednu," připustil Tumler. „Ali mam dobre vyhlidky."

„No, myslím, že je to obdivuhodné úsilí," řekl Charles. „Děkujeme ti, Tumlere."

„Vitě," řekl jezevec, „dyš sem ich neprodal, tak mam dost kusku, dybystě každy chtěli svoju…"

„Ne, jedna bude, myslím, stačit," řekl John. „Nezapomeň, že už jednu velmi důležitou knihu na hlídání máme. Ještě jedna navíc je přesně tolik, co ještě můžeme zvládnout."

Tumler se nad tím komplimentem tak nadmul pýchou, že se zdálo, že mu uletí všechny knoflíčky u vesty. „To stě řekl moc mudře, pane bodateli. Majtě šťastnu cestu."

Jezevec stál na malé vyvýšenině a mával *Indigovému drakovi*, který vyplouval ze zátoky a zamířil na otevřené moře. A mával ještě dlouho potom, co loď zmizela z dohledu.

ČÁST TŘETÍ

Děti Země

„Do zbraně a připravte se na jejich útok.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

Směr stíny

Jack stál na zádi lodi, poněkud zaražený Johnovým nově nabytým sebevědomím. Aven a její posádka přijímali instrukce od Správce, jako kdyby se předchozí fiasko vůbec nepřihodilo. Jako kdyby nestačilo, že ten posluha z Avalonu se choval k Johnovi jako k nějakému opravdovému rytíři, a ne pouze průměrnému badateli z Oxfordu. Co ale Jack naprosto nedokázal pochopit, bylo, jak rychle Johnovi odpustila Aven. Nevadilo mu, že jako kapitán potřebuje s Johnem konzultovat navigaci. Jen prostě nechápal, proč se na něj přitom musí stále *usmívat.*

Zdálo se, že faunové mají loď plně pod kontrolou, a Jack se tedy omluvil a vydal se na dolní palubu, aby se věnoval jakékoli činnosti, která bude vypadat užitečně a pomůže mu zabít čas.

„V pořadí map je několik mezer, kvůli krajům uchváceným stínem," zaslechl Jack vysvětlovat Johna, když si razil cestu podél kajuty. „Nemyslím si, že by mapy zmizely úplně. Jestliže zjistíme, proč přesně mizí, může se nám podařit ten proces obrátit – ale je pravda, že možná jediný, kdo to ví, je Zimní král. A toho bych se raději neptal, jestli si můžu vybrat."

„Takže když Zimní král dobude nějakou zemi, její mapa zmizí z atlasu?" zeptal se Bug.

„Ano," odpověděl John. „Obrys země zůstane, ale uvnitř je jen stín." Prolistoval pár stránek, aby se dostal k jedné ze zmizelých map. Byl to zažloutlý list pergamenu, stejný jako mnohé ostatní, ale místo zdobných kreseb a poznámek zde bylo pouze několik velikých neurčitých skvrn, jako by kresby byly nepořádně vygumovány.

„A co se stane s lidmi?“ zeptal se Bug. „S těmi, kteří žijí v Krajích stínu?“

„Stanou se z nich Šeroživci – sám jsem je ovšem zahlédl jen zřídka,“ odpověděl Bert.

„To je něco jako Wendigové?“ zeptal se Charles.

„Ještě horší, pokud si to vůbec dovedeš představit,“ řekl Bert. „Přestože jsou Wendigové zlí, jsou spíš něco jako žoldáci. O Šeroživcích se říká, že jsou to ti nejtemnější ze služebníků Zimního krále. Jsou to jen slupky – živoucí, a přece jim skutečný život chybí. Temné, zahalené postavy, němé, plnící jeho příkazy bez zaváhání. A bez slitování. Jak se z nich stanou Šeroživci, to nevím. Vím jedině to, co se povídá – že Zimní král nějak ukradne a uvězní stíny svých obětí, a tím je navždy donutí k poslušnosti.“

„Co myslíš tím skutečným životem?“ zeptal se Charles.

„O tom se zas povídají jiné věci,“ vysvětlil Bert. „Říká se, že Šeroživce nelze zabít. Pokud je to pravda, pak jsou horší než kterýkoli Wendigo.“

Aven se podívala na Johna. „Kolik map v atlasu už pohltil stín?“

„Asi čtvrtinu.“

Na to nebylo co říci.

* * *

John odhadoval, že Kartografův ostrov může být vzdálený zhruba den plavby, plus minus pár hodin. Aven se radila s Bertem, kdežto Jack a Bug předstírali, že zkoumají jedno z omšelých děl poblíž kajuty – a zároveň po očku sledovali Aven.

Aven se rozhlédla a všimla si, že na ni Bug upřeně hledí. Zamrkal a honem se sklonil a začal zkoumat uzly na lanoví – a ty se uvolnily, k nemalé nelibosti faunů.

„Omlouvám se,“ řekl Bug a rychle se přemístil na druhý konec lodi, zatímco posádka převazovala lana.

Aven se usmála, ale pak jí přes čelo přeletěl mrak a svraštila obočí.

„Co se děje?“ zeptal se Bert.

„Támhle,“ řekla a ukázala za ně.

Na obzoru se proti zapadajícímu slunci rýsovala rychle se blížící silueta lodi. *Černý drak* je opět dostihl.

* * *

Urychleně přivolali na palubu celou posádku a za chvíli již nebylo nejmenších pochyb – opravdu to byla loď Zimního krále.

Aven ji stále sledovala dalekohledem, jako by si chtěla potvrdit nějaké neočekávané zjištění.

„Co tam vidíš?“ zeptal se John.

„*Potíže,*“ odpověděla mu Aven.

„Opravdu?“ opáčil. „To by mě nenapadlo.“

Aven po něm střelila ostrým pohledem, otočila se k otci a podala mu dalekohled. „Tohle nemám na mysli. Má na palubě Šeroživce. Čtyři.“

„Čtyři!“ vykřikl Bert a zíral na přibližující se loď. „V životě jsem neslyšel, že by někdo viděl pohromadě víc než dva. Jestli si přivedl čtyři Šeroživce, vypadá to s námi bledě.“

„Myslím, že nám můžeš přestat dodávat odvahu,“ ušklíbl se Charles. „Já sám teď tak srším optimismem, že už to víc ani nejde.“

„Naší jedinou nadějí je ujet mu,“ řekla Aven. „Ale bojím se, že je to nemožné – když nemáme Nema, díky němuž bychom mohli získat náskok.“

„Zkoumal jsem zbrojnici dole,“ řekl Jack. „Nemáme moc zbraní, že?“

Aven zavrtěla hlavou. „Jsme vybaveni jako rychlá loď, nikdy jsme nebyli vyzbrojeni pro bitvy.“

„Měl bych jeden nápad,“ prohlásil Jack. „Hej, mladej, pojď mi pomoct do podpalubí,“ zavolal na Buga.

„Co jsi vymyslel, Jacku?“ zjišťovala Aven.

„Není čas na vysvětlování,“ zavolal Jack. „Jenom řekni faunům, ať připraví dělo na zadní palubu.“

„Na zadní?“ překvapeně zvolala Aven.

„Prostě to udělej!“ vykřikl Jack a zmizel v podpalubí.

Během chvilky Jack s Bugem vynesli ohromnou dělovou kouli a nabili ji do kanonu.

„Pár takových jim ukáže, kdo s koho,“ pochvaloval si Charles.

„Jenže my máme jen tuhle jedinou,“ zklamal ho Jack.

„Inu, dobrá. Tak alespoň miř jako za Oxford, Jacku,“ řekl Charles.

„To taky mám v úmyslu,“ prohlásil Jack. „Otočte loď!“ zakřičel na Aven, „Rychle!“

„Na tohle už budou připravení po tvém minulém pokusu,“ volala Aven zpátky.

„S tím taky počítám,“ křikl Jack. „Rychle nás otoč!“

Posádka otočila loď, která tak mířila přídí přímo na *Černého draka*. Jak Jack předpovídal, velká loď zpomalila, aby neztratila tak velkou vzdálenost, až ji *Indigový drak* mine.

Mračno šípů a oštěpů se sneslo na palubu, když uháněli kolem *Černého draka* a Aven si vylezla do lanoví, aby si mohla lépe prohlédnout protivníky.

„Tak teď jsme promarnili svou šanci," zavolala dolů na Jacka. „Nejsme dost daleko, abychom se mohli znovu otočit, a oni jsou příliš rychlí, než abychom jim mohli uniknout."

„Nezáleží na tom, jak jsou rychlí, když nebudou moct kormidlovat," prohlásil Jack, když míjeli záď *Černého draka*. „Palte! Teď! Teď!"

Faunové zapálili doutnák a o vteřinu později dělo zadunělo a vyvrhlo jejich jedinou kouli.

Železná masa prolétla vzduchem a našla svůj cíl, přesně ten, který Jack mínil zasáhnout. Kormidlo *Černého draka* se roztříštilo na změť železných a dřevěných třísek.

Posádka *Indigového draka* zajásala a pospíšila vytáhnout všechny plachty, aby mohli nabrat plnou rychlost. John, Charles i Bert nadšeně plácali Jacka po zádech a, což bylo ze všeho nejlepší, Aven slezla dolů z ráhna a políbila ho na tvář. Jenom Bug byl zaražený.

„Nechci vám kazit radost," řekl, „ale myslím, že to ještě není za námi."

A měl pravdu. Přestože ztratila kormidlo, posádka *Černého draka* nejevila žádnou snahu utrpěnou újmu nějak řešit. Stále se řítili plnou rychlostí, hulákali nadávky a mávali zbraněmi a dávali všemi prostředky najevo, že tohle námořní střetnutí zatím ještě ani pořádně nezačalo.

Náhle se *Černý drak* prudce otočil a rostoucí rychlostí mířil přímo na *Indigového draka*.

Jack tomu nemohl uvěřit. „Ale – ale vždyť mají zničené kormidlo! Jak se jim proboha mohlo podařit takhle se otočit?"

„Je jenom jediné vysvětlení," řekl Bert. „*Černý drak* nenese jen dračí jméno, ale je to opravdová dračí loď – ačkoli si nedovedu představit, jak se mu ji podařilo získat. Dračí lodi jsou živé a mají svou vlastní vůli i vlastní sílu. Jsou jiné než ostatní plavidla."

„Takže co budeme dělat teď?" zeptal se Jack.

Místo odpovědi Aven vytasila z pochvy meč. „Budeme dělat, co budeme moci. Do zbraně a připravte se na jejich výsadek."

Zatímco se faunové snažili vyždímat z *Indigového draka* co největší rychlost, Bert, Bug, Jack a Charles si rozdělili zbývající výzbroj, která však byla stará a poněkud omšelá. John zmizel.

„No jistě," uštěpačně prohodil Jack. „Jediný voják mezi námi a někde se schovává. Ani se nedivím, že ho poslali domů."

Charles se na svého mladšího přítele nesouhlasně podíval, ale nechal jeho poznámku bez komentáře. Raději obrátil pozornost na přibližující se loď.

S lehkostí danou nadpřirozenou pohonnou silou vklouzl *Černý drak* vedle *Indigového draka* a zamířil na něj hlavně svých děl.

„Panebože," vydechl Bert, když děla zahájila palbu a mračna žhavého železa jim začala svištět nad hlavami.

„On nás nechce potopit?" překvapeně volal Charles.

„Nechce riskovat, že přijde o svou kořist," volal na něj zpátky Jack. „Pořád ještě chce ten vzácný atlas. Kde je vlastně John s tou svojí zatracenou knihou?"

„Viděl jsem ho jít do kajuty," křičel Charles.

„To sedí," bručel Jack, zatímco děla *Černého draka* neúnavně pokračovala v palbě.

Bert a Aven se handrkovali o strategii (ona obhajovala ofenzivnější manévry, on dával přednost úniku). Právě když se objevil John, aby se s taseným mečem rovněž zapojil do boje, dobře mířená dělová koule zasáhla hlavní stěžeň a ukončila tak veškeré debaty. Druhá koule roztříštila kormidlo. A třetí, k jejich velkému zděšení, srazila do vody sochu z přídě lodi – samotnou duši dračí lodě. *Indigový drak* byl mrtev.

Trvalo jen chviličku, než se menší lodě úplně zmocnili Wendigové. Veškerá statečnost meče byla přemožena zdravým rozumem a všichni byli nuceni složit zbraně.

Wendigové je přiměli pokleknout, svázali jim ruce za zády a provazy je připoutali k lanoví.

Služebníci Zimního krále začali zažíhat pochodně, které vrhaly po palubě strašidelné stíny. Přes mohutné protesty Aven byli faunové nahnáni na palubu *Černého draka* a loučili se s nimi zkormoucenými pohledy.

„Předpokládám, že teď budou muset sloužit Zimnímu králi?" zeptal se Charles.

„Ne tak úplně," odpověděla Aven a sledovala, jak Wendigové častují své nové spolucestující krhavými pohledy. „Poslouží totiž jeho posádce… jako hlavní chod."

„Dobrý Bože," vydechl Charles.

„Možná na tom přece jen budou lépe než my,“ řekl Bert. „Podívejte, máme společnost.“

Dva Šeroživci vstoupili na palubu; jejich přítomnost s sebou přinášela mrazivou atmosféru. Kamkoli vstoupili, jako by i samotný vzduch ztrácel barvu. Jejich pláště byly černé a neforemné, tvář měli zakrytou kápí. Pouze jejich bledé éterické ruce, které vykukovaly z rukávů, vypovídaly o tom, že Šeroživci kdysi bývali lidmi. Dokonce i Wendigové jim uhýbali z cesty.

„Tak tohle jsou Šeroživci?“ pošeptal Jack Charlesovi. „Zatím mi nepřipadají tak hrozně děsiví. Nechápu, proč jsou z nich Bert a Aven tak vedle.“

Právě v té chvíli se jeden z faunů vytrhl svým věznitelům a utíkal zpět přes můstek na *Indigového draka.* Neuvěřitelnou rychlostí skočil jeden z Šeroživců prchajícímu stvoření do cesty. Faun se na místě zarazil.

Šeroživec se natáhl a uchopil nebohého tvora za jeho stín. Faun sebou počal škubat, jako by byl jen loutkou na provázku. Jeho křik však brzy zmlknul, když mu obluda stín odervala.

Šeroživec si přitiskl svou kořist k hrudi a mohli jen sledovat, jak během chvilky stín vybledl a zmizel. Zato tělo Šeroživce jako by ještě potemnělo.

Faun klesl na palubu a vytřeštěné oči se mu protočily. Vypadalo to, že barva jeho kůže i srsti vybledla spolu se stínem, takže vypadal jako mrtvý – ale skutečnost byla horší. Ochablé tělo na palubě by normálně bylo pro Wendigy lákavou pochoutkou, které by nedokázali odolat – ale teď se všichni drželi od nehybné postavy stranou.

Nikdo si po této zkušenosti netroufl o Šeroživcích cokoli říkat.

Pak vstoupila na palubu ještě třetí postava a společníci měli poprvé příležitost si zblízka prohlédnout svého pronásledovatele a protivníka – muže, který si nechal říkat Zimní král.

Nebyl příliš vysoký; měl menší postavu, než by čekali. Jeho držení těla a oděv připomínal Mongola vysoké kasty – spíš Čingischána než Attilu. Pokožku měl snědou a leskla se mu potem z boje. Menší knír a bradka ladily s jeho asijskou vizáží. Dokonce i jeho krok vyjadřoval vědomí moci. I John musel váhavě připustit, že vzhled i způsoby Zimního krále, byť je to nepřítel, vykazují královskou vznešenost, která si žádá pozornost, ne-li přímo respekt.

Znepokojivé však bylo, že Zimní král nevrhal žádný stín.

Přesto všechno byla nejvýraznějším znakem jeho vzhledu pravá ruka – nebo, lépe řečeno, to, že mu chyběla. Tam, kde měla být ruka, měl lesklý kus oceli, zakončený zahnutým hákem.

Zimní král přistoupil blíž a zkoumavě si prohlížel své zajatce. Aven po něm plivla a zasáhla ho do tváře.

Otřel si tvář levou rukou, setřel plivanec a pak ruku olízl – k velkému znechucení ostatních.

„Není to uvítání, v něž jsem doufal – ale musím říci, že není ani neočekávané."

Jeho hlas nesl stopy evropského přízvuku, s přídechem, který bylo obtížné identifikovat. Výslovnost a tón řeči zněly jako vyrovnaná směs britské angličtiny a starořímské latiny. Mluvil však autoritativním tónem, který nepřipouštěl žádný odpor.

„Ty ses plavívala s tím Indem, že?" zeptal se Aven téměř konverzačním tónem. „Jako jeho první důstojník, myslím. Měla ses ho držet, bylo by to pro tebe bývalo lepší."

„Vždyť ti utekl, ne?" opáčila Aven.

Tváří Zimního krále probleskl téměř nepostřehnutelný záchvěv zloby. „Dočasně. Ale jsem přesvědčen, že spolu v budoucnu ještě zúčtujeme. Byla chyba zapojit *Žlutého draka* do bitvy – zavinil zpoždění, kvůli němuž jsem o chvíli zmeškal návrat na Paralon a na sněm, jinak bych teď už byl králem."

„To není moc pravděpodobné," řekl Bert. „Měl jsi parlament zkonstruovat lépe."

Zimní král nyní přistoupil k Bertovi a usmíval se přitom skoro kamarádsky. „Ach ano, můj starý přítel Tulák."

„Nejsme přátelé," odpověděl Bert.

„To je velmi pravdivá věta," řekl Zimní král. „Děkuji, žes mi to připomněl." Poté přistoupil k Johnovi, Jackovi a Charlesovi. „A kdo by mohli být tihle tři? Další Správcové vybraní z potomků Adama a Evy?"

„Já jsem Správce," řekl John rychle. „Oni jsou jen mí přátelé."

„Jak šlechetné," pronesl Zimní král, „snažit se upoutat pozornost na sebe. Ne, že by jim to nějak pomohlo, že, ale to úsilí tě šlechtí. A co ty," otočil se k Bugovi. „Co ty jsi zač?"

„Jsem jeho páže," odpověděl Bug a pokývnutím ukázal na Johna.

Zimnímu králi se rozšířily oči údivem. „Jeho páže?"

„Ano," potvrdil Bug. „Mám ale v plánu stát se rytířem."

„Skutečně? A máš za sebou nějaký výcvik?"

„Kdysi jsem si myslel, že jsem zabil jednoho draka," řekl Bug, „ovšem nedávno jsem zjistil, že jsem se zmýlil. Takže asi ne. I tak si ale myslím, že budu dobrý rytíř – pořád se zlepšuji s mečem, takže bys nás teď raději měl nechat jít, než se s panem Johnem opravdu rozzlobíme a zajmeme tebe i tvoji posádku."

„Ha, ha, ha!" rozesmál se Zimní král. „Myslím, že tenhle se mi bude líbit nejvíc. Má v sobě víc kuráže, než vy všichni dohromady."

Obrátil se zpátky k Johnovi. „Vítězíme na počet mužů, zbraní i kvalitu manévrů. Můžu vás všechny zabít jediným slovem. Ale ty víš, co doopravdy chci."

„Ano," řekl John.

„Ale chlapče…," řekl Bert.

„Já vím, Berte," odpověděl John. „Když mu dáme, co chce, nikoho z nás nezraní. Je to tak?"

„Nic takového jsem neřekl," odvětil Zimní král. „Není však pochyb o tom, co se stane, když odmítnete spolupracovat."

John přikývl. „Je to v kajutě, zabalené ve voskovaném plátnu a v koženém vaku."

Aven zasyčela něco nesrozumitelného a odvrátila pohled. Charles i Bert viditelně poklesli na mysli a Jack zíral přímo před sebe na *Černého draka*. Jen Bug se choval, jako by John udělal správnou věc – a, popravdě řečeno, jedinou věc, kterou udělat *mohl*.

Jeden z Šeroživců se briskně protáhl dveřmi do kajuty a o chvíli později se objevil s balíčkem zavinutým ve voskovaném plátně, který pak podal Zimnímu králi.

„*Imaginaria Geographica,*" mumlal si Zimní král a téměř předl, když se dotýkal balíčku. „Skvělé. V této knize lze nalézt nespočetná tajemství, pokud víte, jak je odhalit – ale to vy nevíte, že? Jinak bych vás nikdy nemohl dostihnout."

John zrudl hanbou, ale neřekl nic.

„Myslím, že naše poslání zde je téměř u konce," prohlásil Zimní král, „s výjimkou několika drobností."

Pokynul svým hákem a jeden z Wendigů přivlekl z *Černého draka* kňučící a bránící se postavu. Mrštil jí na palubu vedle ostatních, a když zvedla hlavu, s úžasem poznali, o koho jde.

Tajemník Paralonu.

„Prosím," žebral tajemník. „Musíte mi pomoci!"

„To prosí nás nebo jeho?" zeptal se Charles Berta. „Protože já zrovna teď vůči němu nechovám příliš přátelské pocity."

Tajemník to zašeptání uslyšel a vrhl se s nářkem na palubu.

„Teď už tě nepotřebuji, Magwichi,“ oznámil Zimní král zdrcenému muži. „Ale někdo jiný může jít se mnou, pokud si to bude přát.“ Prošel kolem řady svých zajatců a zastavil se přímo před Jackem.

„Cože?“ zíral překvapeně Jack. „Já?“

„Ty,“ prohlásil Zimní král. „Při našem minulém setkání jsem viděl dost, abych pochopil, že jedině díky tvé vynalézavosti mi *Indigový drak* unikl. A v bitvě, která právě skončila, ses opět prokázal jako nápaditý, odvážný a více než cenný protivník.“

„Pfff,“ udělala Aven. „To nemůžeš myslet vážně.“

„Ovšem, že myslím,“ řekl Zimní král, který z Jacka stále nespouštěl oči. „Všichni mí služebníci nejsou Šeroživci. Někteří z nich – ti nejlepší z nich – si sami zvolili dosáhnout velikosti a ukovat svůj vlastní osud…“

„Svůj vlastní osud jako tví lokajové, chceš říct,“ upřesnil to Bert.

„Mluv zdvořile, Tuláku,“ odsekl mu Zimní král. „Jestli si dobře vzpomínám, tys byl se svými oblíbenci méně úspěšný. Buďto ti utečou, nebo se pouštějí do práce jen napůl. Buď k sobě upřímný – nazýváš se dobrým a mne nazýváš zlým. Ale zdá se, že to mí, a nikoliv tví následovníci mají odvahu žít podle svého přesvědčení.“

„Proto jsi musel zabít krále a královny v parlamentu,“ řekl Bert, „a nahradit je vlastními mechanickými výtvory?“

Zimní král šlehnul pohledem po krčícím se tajemníkovi. „Ty hračky se vůbec neměly zapojit do diskuse, a tím méně trvale vládnout,“ řekl. „Měly jen zachovávat zdání pořádku, dokud nezaujmu své místo na Stříbrném trůnu. Ale v jedné věci se mýlíte – já jsem krále a královny nezabil. Stále slouží, jen v jiné funkci.“

Pokynul svým hákem a dva Šeroživci si sňali kápě. Aven i Bert zalapali po dechu.

„Srdcový král,“ vydechl Bert.

„A Křížový král,“ dodala Aven.

Na palubě *Černého draka* sňali kápě rovněž dva zbylí Šeroživci a Bert mohl jen pokývnutím stvrdit, že to opravdu jsou zbylí králové, Pikový a Kárový.

„Nikdy by ti dobrovolně nesloužili, a tak jsi jim musel ukrást duši a k službě je donutit,“ prohlásil Bert.

„Výjimky, které potvrzují pravidlo,“ pokrčil rameny Zimní král. „Jen to silněji přesvědčuje ostatní, aby se více snažili mě

nezklamat. Přesto jsou to jen slouhové, a ačkoli jsou mocní, nejsou vždy tak užiteční jako Wendigové, kteří mají více…“

„Života?“ zeptal se John.

„Chtěl jsem říci podstaty,“ řekl Zimní král. „Nicméně ano, dá se říci života. A to teď nabízím mladému Jackovi: věčný život. Možnost nikdy nezestárnout. Vědomě odhodit to, co je člověčí a slabé – odložit člověčího ducha a stát se Bezestínem, objevit moc, která ho učiní větším, než všichni králové.“

Opět se podíval na Jacka. „Tak pro co se rozhodneš? Vím, že prožíváš vnitřní boj, takový je ovšem život – volby, které učiníš, a důsledky, které ti přinesou. Chceš se stát pirátským králem a vydat se se mnou cestou dobrodružství? Nebo chceš zůstat s tím zlomeným starým otrapou, stát se jedním z jeho ztracenců a strávit život pohřbený v katakombách s nosem v zaprášených knihách?“

„Musím… musím si to promyslet,“ řekl Jack.

„Jacku!“ zasyčel Charles. „O tom snad ani nemůžeš uvažovat… vždyť on zabil profesora!“

„Jacku,“ řekla Aven a v jejím hlase zazněl neobvykle upřímný tón – a překvapivě i něha. „Prosím, neposlouchej ho. Jsi lepší než on, to přece víš.“

Jack se zahleděl do opravdových, naléhavých tváří svých přátel, vzchopil se a pohlédl na Zimního krále. „Děkuji ti za nabídku. Ale nemohu s tebou odejít.“

Zimní král hleděl na Jacka, třel si bradu lesklým hákem a uvažoval. Náhle přistoupil blíž. Jack nadmul hruď, což, jak doufal, mělo vypadat jako gesto obrany, a ne strachu.

Král se naklonil tak blízko, že Jack cítil jeho horký dech, a začal mu šeptat do ucha. Mluvil tak potichu, že ostatní neslyšeli, co říká. A z Jackovy tváře se nedalo nic vyčíst.

O chvíli později se Zimní král napřímil, otočil se na patě a odkráčel zpět na palubu *Černého draka.*

Jeden ze Šeroživců ukázal na *Indigového draka* a jeho zajatce v němé otázce, co s nimi bude.

Zimní král potěžkal balík ve své ruce a odfrknul si. Aniž se jedinkrát ohlédl, vydal příkaz:

„Rozbijte ji. Rozbijte ji na kusy a je nechte utopit.“

„Znám všechny děti Země.“

KAPITOLA DESÁTÁ

Trosečníci

„Tak tohle je skvělé rozloučení,“ prohlásil Charles. „Ačkoliv vlastně myslím, že utonutí docela přivítám, když nebudu muset poslouchat tohle vytí.“

Tajemník Paralonu přeladil svůj nářek do vysokého tónu přerušovaného častým chrčením a lapáním po dechu. Charles ho nakopl, což vyděšeného muže jen přimělo naříkat hlasitěji.

„Nechte ho být,“ řekl John. „Stejně je k ničemu.“

„Je to stejně tvoje vina,“ řekl tajemníkovi Bug. „Nejsi ani Šeroživec, ani Bezestín. Dokonce nejsi ani Wendigo, To tě nenapadlo, že by se tě tvůj pán jednoho dne mohl jednoduše zbavit?“

„Jak patetické,“ odfrknul si Charles. „Vždyť tenhle není ani ďáblovou pravou rukou. Je to jenom lokaj, který mu běhá na roh pro tabák a pivo.“

Tajemník vytáhl z kapsy kapesník a mohutně se vysmrkal. „Jsem jen smluvní pracovník – nezasloužím si, aby se se mnou takhle zacházelo.“

„U všech čertů a ďáblů,“ zanadával od plic Charles. „Máš volné ruce, ty blázne! Tak nás všechny rozvaž!“

„Já nechci,“ zafrkal tajemník. „Vy byste mě bili, dostal bych nakládačku nebo něco podobně odporného. A když vezmu v úvahu všechny okolnosti, tak se raději utopím, než abych se předtím ještě nechal zbít.“

„Ty idiote,“ prskla Aven. „Copak neumíš plavat?“

„Ne.“

„Když nás osvobodíš, neutopí se nikdo – ani ty!“ Ostatní horlivě přikyvovali a zároveň bedlivě pozorovali vzdalujícího se *Černého draka.*

„Slibujete?“ ptal se tajemník a hleděl zpytavě na Charlese.

„Slibujeme,“ prohlásil Charles. „Rozvaž nás a nezbijeme tě, dokud nebudeme všichni v bezpečí na suché zemi.“

„No dobře,“ souhlasil tajemník. „A kdybych to mohl dostat písemně…“

Charles zařval a nakopl Magwiche vší silou do hlavy. Ten se skácel na palubu a omdlel.

„Skvěle,“ komentoval to Jack, zatímco se druhá loď otočila a začala nabírat rychlost směrem k nim. „On představoval naši jedinou naději.“

„Promiň, promiň… ale copak mi to můžete mít za zlé?“ bránil se Charles.

„No, chápu tě,“ připustil Jack.

„Držte se, přijíždí *Černý drak*,“ varoval je Charles.

Měli sotva čas poslechnout, když veliká černá loď narazila do bezbranného *Indigového draka* a rozštípla ho vejpůl.

Náraz je prudce srazil a zadní část lodi začala téměř ihned klesat pod vodu. Příď se stále ještě držela na hladině, ale také se rychle potápěla. Pochodně uhasínaly jedna za druhou a nechávaly je napospas tmě.

Černý drak již odjížděl. Zimní král si byl zjevně jistý, že jeho protivníci nemají naději na záchranu.

Učinil však stejnou chybu, kterou by možná udělali oni sami – podcenil Buga, který si uvolnil ruce pár vteřin poté, co dopadl do vody.

Svižně plaval kolem, aby osvobodil nejprve Johna, pak Aven, která rozvázala svého otce, a poté Jacka. Jack osvobodil Charlese, který si uvědomil, že si bude muset vzít na starost tajemníka, který by se jinak utopil.

„Zatraceně,“ ulevil si.

Jack a Aven plavali pryč od potápějících se zbytků lodi, kdežto John začal plavat směrem k nim a zmizel v kajutě jen pár vteřin před tím, než se úplně ponořila. O chvíli později se objevil a široce se usmíval. „Šel jsem si pro kabát.“

„Skutečně bys měl přehodnotit své priority,“ podotkl Charles.

„Koukněte, co se nám probudilo,“ řekl Jack a ukazoval na nešťastného tajemníka, který začínal procitat.

„Aspoň že tak,“ poznamenal Charles.

Bert byl na tom nejhůř. Měl na sobě více oblečení než ostatní – a to se okamžitě nasáklo vodou a táhlo ho dolů.

„Podržím tě," řekl Bug a nabízel staršímu muži pomocné rámě.

„Děkuji ti," odpověděl Bert. „Jak se ti vlastně podařilo osvobodit?"

Bug se zašklebil. „To byla hračka. Lekce plavání na Avalonu mě naučily. Morgany mi každé ráno svázaly ruce za zády a řekly Zelenému rytíři, aby mě odvezl na loďce doprostřed jezera. Tam jsem se musel osvobodit a doplavat zpátky."

„To zní hrozně," zděsil se Bert.

„Ale ne, nejhorší vždycky bylo dostat se z toho režného pytle."

„Jacku!" zakřičela Aven. „John potřebuje tvoji pomoc!"

John měl skutečně potíže. Šlapal vodu, ale rukama pevně svíral plášť poskládaný do balíku, který si pevně tiskl k hrudi. V této pozici bylo téměř nemožné udržet obličej nad vodou.

Jack k němu rychle několika mohutnými tempy doplaval a uchopil ho do záchranného držení. John stále odmítal pustit plášť a raději dál polykal andělíčky.

„Myslím, že má asi nějaký další šok," prohlásil Jack. „Nesnaží se mi pomoct a sám nás oba moc dlouho neudržím."

„Myslím, že nebudeš muset," odpověděl Bert a ukázal na oblohu ozářenou měsícem. „Podívej."

Vysoko nad nimi kroužilo několik ohromných ptáků a pozorovalo je. Každý z nich měl rozpětí křídel asi jako paluba *Indigového draka.*

„To jsou ptáci?" ptal se Charles. „Něco takového jsem jakživ neviděl."

„Zatraceně velcí ptáci," řekl Jack.

„Uklidněte se, kamarádi," mírnil je Bert. „To jsou přátelé – alespoň myslím," dodal rychle.

Sedm velikých, purpurově a stříbrně zbarvených jeřábů klouzalo dolů proti mírné bríze a každý uchopil jednoho z plavců do špičatých pařátů, které byly nesmírně silné. Po úspěšné záchranné akci velcí opeřenci zakroužili a rozletěli se svižně k jižnímu obzoru, zatímco pod nimi se potápěly poslední zbytky lodi, která bývala *Indigovým drakem.*

* * *

Probouzeli se jeden po druhém a zjistili, že se nacházejí na pláži. Mírný větřík vanoucí od jihu je studil a zároveň jim sušil oděv. Obří ptáky, kteří je zachránili z moře, nebylo nikde vidět.

Leželi roztroušeni na písečné pláži, hodný kus nad čarou přílivu. Jejich zachránci se zjevně snažili uložit je v bezpečí, aby mohli spát beze strachu z vody.

John ležel natažený v dřímotách, hlava mu spočívala na plášti obličejem natočeným k vycházejícímu slunci.

Bert ležel kousek od něj vpravo, spokojeně chrápal a nějakým zázračným způsobem si dokázal až dosud udržet na hlavě svůj klobouk.

O kus dál nalevo, a k nemalému Jackově rozmrzení, spala Aven s hlavou na Bugově paži – zatímco on a Charles byli pohromadě s tajemníkem Paralonu, který je pozoroval zpod napůl přivřených víček.

„Tak dobře, ty zmije," řekl Charles, posadil se a popadl tajemníka za klopy. „Záchrana je záchrana a spánek je spánek, ale teď ti spíš rozbiju hlavu kokosovým ořechem, než bych ti dovolil zas na nás donášet tomu tvému povedenému králi."

Tajemník odpověděl tak zoufalým nářkem, že se všichni brzy úplně probudili a snad ho dokonce i trochu litovali.

„Koukám, že jsi ho docela vyděsil, Charlesi," řekl John a zívl, „ale nemůžeš ho přesvědčit, aby konečně sklapnul?"

„Jakže mu to vlastně Zimní král říkal?" zeptal se Jack. „Maggot?"

„Magwich, mohu-li prosit," frknul tajemník, „jmenuju se Magwich. A byl jsem jeho vězněm stejně jako vy."

Aven se také probudila a chvíli ospale mžourala, než si uvědomila, v jaké poloze skončila a s kým. Ona i Bug rychle vstali, protáhli se a doufali, že si nikdo nevšimne, jak se oba červenají.

„Tak, ehm, jak se ti spalo?" zeptal se Bug.

„Jsem promočená. Nesnáším spaní v mokrých šatech," odpověděla Aven.

„V mokrých šatech vypadáš dobře," uklouzlo Bugovi.

„Sklapni," přerušila ho Aven, ale nepodařilo se jí ukrýt úsměv. Přešla ke skupince, která se začala tvořit okolo tajemníka. „Proč ten zbabělec tak kňučí?"

„Tvrdí, že ho Zimní král taky věznil," řekl Charles. „Což ovšem nevysvětluje, proč nebyl svázaný jako my ostatní. Ani to nevysvětluje tu poznámku o tom, že byl užitečný."

„Proč na mě všichni tak zíráte?“ ptal se Magwich. „Byl jsem jeho rukojmí, ne jeho spolupracovník!“

„Hmmm,“ řekl John. „A ty si myslíš, že ti to budeme věřit?“

„Využíval mě!“ vyl Magwich. „Nechtěl jsem to dělat, ale donutil mě!“

„To je možné,“ připustil John. „Ostatně Tumler a ostatní zvířata byla rovněž zneužita stejným způsobem.“

Bert přikývl. „Nemělo by teď žádný smysl skrývat vztah k Zimnímu králi,“ řekl. „Ať už se předtím dělo cokoli, je zřejmé, že měl zemřít spolu s námi.“

„Ale jistě,“ řekla Aven, „protože ho Zimní král už nepotřeboval. Řekl to. Myslím, že bychom ho měli prostě zabít a ušetřit si potíže spojené s tím, že si budeme muset krýt záda.“

„Souhlasím,“ připojil se k ní Charles.

„Nejsi trochu krvežíznivý, Charlesi?“ podivil se John.

„Jsem vydavatel,“ řekl Charles. „Musel jsem taková rozhodnutí činit dnes a denně.“

„Pokud se chceš zbavit zrádce, tak by ses měl podívat tady na toho,“ řekl tajemník a ukázal obviňujícím prstem na Jacka. „Zimní král měl zjevně nějaké speciální sdělení jen pro jeho uši.“

„Ani jsem nerozuměl, co mi to vlastně šeptá,“ bránil se Jack. „A zbytek jste viděli – požádal mě, abych se připojil, a já jsem odmítl.“

„Ale musels o tom přemýšlet,“ řekl Magwich.

„Neviděl jsem, že bys byl svázaný,“ odsekl Jack. „Měl jsi volné ruce. Pokud to bylo na palubě *Černého draka* tak špatné, proč jsi ji prostě neopustil?“

„Nenávidím vodu,“ řekl Magwich. „Neumím plavat. Nesnáším lodě. Kdyby mě Zimní král nepotřeboval pro ten malý podvod na Paralonu, mohl mě klidně nechat v Londýně – a věřte mi, byl bych na tom mnohem líp.“

„Když už mluvíme o Paralonu, působil jsi spíš jako jeho advokát než jako jeho rukojmí,“ řekl Charles. „Á… počkat. Říkals, že jsi byl v Londýně?“

„Já to věděl!“ vykřikl John, prodral se kolem Charlese a zblízka zíral na Magwiche. „Museli jsme prchat o život a byla to tvoje vina!“

Vyděšený tajemník se zakoktal. „Ale nešlo o to vás zabít! Jenom najít tu knihu, to je všechno! Všechno, co kdy chtěl, je ta kniha!“

„A přivedl jsi ho taky k profesorovi?“ zeptal se Bert. „Pomáhal jsi mu zavraždit mého přítele?“

„Ale ne," řekl Magwich s určitou úlevou. „Čekalo se ode mě jen to, že je zavedu tady k Johnovi – jenže ten taky *Geographiku* neměl. Stejně jste mu všichni unikli, tak v čem je problém?"

John se otočil k Charlesovi: „Změnil jsem názor," řekl. „Jen ho zabijte."

Magwich znovu zavřískl a dal se na útěk, než poznal, že Johnův návrh nebyl míněn vážně – tedy, skoro.

„Nic z toho už není důležité," podotkla Aven, „protože Zimní král dostal to, co chtěl. Má ten atlas."

„Ne, to nemá," nesouhlasil John. Vytáhl zpod hlavy zmuchlaný plášť a začal ho rozkládat.

„Kdybys nebyl tak paličatě odhodlaný neztratit kabát, tak bych tě nemusel zachraňovat," řekl Jack.

„Nemysli si, že ti nejsem vděčný, ale nebyl to kabát, co jsem se snažil zachránit," opáčil John, „ale to, co jsem do něj zabalil."

John odhrnul cípy a odkryl mírně vlhký, ale jinak nepoškozený atlas.

Všichni se kolem něj shlukli a vykřikovali údivem, s výjimkou Magwiche, který postával opodál a opovržlivě frkal nad družností ostatních.

„Chlapče můj," zářil Bert. „Dnes jsi udělal čest své roli Správce."

„Bravo, Johne," pochválil ho Charles.

„Musím přiznat, žes na mě udělal dojem," řekla uznale Aven. „Ale jestliže sis nechal atlas, co bylo v tom balíčku z voskovaného plátna, který si vzal Zimní král?"

Jackovi to došlo jako prvnímu a svalil se smíchy. „No jasně! Měla ten správný tvar, správnou velikost…"

John se zakřenil. „Doufal jsem, že tím získáme trochu času, ale vlastně jsem nečekal, že by mi to prošlo. Dal jsem mu Tumlerovu kuchařku."

* * *

„Takže v této chvíli to vypadá, že máme navrch – alespoň v tom, co on chce a co my máme," zhodnotil situaci Charles. „Ale stále netušíme, proč Zimní král chce *Geographiku* tolik, že by byl ochotný zničit celé Souostroví, aby se k ní dostal."

Jako jeden muž se otočili k Magwichovi, který bezradně pokrčil rameny.

„Prsten moci," prohlásil zachmuřeně. „Potřebuje atlas, aby našel prsten Nejvyššího krále."

Společníci si vyměnili překvapené pohledy a Charles se sklonil k trucujícímu tajemníkovi Paralonu. „Na co potřebuje prsten Nejvyššího krále?" zeptal se. „Proč je to tak strašně důležité?"

„Kvůli drakům," řekl Magwich. „To se píše tady v té vaší knize. Správná svolávací formule, kterou přečte Nejvyšší král s prstenem moci v ruce. Přivolá draky."

„Takže v *tomhle* tkví skutečná moc Stříbrného trůnu," řekl Bert. „Schopnost vládnout drakům by znamenala schopnost ovládat hranici mezi světy, pokud ne přímo celé Souostroví."

„Přesně," přikývl Magwich. „Zimní král věří, že popis místa, kde je ukryt prsten, je skryt někde v *Geographice*. Myslí si, že pokud jej použije spolu se správnou svolávací formulí, draci se vrátí a budou sloužit novému Nejvyššímu králi – jemu samému."

„No, tak to nemá štěstí hned dvakrát," prohlásil Jack, vyňal z kapsičky své vesty jakousi tretku a pohazoval si s ní ve vzduchu. „Prsten Nejvyššího krále mám totiž já přímo tady."

„Cože?" vykřikl Magwich a zprudka vstal. „Chceš říct, že jsi ho měl celou tu dobu u sebe?"

„Od té mely na Paralonu," odpověděl Jack. „Dal nám ho…"

„…jeden spojenec starého krále," přerušil ho Bert. „Ale nezapomeň, byli jsme varováni, že nemusí být tím, co si myslíme."

„Zajímalo by mě, jestli tohle je ten důvod, proč se tě Zimní král snažil tak naléhavě přesvědčit, aby ses k němu přidal," řekl Charles Jackovi. „Možná vycítil, že ho máš."

„To není moc pravděpodobné," řekla Aven. „Myslel si, že má ten atlas. Proč by nechal prsten být, kdyby to byl hlavní důvod, kvůli němuž hledal *Geographiku?*"

„Myslím, že jsem našel tu zaříkávací pasáž," řekl John, který mezitím listoval knihou. „Píše se tu něco o prstenu moci a volání na draky, ale je to psáno nějakou směsicí latiny a egyptského jazyka. Chvíli potrvá, než to přeložím."

„Ještě nějaké novinky?" zeptala se Aven. „Alespoň jsi mu zabránil, aby získal atlas," a zakončila větu téměř komplimentem: „Nejsi až tak hloupý, jak jsem si myslela."

„Děkuji pěkně," odpověděl John.

„Nechci se vměšovat do vaší diskuse, pane Johne," řekl Bug, který pozoroval dění z povzdálí, „ale pozoruje nás hodně, ale opravdu hodně veliká kočka."

Obrovité zlatisté stvoření, jemuž povlávala hříva ve větru, sedělo pod stromy asi deset metrů od nich. Pozorovalo je s líným, nezaujatým výrazem, jako by naráželo na trosečníky každý druhý den.

„To není kočka," řekl Jack a snažil se, aby se mu netřásl hlas. „To je lev."

„Ach," vydechl Bug. „Zelený rytíř mi o nich vyprávěl. Lvům se prý říkávalo Králové lesa."

Než mohl kdokoli Buga zastavit, mladík se vydal k veliké kočce s nataženou rukou. Ale místo aby se stal vítanou svačinkou, jak napůl předpokládali, dovolil lev Bugovi, aby mu pohladil hřívu a pak ho i podrbal za ušima. Šelma začala vydávat hluboký dunivý zvuk – po chvíli pochopili, že přede.

„Ať sním svůj klobouk," řekl Charles, „sním svůj klobouk se sýrem a se salátem, to snad není pravda!"

Jejich pozornost natolik upoutával lev, že si až teď uvědomili, že tam není sám. V lese, pod stromy i na nich byly stovky koček – a všechny pozorovaly vetřelce na pláži.

„Tak nevím, jestli máme problém, nebo ne," řekl Charles, „ale jsem rád, že se Bug nejdřív spřátelil s tou velkou."

„Kočky…," přemítal Bert. „Ostrov koček… to už jsem někde slyšel. Johne? Můžeme se podívat do atlasu?"

„Jistě."

Otevřeli knihu a John ji podal Bertovi. „Vím, že to tady někde je," řekl Bert. „Bude to někde mezi těmi stránkami vzadu, blízko mapy Kartografova ostrova – jestli se nemýlím, je to jeden z těch starších ostrovů."

Zatímco listovali, ostatní se snažili příliš si nevšímat toho, že se kolem scházejí kočky všech tvarů a velikostí – včetně spousty velkých šelem, jak nezapomněl Jack upozornit Charlese.

„Copak všechny kočky nejsou šelmy?" opáčil Charles.

„Asi ano," souhlasil Jack. „Ale tohle je poprvé, kdy přemýšlím nad tím, jestli jsem pokládán za kořist."

Po pár minutách Bert vítězně udeřil pěstí na otevřenou stránku. „Tady! Věděl jsem to!"

Svolal ostatní kolem atlasu a ukázal na mapu ostrova zhruba oválného tvaru. „Myslím, že vím, kde jsme," prohlásil.

„Jste u nás doma," ozval se ze stromoví pobavený a vřelý hlas. „Nezvaní, nicméně vítaní."

Kočky se rozestoupily jako mračno prachu při monzunu a mezi nimi prošel na pláž věkovitý muž, šedovlasý a bělovousý. Nesl si

sukovici, z jejíhož vršku šlehal plamen. Za ním vystoupilo ze stromů sedmero dalších mužů, nejmladší z nich tak ve věku Buga a Jacka.

„Jmenuji se Ordo Maas," prohlásil stařec. „Vítejte na ostrově Byblos."

* * *

Tradice společná všem kulturám světa přikazuje ctít stařešiny společnosti a ode dnů Metuzaléma se prostě předpokládá, že čím starší člověk je, tím více životních zkušeností získal – a proto je pravděpodobně moudřejší než ostatní.

John předpokládal, že podle těchto měřítek by Ordo Maas byl moudřejší, než všichni ostatní živí tvorové na Zemi. Vyzařoval auru natolik pokročilého věku, že tu snad byl dřív než prehistorická města Mezopotámie, Čínská říše, nebo několik mladších pohoří, jako třeba Andy či Alpy (i když co se týče Himaláje, tak mohl být jejich vrstevník). A také byl patrně moudřejší než kdokoli, koho John kdy potkal, nebo koho kdy pravděpodobně potká, s výjimkou samotného Adama.

Pokud by snad vznikla nějaká pochybnost, zda Ordo Maas zasluhuje velkou míru úcty, byla by naprosto rozptýlena Bertovou reakcí na jeho příchod. Smekl klobouk a pokorně se vrhl na zem před starce. Ani Samaranthovi se nedostalo tak bezvýhradného projevu úcty.

Aven zaváhala jen na okamžik, než klesla do poněkud elegantnější pozice vkleče, a Jack, John, Charles a Bug ji rychle následovali. Jen Magwich zůstal stát, ale zdálo se, že je strachy bez sebe, choulil se a třásl (což bylo podle Charlese jen dobře).

Ordo Maas se zamračil a zakryl si oči. „Právě proto jsem se vzdal královského postavení," řekl a vrtěl hlavou. „Všichni plýtvají časem – jen se klaní, ryjí nosem v zemi, samé račte to a neračte ono – a v mém věku mi to prostě nevyhovuje. Prosím, vstaňte," požádal a poklepal Bertovi na záda svou plamennou sukovicí.

„Omlouvám se," řekl Bert. „Myslel jsem, že neuškodí pro každý případ začít raději formálně."

„Formálně?" optal se John.

„Chlapče, tohle je ostrov Byblos," řekl Bert. „Slýchal jsem o něm od prvního dne, kdy jsem se stal Správcem."

„Prosím o prominutí," ozval se Charles, „ale navštívili jsme Paralon a bylo to velice působivé."

„Paralon?“ zbystřil Ordo Maas. „A jak se má můj dobrý přítel Tumler? Stále ještě píše knihy?“

„Vy znáte Tumlera?“ divil se Charles.

„Znám ho velmi dobře,“ odpověděl Ordo Maas. „Znám všechny děti Země.“

„Jak to?“

„Protože,“ pravil nejstarší z jeho sedmi průvodců, „všechny děti Země – zvířata – jsou potomky těch, která sem Ordo Maas přivezl před tisíci lety.“

„Ano,“ potvrdil Bert. „To jsem se snažil říct. I když tu byly divoké země obývané předky různých ras žijících na ostrovech, počátky Souostroví ve skutečnosti leží zde, na ostrově Byblos. Čím je Samaranth pro draky, tím je Ordo Maas pro lidstvo.“

„No, tak teď se opravdu cítím starý,“ řekl Ordo Maas. „Vychovat zvířata bylo snadné – naučit je mluvit ale o mnoho těžší.“

„V tom případě jsem opravdu velice rád, že vás poznávám,“ řekl Charles.

„To je vzájemné,“ odpověděl Ordo Maas. Ukázal holí a neznatelnou pěšinu v lese, odkud přišel. „Prosím, následujte mě do mého domu, kde se najíte a odpočinete si, a cestou mi můžete vyprávět, co dělá můj přítel Tumler.“

„Mí synové … nalezli přitom malou, těžce poškozenou loďku.“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Stavitel lodí

Ordo Maas a sedm mužů – všichni byli jeho synové – je vedli po stezce hustým lesem k malému uskupení roubených chat uprostřed ostrova. Kočkovité šelmy je doprovázely po celou cestu.

„Zajímavé domky," poznamenal John. „Jsou postaveny ze dřeva z jiné části ostrova? Tohle dřevo nevypadá, že by pocházelo ze stromů, které jsme tu zatím viděli."

„Naše původní loď byla celkem veliká," řekl Ordo Maas, „a neočekávali jsme, že bychom ji museli použít znovu – ne stejným způsobem jako kdysi. Takže jsme použili trámy z jejího trupu a postavili si z nich domy a pár dalších užitečných věcí."

„To je velmi zdrženlivě řečeno," komentoval to Bert, „pokud jsou legendy o ostrově Byblos pravdivé."

„Existuje řada legend. Ale ano, to, co jste slyšeli, je pravda," odpověděl Ordo Maas.

„O čem to mluvíte?" zeptal se John.

„To on postavil naše lodě," vysvětlil nejmladší syn. „Všechny."

„Hape," pokáral jej Ordo Maas. „Nevychloubej se."

„Lodě?" ptal se Charles. „Myslíte dračí lodě, že? Vy jste je opravdu postavil?"

Ordo Maas přikývl a malý úsměv mu pohrával na rtech.

„Já a moje děti."

„Vaši synové?" tázal se John.

„Já mám mnoho dětí, ale těchto sedm pomáhalo na počátku postavit první z lodí, kterým říkáte dračí, tak tak."

* * *

Společníci byli i s Magwichem uvedeni do velikého pokoje v největším roubeném domě, kde se usadili na naducané polštáře rozložené po podlaze. Jack si všiml, že podušky jsou mírně cítit zvířaty – a zároveň zaznamenal, že široké dvoukřídlé dveře jsou tak velké, že by jimi prošel kůň, nebo, možná pravděpodobněji, lev.

Dům byl zařízen prostě, ale spíš by se dalo říci jednoduše než jednotvárně. Synové Orda Maase jim naservírovali šálky horkého čaje a podnos s kořeněným chlebem, jehož pozření vyžadovalo trochu odvahy. Všimli si četných misek s čajem rozmístěných podél zdí. U některých již seděly kočky, které přišly s nimi.

Všichni byli zvědaví, co jim Ordo Maas řekne o dračích lodích, ale zdrželi se zvědavého vyptávání, dokud je hostitel tak laskavě obsluhoval. A také, upřímně řečeno, byli vděčni za oddych a občerstvení, pohodlně se uvelebili na poduškách a popíjeli spoustu čaje.

Jakmile zahnali hlad a žízeň, nádobí bylo odklizeno a všichni pohodlně uvelebení, začal Ordo Maas vyprávět.

* * *

„Před dávnými a dávnými časy, kdy váš i náš svět býval mnohem mladší a ještě se tolik nelišil, byla hranice mezi oběma světy tenoučká jako pavučinka a bylo možné jí volně procházet.

Cestoval jsem často do těchto krajů, nejčastěji na ostrovy, kterým se nyní říká Potopené, ale tehdy jsme žili ve vašem světě…“

„…kde byl otec velmi moudrým králem,“ vstoupil do vyprávění Hap.

„…kde jsem již tehdy byl velmi starý,“ pokračoval Ordo Maas, „a kde lidé spoléhali na to, že si pamatuji věci, které ostatní již zapomněli. Zjistil jsem, že náš svět brzy postihne potopa. Měl být zatopen vodou při veliké záplavě, která potrvá po celý rok, a mnoho tehdy skvělých říší mělo být zničeno.

Ostatní stařešinové se mi posmívali a zakázali mi odhalit tyto poznatky našim poddaným i podniknout kroky na záchranu sebe sama a své milované ženy,“ vyprávěl Ordo Maas. „A tak jsme pod příkrovem tmy uprchli do širé pouště a právě tam jsme si založili rodinu. A pak jsme společně, já a mí synové, začali budovat velkou loď. Trvalo nám to řadu let, ale nakonec byla dokončena a my jsme do ní začali shromažďovat veškeré věci, které budou zapotřebí, abychom znovu obnovili svět.“

„Tohle mi zní dost povědomě,“ vložil se do vyprávění Jack.

Charles do něj šťouchl. „Nevyrušuj a pamatuj na slušné vychování, Jacku.“

„Mělo by to znít povědomě,“ pravil Ordo Maas. „Bohové hubili lidstvo záplavami od počátku věků. Bylo to nutné, dokud se lidé nenaučili hubit sami navzájem. Abychom vstoupili na stezky bohů, musíme nejprve zdokonalit své slabosti.

Když byla loď, které jsme říkali archa, postavena, vnesli jsme do ní moc bohů, kterou jim vzal můj otec a předal ji mně – abychom mohli stavět na jedné z jejich sil, až opět vstoupíme do světa.“

Ordo Maas pokynul sukovicí a plamen zatančil. „Přinesl ji z domu bohů vlastníma rukama a od těch dob, kdy mi ji předal, nikdy neopustila moje ruce. A až jednou přijde můj čas odejít do Slunných zemí, jako musejí odejít všechny věci, předám ji svým synům.

Měli jsme s sebou ještě jeden mocný předmět, poslední velký dar našich bohů – věřili jsme, že jsme jej dostali k obnově světa. Ale byl to nejen dar, ale i břemeno – a větší, než mohl unést nějaký muž – nebo žena. Jako byl mně dán oheň, abychom mohli vyrábět nástroje, tak byl i mé ženě dán dar – velký železný kotlík zdobený symboly Stvoření, přiklopený štítem Perseovým a zapečetěný voskem.

Dozvěděli jsme se, že uvnitř kotle jsou schopnosti lidstva – vše potřebné pro obnovu světa, až velké vody ustoupí – a že jej nesmíme za žádnou cenu otevřít, dokud svět nebude připraven. Ale my jsme byli přesvědčeni, že jsme rovni bohům, a neposlouchali jsme,“ líčil smutně. „Má žena otevřela pečeť a svět zaplatil krutou daň – protože uvnitř nebyly jen schopnosti, ale i všechny špatnosti lidstva. Všechno zlo světa, zajaté v kotli, bylo vypuštěno kvůli chvilce pýchy.“

Ztěžka si povzdychl a jeden z jeho synů mu položil paži kolem ramen.

„Byla vyhnána ze Souostroví,“ pokračoval stařec, „a kotel byl svěřen do úschovy jiným. Ne, že bychom věřili, že toto strašlivé varování bude trvalým lékem – údělem lidí je totiž usilovat o změnu. I kdyby to neměla být změna k lepšímu.

Ale to jsem odbočil, vyprávěl jsem přece o lodích,“ uvědomil si Ordo Maas. „Když potopa ustoupila, zjistili jsme, že jsme zde, na ostrově, jemuž jsme začali říkat Byblos. Většina geografického rozmístění světa prodělala změny – ale Souostroví zůstalo z velké

části záplavou nedotčeno a my jsme pochopili, že není skutečnou součástí světa, z kterého jsme přišli. Je s ním propojeno, ale ne zcela.

Hranice střežila zdejší kraje a během potopy bránila v přístupu všem plavidlům, s výjimkou našeho. To bylo kvůli plameni," ukázal na hůl. „Je to živoucí zjevení božství a díky němu jsme směli proplout hranici do Souostroví.

Časem, jak se svět počínal uzdravovat, naše děti začaly procházet hranicí tam a zpět – někdy úspěšně, někdy ne. Tehdy jsem pochopil, díky čemu je možný průchod, a rozhodl jsem se, že se pokusím postavit další loď, která by mohla svobodně proplouvat všemi vodami, do nichž zavítá," vypravoval dál.

„V tom čase jsem nalezl vrak lodi – lodi z vašeho světa, která však měla božskou auru. Přestavěl jsem ji tedy, pomalu a pracně, a poté jsem ji daroval vzdálenému potomkovi."

„*Rudý drak,*" řekl Bert. „To musel být *Rudý drak*."

„Ano," přisvědčil Ordo Maas. „První z dračích lodí. Na přídi měla vyřezávanou postavu, o kterou však přišla v bouři. Když jsem ji přestavoval, vyřezal jsem příď podle ochránců Souostroví, podle nositelů božství v tomto světě, podle draků. Zdálo se mi vhodné, aby všechny ostatní lodě, které jsem stavěl později, nebyly úplně nové, ale aby také byly přestavěné z lodí, jež již dlouho sloužily – z lodí, které mají duši, abych tak řekl. Když se pak, o více než tisíc let později, zdálo, že svět je opět na hranici zkázy, přišel do Souostroví velký král – Artuš Pendragon," vzpomínal Ordo Maas.

„Artuš měl schopnost vládnout drakům – ochráncům Souostroví a strážcům hranice. Také vytvořil velikou říši ve vašem světě. To byla příležitost znovu sjednotit oba světy pod panovníkem, který bude vládnout mocně a spravedlivě. Proto jsem mu jako jedinému vyjevil tajemství dračích lodí, které jsem postavil."

„Promiňte, prosím," ozval se Charles, „ale po takovémto úvodu doufám, že nám je také svěříte."

„Dělají to oči," řekl Ordo Maas. „Zlaté oči draků umožňují průchod přes hranici světů. Vám to mohu nyní říct, neboť jste Správci vzácného atlasu *Imaginaria Geographica* a jako Správci jste museli užívat jednu z mých lodí – předpokládám, že *Indigového draka*. Jak se vlastně přihodilo, že jste tu u mého domova uvízli bez ní?"

„To je místo, kde začíná zase náš příběh," odpověděl Bert.

A pak mu s občasnou pomocí ostatních vypověděl vše, co se odehrálo.

* * *

„*Černý drak,*“ dumal Ordo Maas. „To není žádná z našich lodí. Nepostavil jsem novou loď už tak čtyři století – poslední byl *Indigový drak,* Bůh žehnej jeho duši. V současné době jsem prostě jen kočičí pastýř.“

„Jak můžete být kočičí pastýř?“ zeptal se Jack. „Vždyť kočky nikdy nepřijdou, ani když na ně voláte. Jak tedy můžete spravovat celé, ehm, stádo?“

„To je jednoduché,“ odpověděl Ordo Maas. „Prostě na ně musíte volat jejich pravými jmény. Kočky jsou velmi tajnůstkářské, svěří své jméno jen málokomu – ale ti, kdo je znají, mohou kočky přivolat. Kočky přijdou vždy, když je zavoláte jejich pravým jménem.“

„Panebože,“ vydechl překvapeně Jack.

„Pokud znáte pravé jméno nějaké věci, znamená to, že nad tou věcí máte moc,“ vysvětloval Ordo Maas. „Někdy je to jen malá moc, nikoli velká, ale přesto ji máte.“

„Mohl byste nám sdělit pravé jméno Zimního krále?“ požádal jej Jack. „Zrovna nad tímhle brachem bych rád alespoň trochu moci měl.“

Ordo Maas zavrtěl hlavou. „Nemohu vám říci jeho pravé jméno. Je to jedno z jeho největších tajemství.“

Jack byl zklamaný „Nu, aspoň jsem se zkusil zeptat.“

„Vy jste nám své jméno sdělil bez váhání,“ řekl John.

„Míval jsem mnoho jmen,“ řekl Ordo Maas, „a doufám, že budu žít dost dlouho, abych si přidal ještě mnoho dalších.“

„Zdá se mi divné mít víc než jen jedno jméno,“ přemítal Charles, „a ještě k tomu víc pravých jmen, ne falešných.“

„Ve vašem společenství jsou také někteří, kteří nevystupují pod svým pravým jménem,“ řekl Ordo Maas.

„Je to jen zdrobnělina,“ namítl Bert.

„Nemyslel jsem tebe.“

„Víte,“ vysvětloval Jack, „nesnášel jsem svoje jméno, a tak mi brácha začal říkat…“

„Ani tebe jsem nemyslel,“ přerušil ho Ordo Maas.

Díval se přitom na Buga.

„Ale,“ koktal mladý muž. „Vždycky mi říkali Bug. Tak mě pojmenovaly Morgany…“

„Nikoli,“ opravil ho Ordo Maas. Tak ti Morgany *říkaly.* Ale jméno jsi dostal, než jsi k nim přišel.“

„A jak to víte?“

„Protože,“ odvětil Ordo Maas, „tohle není poprvé, kdy jsi přijal útočiště na mém ostrově.“

* * *

„Před pár lety – vlastně téměř před dvaceti – rybařili moji synové v jižních vodách u ostrova a nalezli přitom malou, těžce poškozenou loďku. Byla v ní mladá žena, která sama byla sotva víc než dítě,“ pustil se stařec do dalšího vyprávění.

„Neznal jsem její jméno, ale věděl jsem, že je nejmladší dcerou starého krále – a také jediná, kdo přežil vraždění na Paralonu. Byla na moři řadu dní a sotva se držela naživu. A když jsme odhrnuli deku, kterou byla přikrytá, zjistili jsme proč. U prsu kojila nemluvňátko, zachovala mu život posledními kapičkami mléka, které její žízní zmučené tělo mohlo poskytnout. Byl to malý chlapeček. A když jsme ho zdvihli z její náruče, vyprchala z ní poslední jiskérka života a ona zemřela. Držela se při životě jen silou vůle, aby její syn mohl přežít. Pohřbili jsme ji zde, nahoře na vrcholu ostrova,“ Ordo Maas pokývl hlavou směrem k vršku, „a začali se věnovat dítěti. Nezůstala mu žádná rodina, která by se jej ujala. Vše, co mu zbylo jako jeho dědictví, byl medailon, který měl okolo krku. Bylo v něm vepsáno jméno Artuš.“

„A co se s ním stalo?“ zeptal se Charles a prohlížel si syny starého muže.

„Nemohl jsem se o něj postarat tady,“ vysvětloval Ordo Maas. „Možná dříve, v dávných letech, kdyby matka mých dětí byla ještě se mnou… Ale bohužel jsem byl již příliš starý a moji synové příliš tvrdě pracovali, než abych je mohl obtížit povinnostmi spojenými s výchovou malého chlapce až do mužného věku. Ne, rozhodl jsem se, že výchova posledního dědice Stříbrného trůnu žádá víc… mateřský přístup. A tak jsem jej vzal k ženě, která mu to mohla poskytnout. Tedy, přesněji řečeno, k třem ženám. Jsou to osoby, které znám z vašeho světa a mají duchovní spojení s oběma světy – někdo je nazývá Tři, jež jsou jedna. Já ji – tedy je – znám jako Pandoru.“

John domyslel souvislosti jako první. „Morgany. Vzal jste dítě k Morganám.“

Ordo Maas přikývl. „Ano. Navrhoval jsem, aby mu říkaly Artuš – vždyť to bylo jeho pravé jméno. Dvě se mnou souhlasily, ale ta třetí o tom nechtěla ani slyšet.“

„To byla asi Cul," pošeptal Charles Bertovi. „Ta byla obzvlášť nevlídná."

„Prohlásila, že dítě je příliš malé, aby nosilo řádné jméno, jako je Artuš," řekl Ordo Maas, „a tak navrhla, aby na něj prostě volaly Bug."

„Ale," bránil se Bug. „To je *moje* jméno."

Všichni se otočili a zírali na svého černého pasažéra v ohromeném tichu.

„Tomu nevěřím ani na chvíli," prohlásil Jack. „Vy tu tvrdíte, že tenhle poslíček je dědicem trůnu Paralonu?"

„Ale Jacku," napomenul ho Charles, „nemusíš být hned drzý."

„Teď jsem páže," ohradil se Bug, „a ne poslíček."

„Che," ušklíbl se Jack. „A čí páže? Jeho? Vždyť on ani není opravdový rytíř!"

„Do tohohle mě nezatahujte," bránil se John.

„Zadržte," zarazil je Charles. „Bugu – tedy, ehm, Artuši – může být pravda, co o tobě říká?"

Artuš pokrčil rameny. „Já nevím. Morgany mi o tom nikdy nic neřekly. Ale Zelený rytíř jednou prohlásil, že mě čeká velký osud. Já jsem si vždycky myslel, že to znamená, že se jednoho dne stanu rytířem."

„Někým daleko větším, chlapče," řekl Bert. „Pocházíš z krve samotného Artuše – *ty* jsi pravý král Souostroví."

S těmito slovy se hluboce uklonil, totéž pak učinil i John a Charles. Aven chvíli zaváhala, než také sklonila hlavu, ale Jack i Magwich to odmítli učinit a s rozpačitým úžasem pozorovali celý výjev.

„Vidíš?" zašeptal Ordo Maas Artušovi. „Jakmile s tímhle začnou, prostě nemůžou přestat a chtějí to dělat pořád."

„Vstaňte, prosím," vyzval je Artuš. „Nelíbí se mi, když se přede mnou klaníte – přestože jsem dědic, ještě nejsem král. Zatím ne." Na chvíli se zamyslel a pak se otočil na starého stavitele lodí. „To znamená, že mým dědečkem byl král, který zabil mou rodinu. A zabil by i mě, kdyby mohl."

„Ano."

„Dává ti to velkou moc," řekla Aven. „Pokud je naživu dědic, který má právo dosednout na Stříbrný trůn, pak Zimní král již neznamená hrozbou. Máme *Imaginarii Geographiku,* Artušova potomka a prsten moci. Jednoduše a jasně, on prohrál."

„To je pravda," souhlasil John. „Na prsten jsem zapomněl. Ještě ho máš, Jacku?"

Jack váhavě vyňal prsten z kapsy a nabídl jej rozpačitému Artušovi, který si jej nakonec vzal a nasadil na prst.

„Hele," podivil se vesele, „sedí jako ulitý."

„Musíte ještě zvážit jednu věc," upozornil je Ordo Maas. „To, že máte krále a insignie jeho úřadu, nemusí stačit, abyste Zimního krále porazili. Stále ještě vlastní talisman, který může zvrátit události v jeho prospěch. A přes všechno, co jste vykonali, to je moc, kterou možná nejste s to porazit."

„Jaký talisman?" otázal se Bert. „Hledá knihu, kterou máme my, aby našel prsten, který máme také my. Jak tedy může být stále hrozbou?"

„Kdysi zabil krále," řekl Seti, nejstarší z Maasových synů. „Může to udělat znovu."

„Ano," přidal se další syn, jemuž říkali Amon. „A od té doby nashromáždil velikou moc a dobyl mnoho zemí, i když neměl na pomoc prsten ani *Geographiku*."

„To je pravda," přiznal sklíčeně John. „Neuvědomil jsem si to. Zmocnil se Krajů stínů i bez vlády nad draky. A my jsme ho nebyli schopni zastavit – prostě se jen snažíme, aby to nebylo ještě horší."

„A jak se mu to všechno podařilo?" zeptal se Jack. „Odkud všechna ta jeho moc pochází?"

„Nalezl způsob, jak oslovovat zlo v lidech," vysvětloval Ordo Maas. „Viděli jste je s ním na *Černém draku.* Říká jim Šeroživci."

* * *

„Co víte o starém králi, o Archibaldovi?" zeptal se Ordo Maas. „O jeho vládě a úpadku?"

„Víme, že se oddal zlu," řekl John, „a zabil svou rodinu."

„V zásadě ano," potvrdil Ordo Maas, „ale to není celý příběh. Archibald vládl nad Souostrovím v době, která byla ve vašem světě velmi bouřlivá. U nás došlo k několika velkým konfliktům, které narušily zdejší rovnováhu sil. Poprvé za nesčetné generace nastal v Souostroví nepokoj a Archibald musel nést hlavní nápor.

Těsně před svým pádem měl ty nejlepší úmysly – ale úmysly nevykoupí činy, které následovaly," konstatoval stařec. „Několikrát povolal spojence ze všech čtyř ras a více než jednou i samotné draky, aby udržel mír. Ale Archibald vždy hledal způsob, jak učinit mír *trvalý*. Přál si získat přesvědčivější síly, s pomocí kterých by vládl svým poddaným. A pak, po mnoha letech usilovného hledání, takovou sílu objevil."

Ordo Maas se na okamžik odmlčel, pak pokračoval. „Nalezl záznam o prehistorickém bájném předmětu, který dokáže vysát duši živých lidí a ponechá jen sochy, živoucí mrtvé. A co je horší, jejich duše – jejich stíny – budou pak přinuceny mu sloužit. Kdyby jich měl dostatek, mohl by vytvořit nesmrtelnou armádu, kterou by žádná síla na zemi nedokázala porazit.“

„Myslel jsem, že to byl dobrý král,“ řekl Charles. „Takhle to vypadá, že to byl od začátku zloduch.“

„Archibaldovy záměry byly dobré,“ řekl Ordo Maas. „Ale pochybil, když věřil, že může nahradit svobodnou vůli svou vlastní. Byl odhodlaný dosáhnout míru za každou cenu – a věřil, že tento talisman mu to umožní.“

„Něco tak nebezpečného by nemohlo zůstat v tajnosti,“ řekl Bert. „Jeden ze Správců by o tom určitě věděl? Nebo Samaranth?“

„Je to dobře známá věc,“ odpověděl Ordo Maas, „v tomto světě i ve vašem. Vlastně jsme o ní již mluvili, dnes, tady, v mém domě. Měla mnoho jmen, ale to, pod kterým je nejznámější, vzniklo podle těch, jimž byla ukradena – Pandořina skříňka.“

„Skříňka, kterou jste přinesl do archy,“ řekl John, „a která obsahuje všechno zlo lidstva.“

„Ano,“ potvrdil Ordo Maas. „Zůstala na Avalonu celá staletí, dokud ji agent krále Archibalda nenalezl a neukradl. Archibald ji opět otevřel a objevil, jakým způsobem vytvořit Šeroživce; a pak udělal velikou chybu – pokusil se s její pomocí ukrást duše draků, aby tak získal ty nejmocnější služebníky ze všech.“

„Předpokládám, že to nefungovalo,“ řekl John.

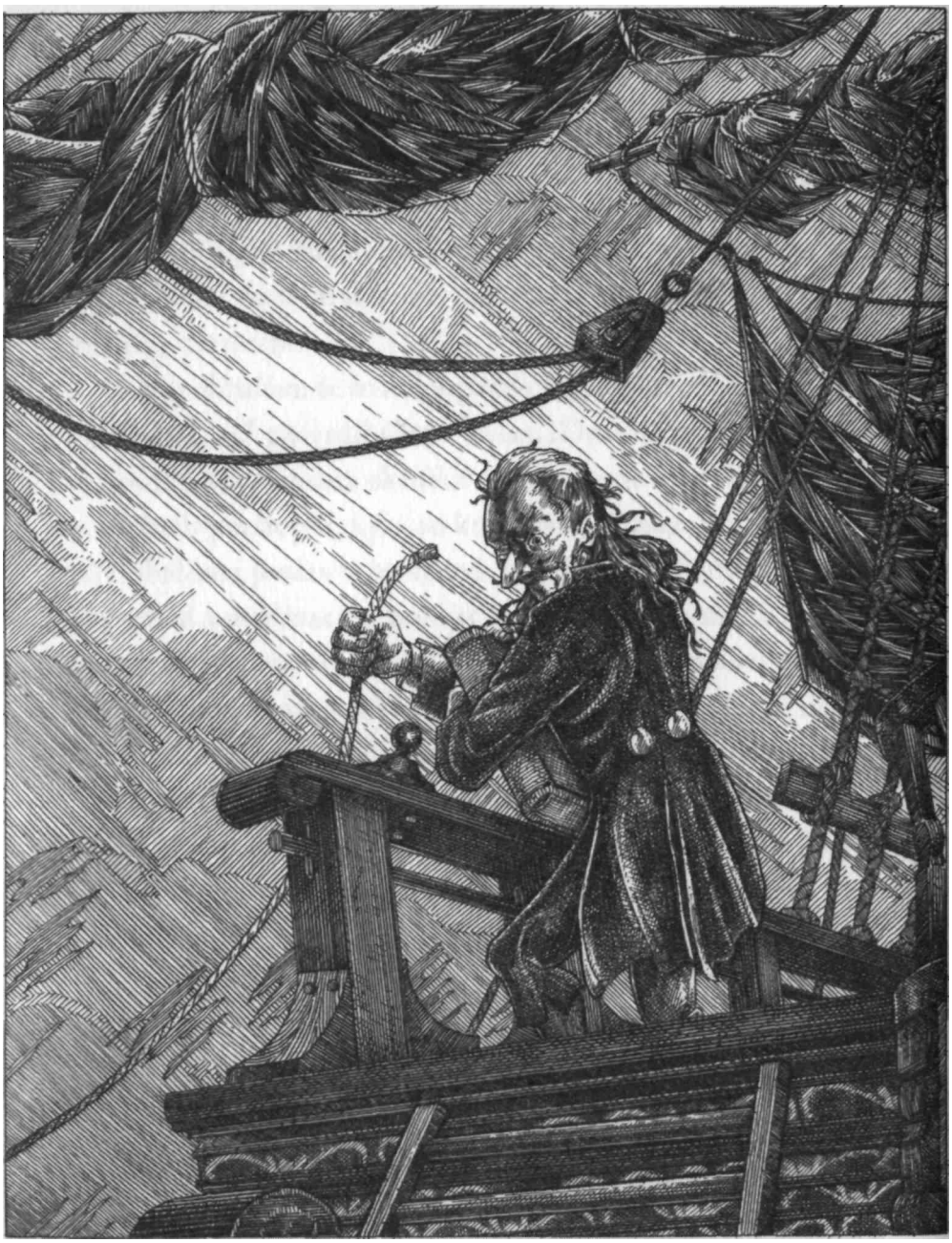
„Vůbec ne,“ potvrdil Ordo Maas. „Draci jsou stejně staří i mocní jako samotná skříňka a nelze je do ní polapit. Ale v té chvíli pochopili, kým se král stává. Samaranth odebral Archibaldovi prsten a prohlásil, že již víc není hoden toho, aby mohl povolávat na pomoc draky. A tehdy začali draci opouštět Souostroví. Krátce nato král úplně zešílel a povraždil celou svou rodinu. Nikdo neunikl, s výjimkou nejmladší dcery, matky mladého Artuše – a Artuše samotného. Tehdy započal vzestup Zimního krále. Zabil Archibalda a vzal si Pandořinu skříňku – a v následujících letech, kdy jeden kraj za druhým propadaly stínu, jsem pochopil, že Pandořina skříňka je stále otevřená – a že ji využívá k vytvoření armády Šeroživců. Takto započalo jeho dobývání Souostroví.“

„Ale Morgany – nebo jak vy říkáte, Pandora – se nedají snadno ošálit,“ řekl Charles, „a byly schopny ukrývat a chránit skříňku velmi dlouho. Jak se Archibaldovu lokaji podařilo s ní prchnout?“

„To je výborná otázka,“ prohlásil Ordo Maas. „Zvláště když děláte společnost samotnému zloději.“

„Cože?“ vyjekl John. „Ten zloděj je tady?“

V odpověď pozvedl Ordo Maas svou sukovici a ukázal na Magwiche.

„Kde je Magwich?“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Bílý drak

„Ano, ano,“ naříkal Magwich, „za všechno zlo světa může ubohý tajemník…“

Jack a Aven vyskočili a zatlačili tajemníka do rohu, protože vypadal, že chce vyskočit a utéct. Rezignovaně klesl zpět na svou podušku a svěsil hlavu.

„Ano, ano,“ kňučel. „Vzal jsem tu věc. Věřte mi, že nejsem hrdý na to, že mi poroučel ten slaboch Archibald – ani že jsem pak musel následovat Zimního krále jen proto, abych si zachránil holý život.“

„Prostě z bláta do louže,“ usoudil Charles. „Proboha, co jsi to za chlapa?“

„Něco ti řeknu,“ prohlásila Aven. „Pokud ho teď nezabijeme, budeme toho dříve či později litovat.“

„Přece mě nemůžete zabít!“ drmolil Magwich a chytil Jacka za nohavici. „Jsem jeden z vás! Člověk ze skutečného světa! Přijel jsem před mnoha lety s jiným Správcem, který mě opustil! Od té doby jsem se jen snažil přežít!“

„S kterým Správcem?“ otázal se Bert.

„Copak na tom záleží?“ řekl Magwich. „Chodil jsem k němu na přednášky a on mě přemluvil, abych sem s ním jel.“

„Ty ses učil na Správce?“ divil se Bert. „Tomu nemůžu uvěřit!“

„To bys měl,“ odfrknul Magwich. „Dokonce po mně pojmenoval postavu ve svojí knize, tak přece nemůžu být tak špatný, jakého ze mě teď děláte.“

Došlo jim to všem najednou. „Dickens,“ prohlásil Bert. „Tebe naverboval Charles Dickens.“

„A proč tě opustil, když tě zaučil, a dokonce přivedl do Souostroví?“ zeptal se Jack.

Magwich mával rukama. „To bylo naprosté nedorozumění, ujišťuji vás.“

„Asi něco ukradl a chytili ho,“ usoudil Charles.

„Nebyl jsem nikdy obžalován,“ řekl Magwich. „Ale stejně mě tu nechal. Vždycky jsem tušil, že byla chyba odjet z Cambridge.“

John se udeřil do čela.

Jack se podíval po Charlesovi: „Neříkej to.“

„Neřeknu,“ souhlasil Charles, „ale vím, že si všichni myslíte totéž.“

„To ty jsi mu to řekl,“ vztyčil se Bert a ukázal na Magwiche prstem. „To ty jsi řekl Zimnímu králi o knize *Imaginaria Geographica* – a krátké zaškolení od Dickense ti umožnilo přeložit tu pasáž o prstenu moci a povolávání draků.“

„Vždyť byste udělali to samé,“ hájil se Magwich, „kdyby by vám hrozil, že vás donutí podívat se do kotle a vezme vám stín.

„No, aspoň je jasné, co teď musíme udělat,“ prohlásila Aven. „Musíme najít Zimního krále a zavřít Pandořinu skříňku – nebo tohle nikdy neskončí.“

„Souhlasím,“ řekl John. „Zvlášť pokud zdejší konflikty skutečně ovlivňují válku v našem světě.“

„Morgany tě určitě měly přečteného,“ řekl Charles. „Ale protože se ti podařilo skříňku ukrást, tak nám řekni, jak ji můžeme zavřít.“

„Nemůžete,“ odpověděl Magwich. „Žádný člověk ji nemůže zavřít. Protože to byste se museli podívat do jejích hlubin, a když to uděláte, jste ztraceni. Není možné ji zavřít.“

„Tohle budeme řešit, až na to přijde,“ řekl rázně John. „Napřed musíme dokončit jiný úkol – *Imaginaria Geographica* musí být zničena.“

* * *

„Cože?“ vykřikli najednou Bert i Magwich. „Zničena? Proboha proč?“

„Samozřejmě, že je stále zapotřebí ji zničit,“ trval na svém John. „Teď už Zimní král určitě zjistil, že ji přece jen nemá – a jak dlouho si myslíte, že potrvá, než nás po mořích budou hledat stovky lodí?“

„Něco na tom je,“ přitakal Jack. „Zimní král se nezastaví, dokud nás i atlas nenajde.“

„Samaranth si přece také myslel, že je správné zničit jej, ačkoli je to obrovská škoda," připomněl John. „Jediný důvod, proč jsme to neučinili, je jen Magwichovo slovo, že Zimní král ji hledá jedině kvůli prstenu."

„V tom případě mám jasno," prohlásil Charles. „Musíme najít Kartografův ostrov a zničit tu zatracenou knihu. A pak můžeme přemýšlet o tom, co uděláme s Šeroživci a následníkem trůnu."

„Než se kamkoli vydáme," přerušil je Artuš, „mohu vás požádat o laskavost?"

„Ale jistě," odpověděl Ordo Maas.

„Mohl bych navštívit hrob své matky?"

Všichni náhle pocítili určité zahanbení a soucit – byli tak pohlceni vyprávěním o legendách, záplavách, říších a lodích, že nějak přehlédli skutečnost, že jejich přítel Bug, mladý Artuš, se právě dozvěděl vše, co dosud nevěděl o své rodině – včetně příběhu o matce, která ho milovala natolik, že pro něj zemřela.

„Samozřejmě, chlapče," řekl Ordo Maas. „Pojď za mnou."

* * *

Hor, jeden z mladších synů Orda Maase, je vedl po stezce zahalené kapradím na malou mýtinku nad sruby. Nad nimi se tyčily vysoké bělokoré břízy, jejichž pokroucené větve se vzpínaly vysoko k obloze.

Ordo Maas se zastavil a ukázal na mýtinu. „Tamhle to je, hrob je označen erbem Paralonu," řekl Artušovi. „Chceš tam jít sám?"

„Chtěl bych, aby se mnou šel pan John, jestli to nevadí," odpověděl a vrhl rychlý pohled po Johnovi.

„Samozřejmě, veď mě," řekl John.

„Já zatím ohlídám Sendviče," prohlásil Charles.

„Jsem Meg-vič," ohradil se Magwich.

„No dobře, pořád to zapomínám," ušklíbl se Charles. „Tak nám prozraď, jak jsi vlastně sebral Morganám ten kotel?"

„To bylo jednoduché," řekl tajemník. „Americká whisky. Naprosto je vyřídila."

„Tys je opil?" užasl Bert.

Magwich pokrčil rameny. „Bylo to účinné a neškodné. Jedna s tou opicí pořád bojovala, tak jsem jí musel masírovat záda, aby konečně usnula."

„Pro tvoje vlastní dobro doufám, že to byla Ceridwen nebo Celedriel," řekl Charles.

„Ne,“ řekl Magwich a otřásl se. „Byla to ta Cul. Nemohl jsem ten smrad z rukou dostat celé měsíce.“

* * *

Když se k nim Artuš a John opět připojili, Bert nastolil otázku, jak se dostanou z ostrova Byblos na Kartografův ostrov.

„Myslel jsem si, že bychom mohli zase přivolat ty jeřáby, kteří nás zachránili,“ nadhodil. „Kdyby odnesli zprávu na Paralon, že potřebujeme loď, nebo snad mému příteli Uruku Koovi…“

„To je dobrá myšlenka,“ řekl Ordo Maas, „ale trvalo by to příliš dlouho. Zimní král se už může vracet do zdejších vod a pátrat po vás. Ne, pokud chcete odjet, musí to být nyní a rychle.“

„Jenže my potřebujeme dračí loď,“ řekl Bert. „Žádná jiná není schopná tak rychlé plavby a přesné navigace. A existuje jen sedm dračích lodí, které můžeme povolat.“

„Nikoliv,“ řekl Ordo Maas. „Existuje jen sedm dračích lodí, o kterých *víte*.“

* * *

Následováni jako obvykle množstvím koček, vydali se za Ordem Maasem a jeho syny na severní část ostrova, kde se v maličkém přístavu poklidně pohupovala ohromná fregata.

„*Bílý drak,*“ řekl Ordo Maas s očividnou hrdostí. „Poslední následník velké archy.“

„Vy jste očekávali nějakou další potopu?“ zeptal se Charles.

„Ne,“ odpověděl Ordo Maas. „Ale nečekali ji ani mí přátelé v Prázdných krajích – a přišel čas, kdy si velmi přáli, aby přesto jednu loď měli.“

„Hele,“ upozornil je Jack. „Je u ní i člun.“

„Stalo se nám, že velká archa jednou začala nabírat vodu,“ vysvětloval Ordo Maas. „A trvalo týden, než se nám podařilo objevit porušené místo a pak ještě dva dny oprav – za tu dobu jsme nabrali docela dost vody. Dokonce to jednu chvíli vypadalo, že bychom se mohli potopit – a tak, bez ohledu na zvířata, jsem si najednou přál, aby mě bývalo napadlo postavit ještě člun, prostě pro případ nouze.“

Otočil se k Johnovi a Artušovi a uklonil se. „Správci *Imaginarie Geographiky* a budoucímu Nejvyššímu králi tímto daruji svou loď. Užívejte ji podle své vůle a vydejte se naplnit svůj osud.“

„To uděláme," odpověděl mu John. „Děkujeme ti."

„A nezapomeňte," řekl ještě Ordo Maas. „Až přijde čas, nebudete sami. Existují uzavřená spojenectví, která jsou pevnější než cokoli, co pojí Zimního krále a jeho služebníky. Nikoli spojenectví bolesti a strachu, ale prastará spojenectví ducha a živoucí vůle. Až přijde čas, povoláme tyto spojence a nebudete bojovat samotní." S těmito slovy se hluboce uklonil a ustoupil stranou, aby se mohli nalodit na *Bílého draka.*

* * *

„Pojďte se honem podívat," volal Bert. „Pojďte se podívat a uvidíte něco, co jste nikdy v životě neviděli."

Všichni se nahrnuli k zábradlí, a zatímco je *Bílý drak* unášel k ústí zátoky, dívali se, kam Bert ukazuje.

Vysoko uprostřed ostrova byla hora, a ta měla korunu. Kostra a zbytky archy staré tisíce let spočívaly na vrcholu hory a trámy se vzpínaly po stranách vysoko k obloze. Vypadalo to, jako by koruna spočívala na spáncích velkého obra. Od přídě k zádi ta loď zabírala polovinu průměru ostrova a široká byla stejně jako celý ostrov.

Nebylo těžké si představit, že Ordo Maas a jeho rodina si mohli s sebou vzít na palubu cokoli, co mohli potřebovat pro nový začátek po záplavě tak velké, že zasáhla celou zemi.

Vše, co je potřeba, aby se znovu obydlela země lidmi, zvířaty i květenou.

Sprška deště se snesla na palubu *Bílého draka* – předzvěst bouří, které se objevily na obzoru. Právě na tom obzoru, k němuž mířili.

Náhle jim *Bílý drak* připadal vlastně velice malý. Opravdu velice malý.

* * *

Ordo Maas a jeho synové pozorovali vzdalující se loď, dokud nezmizela v dálce.

„Otče," řekl Amon. „Je tu jedna věc, které nerozumím. Když jsi věděl, že Magwich je jejich nepřítel, proč jsi před ním mluvil tak otevřeně? Proč sdělovat tajemství někomu, kdo jim chce uškodit a stále ještě uškodit může?"

Prastarý stavitel lodí se zasmál. „Ty jsi opravdu syn své matky – nikoho jiného nenapadlo, aby se zeptal. Ano, bylo to riskantní rozhodnutí. Ale kdybych se snažil se Správci mluvit v tajnosti,

mohlo by ho to varovat, že znám hloubku jeho zrady. A pak by to teprve byl had z ráje, který jen čeká, aby uštknul. Ne, je lepší, když důkladně poznají svého nepřítele – a on bude vědět, že to oni vědí," vysvětloval. „Tajemství je zbraní lidí jako je Zimní král – zachovají si moc jen do té doby, dokud se uchovají tajemství."

Jeho synové tomu úplně nerozuměli, ale souhlasně přikývli, protože věřili, že jejich otec je moudřejší než oni.

„Synové moji," řekl Ordo Maas. „Mám k vám jednu prosbu. Dojde k velkému konfliktu – možná většímu, než jsme v tomto světě kdy viděli. A ti, kdo jdou bojovat proti zlým stínům, to činí jen s malou nadějí na přežití. Jsou stateční a jejich srdce jsou čistá. Avšak nemohou zvítězit bez pomoci a nemáme Nejvyššího krále, který by svolal ty, kdo mohou přijít na pomoc. Někteří spojenci mohou zvrátit poměr sil, ale je jen jeden způsob, jak je shromáždit včas, pokud se to vůbec podaří."

Synové Orda Maase neodpovídali, protože věděli, o co je otec žádá – stejně jako věděli, že jeho žádost neodmítnou.

„To by trvalo déle než jednu noc," řekl Sobek. „Museli bychom zůstat proměněni až do bílého dne, abychom se dostali…"

„Ano," řekl Ordo Maas.

„Ale když se neproměníme zpět do východu slunce…" začal Aki.

„Neexistuje žádná jiná možnost?" zeptal se Amon. „Býval kdysi způsob, jak proměnu zvrátit."

„Pro nás je však ztracený," odpověděl smutně Ordo Maas. „Zmizel ze Souostroví spolu s vaší matkou Pyrrhou. Pokud se rozhodnete to udělat –"

„– nebudeme se moci proměnit zpátky," dokončil důrazně Seti, nejstarší syn. „Zůstaneme takoví, jako jsme kdysi bývali – ale stále budeme mít tu čest být syny svého otce Deucaliona. A čest činit to, co od nás žádá."

Starcovy oči se zalily slzami, když tak stál v kruhu svých synů. U každého věděl, jaká bude jeho odpověď, a každý také přikývl, když se ho zeptal očima.

Jakmile kývli na souhlas, jejich proměna započala. Krky se jim prodloužily a zúžily, všude na kůži jim začalo rašit purpurové a stříbrné peří, nadýchané a třpytivé.

Jeden po druhém se synové Orda Maase proměňovali v krásné a elegantní jeřáby a vzlétli k tmavnoucí noční obloze.

* * *

Plavba na *Bílém draku* se velice podobala plavbě na *Indigovém draku*, s několika výjimkami. Loď byla mnohem větší a rychlejší.

„Milovala jsem *Indigového draka*," řekla Aven, která stála u velkého kormidla, „ale není těžké si na tuhle loď rychle zvyknout. Zajímalo by mě, jestli ji viděl Nemo."

„Budeme tam brzo, to je jisté," řekl Bert. „Co říkáš Johne, kde v Souostroví se teď nacházíme?"

John, Charles a Artuš si rozložili atlas na palubě a začali určovat kurs mezi ostrovem Byblos a cílem jejich cesty. Jack se zabýval kontrolováním lanoví a plachtoví. Nikdo se nestaral o Magwiche a on se naopak nestaral o to, že oni se nestarají, dokud mohl zůstat co nejdál od Charlese. Ještě pořád ho bolela hlava od jeho kopnutí.

John skousl ret a udělal si několik dalších poznámek, než na Bertovu otázku odpověděl. „Víc na jih, než jsem doufal, ale dál na západ, než jsem předpokládal. Můžete udržovat kurs tak šest stupňů severoseverovýchodně? Tím bychom to měli srovnat."

„Bez problémů," ujistila ho Aven.

John položil Bertovi paži kolem ramen a ukazoval mu na mapách trasu, kterou plánoval,

„Ostrov, který obývá Kartograf, je největší v řetězu těchto ostrovů," vysvětloval. „Souostroví uvnitř Souostroví. Podle všeho jde o pozůstatky velkého sopečného kráteru, který se zdvihl z mořského dna před tisícovkami let. Nakonec opět poklesl, nebo stouply vody, anebo obojí, a zůstaly jen zbytky okraje, které nyní tvoří kruh ostrovů."

„Kolik jich tam je?" zeptal se Artuš.

John opět nahlédl do mapy. „Asi desítka," odpověděl. „Ten, který hledáme, je přímo před námi uprostřed – jako přívěsek na náhrdelníku."

Charles si vzal pytlík Tumlerových skřítkovských sušenek, které byly součástí lodních zásob, a zatímco je žmoulal, nakukoval Johnovi přes rameno. „A jak se jmenuje, Johne?"

„Nikde tu nevidím, že by samotný ostrov měl jméno," odpověděl John. „Celé uskupení je popsáno směsí latiny a starořečtiny jako *Chamenos Liber*."

„To je zvláštní jméno," řekl Charles. „Nepíše se tam někde, proč to tak pojmenovali?"

John zalistoval atlasem, a pak zavrtěl hlavou a vzhlédl k Bertovi, který pokrčil rameny. „Já nevím, Stellan to možná věděl, ale neřekl mi to. A já si nevzpomínám, že bych o tom někdy četl nebo slyšel. Nezapomeňte, že tohle je jedno z nejstarších míst v

Souostroví, a že *Geographiku* vytvořil Kartograf. Pokud to tam není napsáno, je klidně možné, že to neví ani on sám.“

* * *

Když Aven upravila kurs, nechala *Bílého draka*, aby si ho již držel sám, a odešla do kuchyně, aby pomohla Artušovi připravit nějaké jídlo. Stejně jako strava na ostrově Byblos byly i zásoby potravin převážně vegetariánské – množství chleba a obilí, různé kompoty a konzervy. Přesto to byla vítaná změna oproti Tumlerovým sušenkám a zatuchlým sýrům, v nichž si libovala posádka na *Indigovém draku.*

John dále pokračoval ve zkoumání map a propracovával se dlouhou řadou poznámek, které se vztahovaly ke Kartografovu ostrovu.

„Podle tohoto textu – mohu-li se spolehnout na svou italštinu,“ mluvil k sobě stejně jako k ostatním, „je místo, kde najdeme Kartografa, v mohutné věži, které se říká Hláska času. Uvnitř je točité schodiště lemované mnoha dveřmi. Kartograf musí být za jedněmi z nich.“

„Neříká se tam za kterými?“ zeptal se Charles.

„Ne, ale je tu varování, abychom žádné dveře neotvírali. Jenom nechápu proč?“

„Předpokládám, že klidně můžeme zůstat dole a volat na něj, dokud neodpoví,“ řekl Artuš, který se objevil ve dveřích lodní kuchyně s plným tácem jídla. „Alespoň takhle jsem volával na Zeleného rytíře, když mě nechal na dně Studny přání na Avalonu.“

„Dávali ti dost zabrat, že?“ řekl Charles.

„To ani nemáte ponětí,“ odpověděl Artuš. „Tvrdili, že to je rytířský výcvik, ale myslím, že jim šlo hlavně o to se mě zbavit, když zrovna nepotřebovali žádnou práci.“

„Proč vlastně Studna přání?“ ptal se John. „Byla nějak kouzelná?“

„Ne,“ řekl Artuš. „Říkám jí tak proto, že většinu času, který jsem tam strávil, jsem si přál, abych byl někde jinde.“

* * *

John zabalil atlas *Imaginaria Geogaphica* do nového kusu voskovaného plátna, které vyhrabal v lodním skladu, a ukryl jej bezpečně v zadní kajutě. Ačkoli se na obzoru stále kupily černé

mraky, měsíc opět svítil velmi jasně, počasí bylo příjemné a za jiných okolností by jejich prostá krmě na palubě byla neobyčejně podařeným půlnočním piknikem.

Jack a Bert se k nim připojili na jídlo. Magwich o jídlo projevil jen malý zájem, kromě toho, že si stěžoval na nedostatek marmelády. Místo toho se ptal Aven, kdy bude servírovat pití.

Nůž na pečivo, který po něm vrhla místo odpovědi, se zabodl do stěžně těsně vedle jeho hlavy s hlasitým zadrnčením a Artuš hned vyskočil, aby Magwichovi ukázal, kde se skladují zásoby vody, než se Aven rozhodne vrhat větší a ostřejší věci.

Charles překvapeně zavrtěl hlavou. „Jak si proboha mohl Dickens myslet, že by někdo jako Magwich mohl být Správcem?“

Bert pokrčil rameny. „Nikdy mi o tom nic neřekl. Ale když jsme se poznali, byl už na penzi a předal *Geographiku* Julesovi, a ten ji pak předal mně.“

„Je tedy možné, že tě naverbovali proto, že s Magwichem to nevyšlo,“ řekl John.

Bert o tom chvilku přemýšlel, naprázdno přežvykoval oříšky a hladil si knír. „Nevím, jestli by to bylo dobře, nebo špatně.“

„Rozhodně je zdrojem neustálých potíží,“ řekl Jack a Aven důrazně přikyvovala. „Když se nad tím zamyslíte, byl vlastně ústředním bodem všeho špatného, co se přihodilo: krádež kotle, Archibaldova smrt, vražda profesora, falešný sněm na Paralonu. Vlastně, kdyby nebylo jeho, tak by nás Zimní král vůbec nepronásledoval – protože by o *Geographice* ani nevěděl.“

Náhle sebou *Bílý drak* škubl, jako by dostal zásah. A pak znovu. „Co to sakra je?“ zaklela Aven. „Tohle by se nemělo dít.“

Vyskočila a utíkala ke kormidlu, které se otáčelo sem a tam, jako by sama loď chtěla změnit kurs.

„Co se s ní děje?“ křičel Jack.

„Nemám nejmenší tušení,“ zavolala Aven a bojovala s kormidlem. „Loď bojuje se zadaným kurzem, jako by si přála, abychom obrátili.“

Jack vyběhl na přední palubu a rychle zkoumal moře Aveniným dalekohledem. „Nic nevidím – žádné lodě ani ostrovy, dokonce ani smetí ve vodě.“

„Nemohli jsme něco ztratit?“ zeptal se Bert. „Možná spadl někdo přes palubu.“

John je rychle přepočítal a dospěl ke strašnému poznání.

„Jacku,“ řekl tichým hlasem, „kde je Artuš?“

Ostatní okamžitě pochopili.

Charles se zachmuřeně vztyčil. „Kde je?“ otázal se vztekle. „Kde je Magwich?“

„Je to ještě horší,“ volal Jack z levoboku. „Kde je člun?“

* * *

John našel své páže v lodní kuchyni. Artuš ležel v bezvědomí na podlaze a krvácel.

„On to věděl,“ řekl John a ukázal na Charlese. „Věděl, že se to stane – a já jsem odmítl naslouchat. Odpusť, Artuši.“

Chlapec a budoucí král zamžikal a pomalu se posadil. „Udeřil mě – tak mě to mrzí…“

„Není to tvoje vina,“ řekla Aven. „Za to můžeme my. Měli jsme ho zabít, říkala jsem to.“

„Alespoň jsme se ho zbavili,“ prohlásil Charles. „Odnesl něco?“

„Nic moc, pokud mohu soudit,“ odpověděla Aven. „Člun, trochu potravin a nějakou vodu.“

„Takže si to naplánoval,“ usoudil Bert. „Věděl, co chce udělat, od chvíle, kdy vstoupil na *Bílého draka* a spatřil ten člun. Plánoval útěk celou tu dobu.“

„A k čemu?“ zeptal se John. „Každý v Souostroví ho nenávidí.“

„Prsten!“ vykřikl Jack a díval se na Artušovy ruce. „Prsten je pryč!

John zavřel oči a hlava mu sklesla. „Ne, to ne.“

Rychle vyběhl z lodní kuchyně a vrátil se o pár minut později s prázdnýma rukama. „Je taky pryč,“ hlásil jim. „Vzal i *Imaginarii Geographiku*.“

„Tak proto loď tolik bojovala s kurzem,“ řekla Aven. „Věděla, co se stalo, a pokoušela se nás varovat.“

Rychlý průzkum okolních vod nepřinesl žádnou stopu po Magwichovi. Nebylo možné zjistit, kterým směrem se s lodí vydal. Nebylo možné ho pronásledovat.

„A co teď?“ řekl Charles.“Máme se vrátit na Paralon a poradit se se Samaranthem?“

Aven zavrtěla hlavou. „Ten nám už řekl vše, co mohl, to je jasné.“

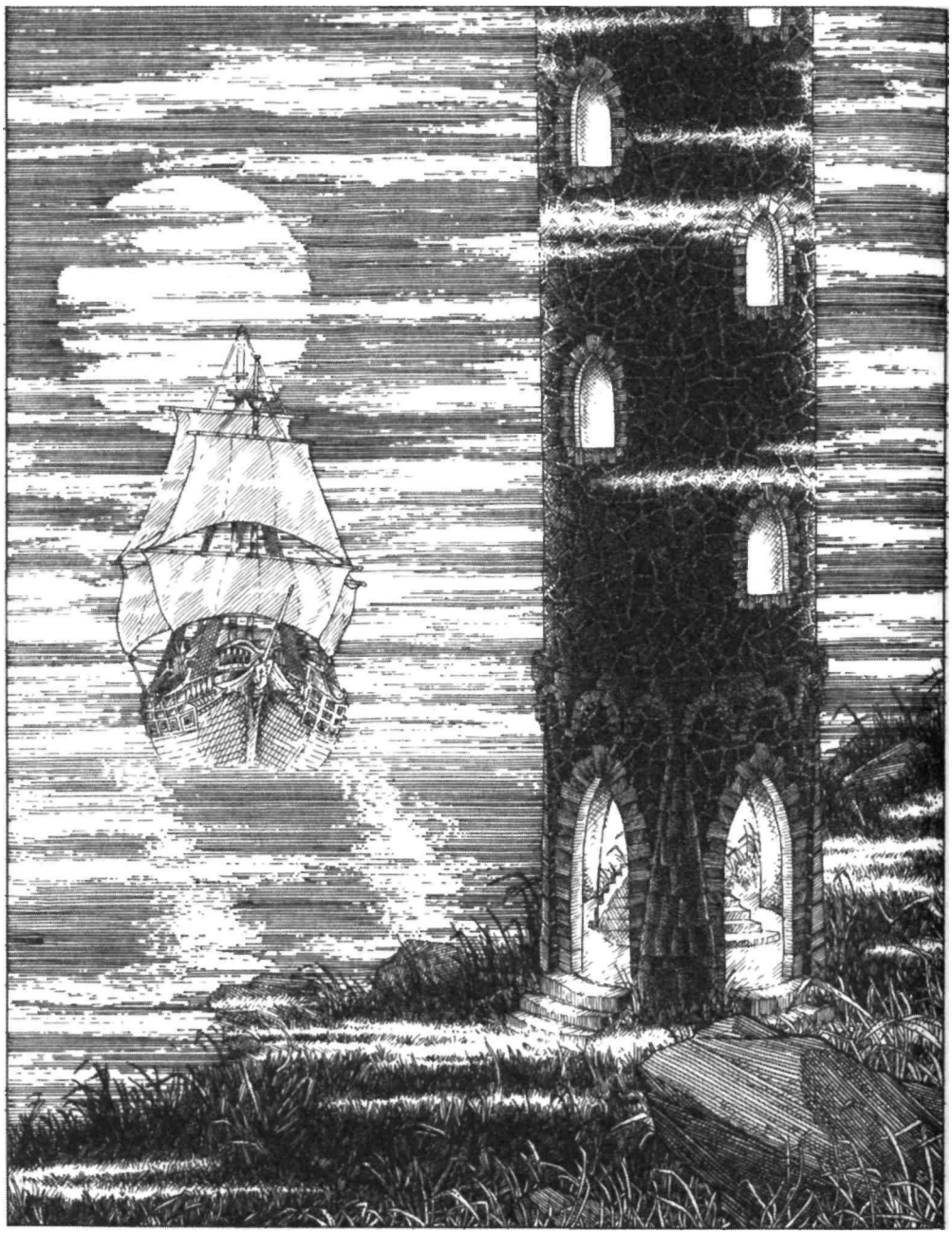
„Ale bez atlasu – copak máme nějaký důvod hledat Kartografa?“ zeptal se Jack.

„Nikdo o něm neví víc než on,“ odpověděl Charles. „I když atlas momentálně nemáme, mohl by nám říct něco o tom, jak jej zničit. Jestli – tedy až ho znovu nalezneme.“

„Vypadá to, že nemáme na výběr,“ řekl Bert. „Musíme vpřed.“

ČÁST ČTVRTÁ

V Hlásce času

„Podívejte,“ ukázal Artuš. „Tam, na ostrově… ta věž…“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Věž

Kurs byl nastaven natolik dobře, že nebyly nutné žádné další úpravy – přesto se John opět cítil, jako by je všechny naprosto zklamal. Aven zuřila a nemluvila s nikým, a dokonce i Artuš si udržoval ode všech odstup. Jen Charles a Bert vypadali smířeně – do určité míry.

„Nemohli jsme to vědět," řekl Bert. „Měli jsme všechny trumfy v rukou a mysleli jsme, že je hra u konce – nevěděli jsme, že tajemník stále hraje."

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsem ho zachránil před smrtí," vrtěl hlavou Charles.

„Navíc nedokážu pochopit, proč si vzal i atlas. Má prsten moci. Pokud ho plánuje odnést Zimnímu králi, nebo se ho pokusí prodat, nebo dokonce jej chce použít sám, na co ještě potřebuje *Geographiku?*"

„Kvůli povolávání draků," odpověděl Jack z přední paluby a zůstal k nim dál stát zády. „Samotný prsten nestačí – jsou zapotřebí rovněž správná slova. A on teď má obojí."

Konečně nastal úsvit, pomalu přešel v jasné ráno a posléze v odpoledne. Všichni pospávali a více méně se snažili jeden druhému vyhýbat.

Nakonec se *Bílý drak* přiblížil k velikému kruhovému řetězci ostrovů, právě když slunce začínalo zapadat.

Na ostrovech Chamenos Liber nebyly žádné pozvolné svahy a vyvýšeniny – všude jen příkrá skaliska, která vypadala, jako by sloupce kamene spadly z oblohy a zabodly se do lesklé hladiny oceánu.

V dálce vystupoval z mlhy největší z nich. Aven tázavě pohlédla na Johna a ten přikývl. Tohle je jejich cíl. Aven přistoupila ke kormidlu, aby provedla loď mezi skalisky, když se ke kormidelnímu kolu náhle vrhl Jack a začal jím prudce otáčet. *Bílý drak* změnil směr a jen tak tak, že nenarazil do nejbližšího ostrova.

„Co to sakra děláš, tupče!?“ vyjela na něj Aven nechápavě. „Tuhle loď řídím já!“

„Promiň,“ omlouval se Jack. „Nebyl čas se s tebou hádat – ale jsem přesvědčený, že bude lepší, když ty ostrovy obeplujeme a připlujeme k tomu největšímu od východu.“

„Ale prostředkem bude plavba rychlejší a přímější.“

„Nejspíš ano,“ připustil Jack. „Ale to před námi podle mě není mlha – myslím, že je to pára.“

Všichni se opřeli o zábradlí a hleděli ke středu kruhu ostrovů. Zjistili, že Jack má pravdu. Mlha, která jim bránila ve výhledu na Kartografův ostrov, vystupovala mezi třemi žulovými pilíři.

„Vzpomněl jsem si, jak John říkal, že tyhle ostrovy jsou sopečného původu. Připadalo mi lepší je objet, i když možná ztrácíme čas,“ dodal Jack.

„Dobrá práce, Jacku,“ pochválil ho Bert. „Chováš se, jako bys byl Správcem *Bílého draka*.“

„Podívejte,“ ukázal Artuš. „Tam, na ostrově… ta věž…“

Naklonil se dozadu a vrazil přitom do Charlese. „Nevidím vrchol.“

„To je Hláska,“ řekl John a jeho hlas zněl v noční mlze tlumeně. „Hláska času.“

* * *

Ostrov měl asi kilometr v průměru a na rozdíl od svých menších a divočejších sourozenců byl pokrytý travou, která se plazila po mírném svahu až k úpatí věže. Samotná věž měla asi dvanáct metrů v průměru. Byla v ní v rovnoměrných rozestupech zasazena okna, jedno tak každých šest metrů. Kostra byla dřevěná, ale stěny ze žuly. Kámen, z něhož věž postavili, byl velice starý a o něco světleji šedý, než na ostatních ostrovech, jako by byl jaksi éterický, nebo snad rozostřený oproti zemi, na které stál.

Aven vjela s *Bílým drakem* k mělčinám, kde se mohli vylodit a přejít po kamenité pláži až na travnatý pás. Stáli na pobřeží, dívali se jeden na druhého a uvědomili si, že vůbec nemají představu, co udělají, až se ocitnou uvnitř. Smyslem jejich putování bylo přinést

atlas *Imaginaria Geographica* k jedinému člověku, který věděl, jak jej zničit – a oni ho ztratili pouhých pár hodin předtím, než dosáhli svého cíle.

S očekáváním pohlédli na Johna, aby je vedl do věže. Cítil se hloupě.

Spodní část věže byla lemována otevřenými klenbami, jimiž se dalo projít dovnitř, jako by celá věž stála na čtyřech nohách. Interiér byl prosvětlen daleko lépe, než by se zvenku zdálo. Světlo vycházelo z podlahy, směrem vzhůru ze ztrácelo a nahrazovalo jej světlo z oken.

Uprostřed podlahy stálo vyvýšené okrouhlé pódium. Na obou stranách byly schody, které se zvedaly nahoru a proplétaly se. V každém místě, kde se schodiště setkávala, byly vsazeny dveře hluboko do kamenné zdi, ale neměly žádné viditelné panty ani kliky. Prostě tam jen byly.

Jack postoupil do středu věže. „Nevidím vrchol toho schodiště, zdá se nekonečné," řekl.

„Ani zvenku nebylo vidět vrchol věže," potvrdil Charles. „Není pochyb, že pokud nebude Kartograf za prvními dveřmi, které otevřeme, budeme muset nahoru."

„Tak to abychom zaklepali na dřevo a doufali, že za těmi prvními bude," řekl Artuš a zvedl ruku, aby zaklepal na dveře v přízemí.

Než se jeho ruka stihla dotknout leštěného dřeva, dveře se otevřely. A uvnitř bylo *venku* – dveře se neotevíraly do místnosti uvnitř věže, jak by všichni očekávali, ale do širokého prostoru prehistorického pralesa zahaleného v mlhách.

„To je močál," řekl Artuš.

„Je to něco víc," opravil ho Bert. „Tohle je vstup do minulosti – na samotný úsvit lidstva."

„Není snad támhle slon?" zeptal se Charles.

„To není slon," řekl Bert. „To je mamut."

„Mamut, opravdový chlupatý mamut?" ptal se nevěřícně Charles. „To nemůžeš myslet vážně."

„Nevypadá to, že by se pohyboval," poznamenal John. „Podívejte, nic uvnitř se nehýbe. Vypadá to, jako kdyby bylo všechno z kamene."

A byla to pravda – listy na stromech se netřepotaly, mraky před velikou tváří měsíce nikam nepluly. Dokonce i hmyz ve vzduchu byl strnulý na místě, jako zatavený v průhledném jantaru. Tedy jen dokud Artuš neučinil krok dovnitř a nepřekročil práh.

Najednou hmyz začal bzučet, ucítili závan tlejícího masa a, jak se domnívali, mamutího trusu.

Rostliny se jemně vlnily podél velké řeky, která tekla právě kolem vchodu, okolo pobíhala zvířata. Z vody se vynořila neobyčejně velká hlava a zdvihala se tak dlouho, až její krk narostl do úctyhodných dvanácti metrů délky.

„To je nějaká mořská obluda?“ zeptal se Artuš.

„Můj starý učitel, pan Richard, jim říkal dinosauři,“ vysvětlil Bert. „Přesto si myslím, že je tak akorát čas, abychom toto místo opustili – ta potvora vypadá hladově a já nedokážu běžet tak rychle jako vy ostatní.“

Artuš rychle ustoupil a zavřel za sebou dveře. „Souhlasím. Myslím, že tady Kartograf není.“

„Dobře,“ řekl John. „Tedy vzhůru a vpřed.“

Charles ukázal na točitá schodiště. „Půjdeme levým nebo pravým?“

„Levá je strana srdce. Půjdeme vlevo,“ rozhodl Bert.

Po této dohodě se přátelé pustili do stoupání.

* * *

Vždy po několika patrech jeden z nich zastavil a otevřel dveře. Pokaždé se objevila jiná scenérie z jiného časového údobí. Charles si všiml, že tyto scény nejdou za sebou náhodně, nýbrž v určitém pořadí.

„Pohybujeme se vpřed v čase,“ vysvětlil. „Každé dveře vedou do jiného času v minulosti. Dole jsou počátky života, a jak stoupáme vzhůru, pohybujeme se dopředu v čase.“

„Tak co tedy bude na vrcholu?“ zeptala se Aven.

„Dobrá otázka,“ řekl Charles. „Asi budeme mít možnost to zjistit – ale pokud mohu soudit, zatím jsme se ještě nedostali ani do doby bronzové.“

„Zjistil jsem jednu důležitou věc o minulosti,“ prohlásil Bert, „hrozně smrdí. Moje šaty jsou stále ještě cítit mamutím lejnem.“

Jack otevřel další dveře, opět pouhým gestem. Uvnitř znehybnělá momentka, podobná těm ostatním, znázorňovala brutální bojovou scénu mezi, jak tvrdil Bert, mongolskými a islandskými válečníky. Uťaté údy a krví nasáklá zem.

„Řekl bych, že tady to taky nebude,“ prohlásil Jack, „ale určitě jsme již v době bronzové, pokud mohu usuzovat podle seker, kterými mávají.“

„Jacku?“ řekl Charles.

„Ano?“

„Ti lovci,“ upozornil ho Charles. „Míří na nás.“

Jack pohlédl dolů a zjistil, že nevědomky překročil práh a oživil tak zmrazený scénář. Rychle ucukl zpátky, ale lovci, kteří ucítili čerstvou kořist a byly pološílení touhou po krvi, se na ně nyní hnali plnou rychlostí.

„Zapnout se to dá jednoduše,“ volal Jack. „Ale jak se to vypíná?“

„Zavři ty dveře!“ křičeli ostatní. Jack to stihl přesně ve chvíli, kdy se zakrvácená halapartna zasekla z druhé strany.

Zadrželi dech, ale žádné další údery neslyšeli.

„Je zřejmé, že spolu s dveřmi se zavírá i časový portál,“ usuzoval Bert.

„Díky Bohu,“ ulevil si Jack.

Právě v té chvíli se věží ozval hromový zvuk a zdálo se, že se země pod jejich nohama pohnula. Stejně rychle, jako to začalo, to i přestalo.

„Co to bylo?“ zeptal se John.

„Netuším. Ale pořád to tu hrozně smrdí,“ odpověděl Bert.

„To ano,“ řekla Aven. „Jenže proč? Ty smradlavé prehistorické dveře byly přece na úpatí schodiště a my už šplháme celé hodiny. Musíme být několik mil vysoko – jak to, že to pořád cítíme?“

Jack hleděl na dveře, na něž právě zaútočili mongolští bojovníci. „Artuši? Ty dveře, které jsi dole otevřel – určitě jsi je taky zavřel?“

„Skoro určitě ano,“ odpověděl Artuš. „Skoro. Určitě.“

Než mohl Jack odpovědět, objevila se mezi schodišti veliká slizká tlama s řadami ostrých zubů, přežvýkla, polkla a pohltila celou Artušovu jistotu.

Hlava i krk obludy vedly dolů k mohutnému boubelatému tělu spočívajícímu na čtyřech obrovských ploutvích, které se vzpíraly o obě schodiště jako o žebříky.

„Jak se to mohlo dostat skrz dveře?“ vykřikl ohromeně Artuš. „Vždyť je to příliš veliké, než aby to jimi prošlo!“

„Proklatě,“ zanadávala Aven. „Nechala jsem si meč na lodi!“

Jack se rozhlížel kolem po nějakém prostředku k obraně. Nenašel však nic – zdi byly úplně holé. Náhle luskl prsty. „Když to prolezlo dovnitř, může to prolézt i ven,“ prohlásil. „Johne, sejdi s Charlesem níž a připrav se! Artuši, otevři ty dveře za mnou!“

„Které dveře?“

„Kterékoliv! To je jedno! Prostě se připrav!“

Obluda otočila hlavu a zaměřila se na Charlese, který stál nejblíž. „No dobře, tohle bude skvělé přivítání," řekl Charles. „Konečně jsem našel něco dost velkého, co by mohlo sežrat Magwiche, a on tu zrovna není."

„Hej!" křikl Jack na příšeru a máchal pažemi, aby upoutal její pozornost. „Tady!"

Obluda mávala hlavou ve vzduchu a nakonec pohlédla mladíkovi zblízka do tváře. „Zatraceně," vykřikl Jack a rychle uhnul paží. „Tohle zafungovalo až moc dobře."

Jack se rozehnal a udeřil velkou obludu pěstí přímo do levého oka.

Ta se na něj vrhla se zuřivým zařváním, ale Jack přeskočil na protější schodiště. John a Charles ho chytili za ruce a bezpečně jej vyzvedli k sobě na schody.

Silou útoku prošla hlava a krk obludy do otevřených dveří a k překvapení všech se tělo smrštilo natolik, že prošlo dveřmi za hlavou. Když byla celá obluda vevnitř, Artuš přibouchl dveře.

„Tak tohle bylo o fous," prohlásil. „Jsem si jistý, že tyhle dveře jsem zavřel pořádně. Za tamty se omlouvám."

„Bravo hoši!" vykřikl Bert a zatleskal jim. „Bravo! Dobrá práce!"

„Stihl ses podívat dovnitř, když jsi otevíral ty dveře?" zeptal se Charles.

„Ano," řekl Jack a mohutně oddychoval. „Byli tam Skoti – Skoti v kiltech, asi tak šestnácté století."

„No," zauvažoval Charles. „Mořská obluda volně pobíhá po Skotsku. Tohle bude mít pár zajímavých dozvuků."

* * *

Na chvíli si sedli na schody, aby popadli dech. Všichni se radovali z toho, jak těsně unikli, s výjimkou Johna, který vypadal, že mu je do breku.

„Co je s tebou, Johne?" ptal se Bert. „Hlavu vzhůru, vypadá to, že máme talent zvládat nepříznivé situace."

„Chceš říct, že Jack má talent," mumlal John. „Nezáleží na tom, jaký máme problém, on vždycky přijde s nějakým řešením."

„Vypadá to tak, že?" řekl Jack.

„Buď zdvořilý, Jacku," napomenul ho Charles. „Každý přispíváme svým dílem. Já bych se stejně tak mohl obviňovat, že jsem nedával větší pozor na Magwiche."

„Ale to není totéž jako s Magwichem,“ řekl Jack. „Jde o to rozhodnout se jednat, když je to třeba. Prostě vidět, co je potřeba udělat, a pak to opravdu udělat. A zdá se, že tohle John nikdy nedovede.“

John chvíli zíral na své přátele, pak vstal a pustil se vzhůru po schodech. Ostatní ho následovali a přitom vrhali opatrné pohledy nahoru i dolů.

* * *

Šplhali.

Šetřili dechem, a tak stoupali v tichu, přerušovaném jenom zvláštním hřměním, které se ozývalo zhruba každou hodinu.

Charles začal počítat poschodí, když zahájili výstup. Při té záležitosti s obludou to popletl a začal znovu, ale vzdal to někde kolem čtyř set.

„Začínám chápat, proč se oprostil od dění v Souostroví,“ řekl Charles. „Trvá mu celé století než se dostane dolů, jen aby pozdravil mlíkaře.“

„Pletu se, nebo je to nahoře tmavší?“ zeptal se Artuš.

Bert pohlédl vzhůru a zajásal. „Strop! Vidím strop! Jsme skoro nahoře!“

Čekala je ještě tři poschodí a čtvero dveří. Ke dveřím nahoře nevedly žádné schody. „To je budoucnost,“ odhadl Bert. „Nedosažitelná. To znamená, že za těmi předposledními bude Kartograf, jsem si tím jistý.“

John se nicméně zastavil u nejnižších dveří. Zvědavě se na ně díval a čichal ve vzduchu.

„Copak je Johne?“ zeptala se Aven. „Cítíš potíže?“

„Ne,“ odvětil John. „Skořici.“

„Johne, můj drahý chlapče, prosím pojď dál.“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Noční setkání

Správce *Imaginarie Geographiky* přenesla ta vůně do jiné doby – a náhle již nebyl zodpovědný za dění v obou světech, ani za výsledek války, ani za mnohá selhání, která ho tížila jako okovy kolem krku a těžkla každou hodinou. Najednou byl opět jen student a voják, jehož největší starostí byly staroanglické rukopisy a to, aby nezapomněl pušku v zákopech.

John vztáhl váhavě ruku a pohladil vzduch těsně nad povrchem dveří.

„Johne!“ vykřikl Charles. „Po tom, co se právě stalo dole, snad ani nemůžu uvěřit, že bys riskoval otevření dalších dveří!“

„Souhlasím,“ přidal se Jack. „Měli bychom pokračovat k posledním dveřím a zjistit, jestli tam Kartograf opravdu je. Promarnili jsme už dost času s minulostí, abych tak řekl.“

„Tyhle dveře jsou jiné,“ řekl John. „Copak to necítíte?“

Aven přistoupila k Johnovi a začichala. „Ale ano, cítím nějaký tabák.“

„Skořicový tabák,“ upřesnil John. „Speciální směs.“

„To je zvláštní,“ řekl Bert a poškrábal se na hlavě, „jediný člověk, kterého jsem kdy viděl kouřit skořicový tabák, byl…“ hlas se mu vytratil a rozevřel oči údivem. „Otevři ty dveře, Johne.“

John natáhl ruku a zatlačil. Dveře se tiše otevřely na promazaných pantech a všichni ucítili čerstvý závan skořicového tabáku.

Před nimi se otevřel obraz, který jim byl daleko známější, než cokoli jiného v této věži – protože většina z nich, s výjimkou Aven a Artuše, jej viděla před pouhými několika dny.

Byla to pracovna zařízená v nezaměnitelně britském stylu – knihovna plná knih a známá postava, která již přece nemohla sedět ve svém křesle, zkoumat staletí staré prvotisky pod lupou a klidně bánit ze své veliké dýmky.

Na rozdíl od jiných scén, kdy bylo nutné projít přes práh, aby ožily, tento obraz byl živý, jako kdyby čekal, až někdo otevře dveře a vstoupí do dění. Postava za stolem si jich všimla přes otevřené dveře a promluvila – známý hlas nenechal nikoho na pochybách o tom, kdo skutečně sedí za velkým dubovým stolem.

Profesor Sigurdsson gestem pozval svého studenta, aby vstoupil a posadil se. „Johne, můj drahý chlapče. Prosím, pojď dál. Myslím, že máme hodně o čem mluvit."

„Je tam s tebou ještě někdo, Johne?" pokračoval profesor a zkoumavě hleděl skrze dým ke dveřím. „Zdá se mi, že venku ještě někoho vidím."

John pohlédl na Berta, ten však zavrtěl hlavou. Cokoli mělo být řečeno, bylo určeno jen samotnému Johnovi. Vstoupil do studovny a zavřel za sebou dveře. „Ne profesore, jsem tu jen já."

Profesor vstal, uchopil Johnovu nabízenou pravici do obou rukou a nadšeně s ní potřásal. „Jsem tak rád, že tě vidím, Johne," vítal ho. „Neočekával jsem tě tak brzy, vzhledem ke stavu dopravy v těchto pohnutých časech."

„Věřte mi, profesore, také jsem to nečekal," řekl John a posadil se naproti svému učiteli.

Bylo to na něj příliš mnoho dojmů. Sotva měl čas uvědomit si zprávu o profesorově smrti, tím spíš se s ní smířit. Dobrodružné putování do Souostroví začalo téměř okamžitě. A od té doby byly jeho myšlenky na profesora jen prchavé a poznamenané lítostí a žalem a drtivým pocitem selhání.

Na okamžik zauvažoval, zda tato návštěva může být vesmírnou obdobou pokárání u rektora, bez ohledu na to, že je rektor mrtvý.

„Nevím, proč jsme dostali tuto zvláštní příležitost," řekl profesor, „ale jsem rád, že ji máme, protože se bojím, že se nedožiju rána."

John se podivil. Je možné, že by měl profesor předtuchu vlastní smrti?

„Je to pravda," pokračoval profesor a ponechal stanou, jestli tím odpovídá na Johnovu nevyslovenou otázku. „Zvláštní živly se teď prohánějí po městě, a týká se mě to víc, než jsem si kdy myslel, že v tomto věku bude. Mám však určité poslání a musím ho naplnit, za jakoukoliv cenu."

„Dostal jsem váš vzkaz, profesore," řekl John. „Co jste mi potřeboval říci?"

„Z tvých dopisů vím, že jsi plný obav, milý Johne. Nejen kvůli válce, ale i kvůli své budoucnosti. Vím, že svádíš vnitřní boj – jsi na životní křižovatce a nevíš, kterou cestou se dát. Ale jedním jsem si jistý – vybral jsem si tě z určitého důvodu. Máš nadání, Johne. Neobyčejné nadání. A pokud je budeš pěstovat – a já doufám, že jsem ti ukázal cestu – může se stát, že povedeš výjimečný, neobyčejný život."

John byl zaskočen – tohle opravdu nečekal. Profesor se k němu choval vždy přátelsky, jak se na učitele sluší, ale taková otevřenost, a zvláště tak procítěné povzbuzení, to bylo více než neobvyklé.

„Nebyl jsem k tobě úplně upřímný, Johne," řekl profesor. „Ohledně studia, které jsem ti zadával – dost jsem tě do toho tlačil, já vím. Ale mělo to svůj důvod. Důvod významnější, než jsem ti kdy řekl. A teprve nyní jsem připraven to učinit."

John uvažoval nad tím, co se odehrává. Opravdu vstoupil do minulost, do noci, kdy byl profesor zabit? Nebo prožívá nějaké duchovní zjevení, nějaký fenomén vznikající díky silám ve věži? A pokud ano, jaké důsledky by mělo, kdyby profesorovi odhalil budoucnost? Změnilo by to i události v minulosti? Nebo jen zkomplikovalo současnost ještě víc, než už je?

John se rozhodl.

„Školil jste mne, abych se stal Správcem," řekl.

Profesor se uvolnil. „Takže to tedy víš. Znamenitě, chlapče. Jak jsi na to přišel?"

„Setkal jsem se s Bertem. A viděl jsem *Imaginarii Geographiku,* ale…"

„Výtečně," přerušil ho profesor. „Takže už nezáleží na tom, co se se mnou stane. Teď už ne."

„Samozřejmě, že na tom záleží!" zvolal John. „Jak to že ne?"

Profesor Sigurdsson potáhl z dýmky a naplnil pokoj aromatickou vůní.

„Protože," pronesl nakonec, „každý z nás má určitou roli, kterou musí naplnit. Ta moje byla vyškolit tebe, připravit tě na to, co tě čeká. Nic víc a nic míň. A vidím, že se mi to podařilo natolik dobře, že mohu přijmout cokoli, co přijde, s mrknutím a úsměvem na uvítanou."

„To je právě ten problém," řekl John. „Vy jste svou část splnil – ale já neplnil svou. Byl jsem příšerný student, profesore! Myslím, že jsem vás zklamal všude, kde to jen šlo."

Profesor Sigurdsson se nejprve rozesmál, pak ovšem pochopil, že mladý muž mluví vážně.

„Chlapci budou vždycky jen chlapci, Johne, a lákadla světa tu jsou, aby ti zpestřila práci, a naopak. Kromě toho jsi byl povolán do války a to samozřejmě muselo mít dopad na tvé studium."

„O tom nemluvím," pokračoval John. Nedokázal se přinutit, aby přiznal vše, co se mu nepodařilo v Souostroví – neschopnost plnit úlohu překladatele, ztrátu samotné *Geographiky*. „Bert mi řekl, co se ode mě bude čekat jako od vrchního Správce atlasu *Imaginaria Geographica*, a já si nejsem jistý, jestli to budu schopen plnit. Prostě nejsem připraven."

„Bert měl stejné obavy, když jsme o tobě minule hovořili," připustil profesor. „Ale já jsem ho ujistil, že až budeš povolán, postavíš se k výzvě čelem. A to mu stačilo. Nikdy už toto téma neotevřel. Ačkoli musím říci, že sis ho získal dřív než mne. Já jsem dobrý vědec – ale Bert má představivost. Není mnoho lidí jako je on. A v tobě, chlapče, nalezl spřízněnou duši.

Naslouchej mu, Johne," doporučoval mu profesor. „Bude ti dobře radit, až já už nebudu moci, a způsobem, kterým já nemohu. Dbej na slova minulých Správců, kteří sloužili před tebou. Jejich moudrost nalezneš v *Geographice*, naučili se to, co se budeš muset naučit i ty. A poznamenej si věci, které vypozoruješ, abys mohl předat znalosti těm, kdo přijdou po tobě – protože se stáváš součástí významné tradice, chlapče. Jakmile na to přistoupíš, stane se to navždy součástí tvého života. Věř v sebe," pokračoval profesor a uchopil Johnovy ruce do svých. „Vše, co potřebuješ, máš v sobě. Jsi dost silný. Jsi dost chytrý. Naučil ses víc, než potřebuješ, abys mohl splnit úkoly, které tě čekají. Nyní musíš překonat strach, který ti brání, abys naplnil svůj osud."

„Strach, že jsem příliš slabý?" zeptal se John.

„Ne," odpověděl profesor. „Strach, že jsi příliš silný."

John byl opět zaskočen. „Příliš silný? Jak bych mohl být příliš silný? Selhal jsem při každém úkolu, který mi byl svěřen."

„Kvůli svému strachu – ne proto, že bys byl neschopný. Naše slabosti jsou vždy zřejmé, nám i ostatním. Ale naše silné stránky jsou skryty, dokud se nerozhodneme je odhalit – a to je tehdy, kdy podstupujeme opravdovou zkoušku. Když je vše, co chováme uvnitř, odhaleno, tak již nemůžeme vinit své nedostatky z našeho selhání. Místo toho musíme spoléhat na své silné stránky, aby nás dovedly k úspěchu… a tehdy se ukáže, jaký je kdo muž.

Věř sám v sebe," pokračoval profesor Sigurdsson. „Věř tomu, že tvým osudem není strávit život v zaprášených knihovnách, ani na bitevních polích, ale něco mnohem většího. Věř sám v sebe, Johne, a v to, že máš uvnitř vše potřebné pro neobyčejný život. Prostě věř, chlapče. Můj drahý chlapče. Věř."

Vítr zatřásl okny pracovny. Byl to první náznak toho, že se venku mění počasí.

„Myslím, že přichází bouře," pravil profesor. „Řekl jsem už, co jsem potřeboval říci, a myslím, že je čas, abys šel."

Jako na potvrzení jeho slov se začal dole v ulici ozývat škrábavý zvuk. Profesor povstal a poplácal svého studenta po ramenou.

„Povedeš si dobře, chlapče," řekl a otevřel dveře, „a pamatuj si – ať se děje cokoli, vždycky jsem byl a vždycky na tebe budu velice pyšný."

S tím John vykročil z pracovny a zavřel dveře.

* * *

Opět se ocitl v Hlásce času.

„Stalo se něco?" zeptala se Aven.

„Co tím myslíš?"

„Prostě jsi vkročil dovnitř," řekl Charles, „právě v této chvíli. Dveře se zavřely a hned se zas otevřely. Byl jsi pryč snad jenom vteřinu nebo dvě."

„To není možné," řekl překvapeně John. „Mluvil jsem s profesorem Sigurdssonem celou půlhodinu."

„Tyhle dveře ovlivňují vnímání času," dovtípil se Jack. „Pro Johna to bylo půl hodiny. Pro nás tady ve věži neuplynula skoro žádná doba."

„Co ti řekl, Johne?" ptal se Bert.

John naklonil hlavu a usmál se. „Říkal, že tu máme práci."

Během jeho slov se ozvalo známé zahřmění a před jejich očima se zvedla podlaha i strop, jako by se věž nadechla.

„Myslím, že ta věž právě vyrostla," řekl Charles.

„To přece dává smysl," uvažoval Bert. „Tohle byl skoro poslední pokoj – pokud všechny ostatní dveře vedou do nějaké doby v minulosti, pak dává smysl, že Kartografův pokoj, skoro na vrcholu, se stále posouvá do budoucnosti, a že ten poslední nahoře je budoucnost."

Dveře, o nichž se domnívali, že vedou ke Kartografovi, byly jediné v celé věži, které měly klíčovou dírku. Jack si dřepl a koukal skrz ni.

„Ušetřete mě vašeho slídilství," pronesl odměřený, lehce podrážděný hlas zpoza dveří. „Je velice nezdvořilé pozorovat lidi klíčovou dírkou – buďto zaklepejte, nebo odejděte."

Jack se napřímil. „Máte klíč?"

„Mám tisíc klíčů," řekl Bert, „ale žádný se do tohoto zámku nehodí."

Charles natáhl ruku a zatlačil. Dveře se ani nehnuly. „Jsou pevné," oznámil. „Ne jako ty ostatní. Nečeká se od nás snad, že je vyrazíme?"

„Možná bychom mohli vypáčit zámek," prohlásil Artuš a začal zkoumat mechanismus. Jakmile se dveří dotkl, ozvalo se ostré cvaknutí a s jemným vrznutím se pootevřely.

„Hmmm," pronesl Artuš. „Tak tohle jsem nečekal."

Otevřel dveře a všichni společně vešli do místnosti na vrcholu schodiště.

„Pokud tu jste kvůli poznámkám, jdete brzy.“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Kartograf ztracených krajů

Pokoj byl rozlehlý, ale nikoli nadmíru. Zdi – tedy to, co z nich bylo vidět – byly kamenné, ale každý dostupný povrch byl pokrytý mapami. Starými, novými, topografickými, kulturními, politickými, zemědělskými. Mapy Měsíce, mapy Antarktidy i mapy, které byly zjevně pozemské, ale všechny kontinenty na nich byly spojeny v jediný světadíl.

Porůznu tu stály police na knihy, plné objemných svazků, v nichž byly pravděpodobně další mapy. A s výjimkou dvou kusů přímo před nimi nebyl nikde žádný další nábytek. Zbytek místnosti vyplňovaly globusy, kartografické vybavení a role pergamenu, a všechno to sloužilo muži, kterého přišli navštívit.

Zde, uprostřed místnosti, seděl u vyřezávaného dřevěného stolu Kartograf ztracených krajů a něco črtal. Seděl na kraji židle s vysokým opěradlem, do něhož byl vyřezán emblém Slunečního krále, a usilovně se soustředil na svou práci. Načrtl několik čar velikým brkem, pak jej namočil do kalamáře a přemýšlel, co dál. Pak udělal dalších několik čar a celý proces se opakoval.

Kartograf – přes všechny legendy, pověsti a mýty, které jej obklopovaly – byl muž spíše nevýrazného vzhledu. Byl pomenší a podsaditý a na hruškovitém nose mu seděly brýle. Vlasy, jež byly až na dva bílé prameny nad spánky tmavé, měl sčesány dozadu a splývaly mu na ramena.

Měl na sobě šarlatový šat, jaký asi nosívali křižáci či snad inkvizitoři. Římský nebo snad řecký opasek těsně pásal suknici vyrobenou z popruhů zdobené kůže a pod tím vším měl pruhy látky omotané kolem nohou a chodidel.

„Ano?“ řekl, když si konečně povšiml svých návštěvníků. „Pokud tu jste kvůli poznámkám, jdete brzy. Jste tu ve špatný pátek.“

Pokračoval v práci, jako by tu vůbec nebyli.

Hodiny v rohu odtikaly několik minut, než si John hlasitě odkašlal. Dvakrát.

Kartograf si otřel brk do pijavého papíru a vzhlédl. „Nejste snad z Cechu obchodníků? Jste Lorenzo de Medici, že?

„Ehm, nejsem,“ řekl John. „Jsem Správce *Imaginarie Geographiky*.“

Kartografovy oči se rozšířily a upustil brk. „Správce? Skutečně? To je vynikající.“

Vyskočil ze židle a pokynul jim, aby vstoupili dále. „Tak pojďte dál, pojďte dál,“ řekl. „Doufám, že chápete a odpustíte mi. Honí mě termíny, musím dokončit mapu Florencie pro ctihodného…“

„Promiňte,“ přerušil ho Charles. „Ale Lorenzo de Medici zemřel v roce 1492.“

„Skutečně?“ podivil se Kartograf. „To by vysvětlovalo, proč nedodal doplňující referenční materiály. Měl jsem předpokládat, že ztratí zájem o všechno ostatní, jakmile se začal rozptylovat tím nesmyslem o Novém světě.“

„Myslíte Ameriku?“ otázal se Jack.

„Ano, tak nějak tomu říkali,“ přikývl Kartograf. „Nejsem si jistý – většinou novým zemím nevěnuji příliš pozornosti, dokud se trochu nezavedou.“

„Už se zavádějí tři století,“ odvětil John.

„No dobře, tak to se dá říci, že slušně začaly, že ano? Ještě tak tři čtyři století a budou se moci zařadit mezi země, které stojí za pozornost.“

„Prosím za prominutí,“ ozval se Bert, „ale my jsme přišli, abychom vás požádali o pomoc.“

Kartograf si posunul brýle a podíval se na Berta víc zblízka. „Vás znám, že ano?“ pronesl věcně. „Připadáte mi povědomý. Ne důvěrně známý, ale jen tak zběžně.“

„Byl jedním z nedávných Správců,“ vysvětlil Charles.

„Ne, to není ono,“ řekl Kartograf. „Nemohu si zařadit obličej, ale ten klobouk je nezapomenutelný.“ Luskl prsty. „Už to mám – potkali jsme se v budoucnosti. Už si vzpomínám. Ta hrozná věc s albíny. Jak se má ta děvenka Rose? Má se dobře?“

„Jak si můžete pamatovat věci z budoucnosti?“ ptal se John.

„Protože ti, kdo zapomínají na minulost, jsou odsouzeni k tomu, aby ji opakovali," odpověděl. „Ale ti, kdo si pamatují budoucnost, mohou plánovat dopředu."

„Co je dobrého na tom, pamatovat si budoucnost, když zapomínáme minulost? Zdá se to nepraktické," mínil Charles.

„Vám by se trocha nepraktičnosti hodila. Vaše pružiny jsou kapku moc napjaté. A kromě toho, minulost je uzavřená, a když o ní přemýšlíte příliš podrobně, ztratíte se v lítosti nad tím, co mohlo být lépe nebo ve vychvalování toho, co jste udělali dobře – a na ničem z toho už nezáleží, protože je to stejně minulost. Ale budoucnost nás stále čeká – a je vždycky zábava se těšit na dobré věci a máme i možnost plánovat předem kvůli těm špatným."

„Pokud víte, že má přijít něco špatného, nemůžete se tomu vyhnout nebo udělat něco jinak?" zeptal se Charles.

„Nejspíš ano," odpověděl Kartograf, „ale pak by dobré věci ztratily svůj půvab. Radost, kterou v životě máme, je vykoupena utrpením, jež následuje, stejně jako utrpení je někdy přerušeno nečekanou radostí. To jsou změny, pro které stojí za to žít.

Vezměte si tuhle věž," vysvětloval a ukázal na místnost kolem sebe. „Neobyčejné místo, když je jen navštívíte, ale málokdo by zde chtěl opravdu žít – zvláště když nemůžete odejít."

„Chcete říct, že tu jste vězněm?" ptal se Charles.

„Události, které vyústily v, řekněme, nedobrovolný pobyt zde na vrcholu Hlásky času, jsem způsobil sám. A byť jsou chvíle, kdy bych si přál získat zpět svou svobodu, přesto bych stejně učinil tatáž rozhodnutí jako tenkrát."

„Jak dlouho tu již jste?" otázal se Jack.

„Jaký jste říkali, že je vlastně rok?"

„Je březen roku 1917," odpověděl Charles.

„Tak plus minus tisíc pět set let," spočítal Kartograf. „Ale pořád toho mám spoustu na práci. Je to veliké Souostroví, a konec konců, někdo je mapovat musí."

„Vy jste z tohoto pokoje nevyšel déle než celé tisíciletí?" žasl Charles.

„Nebylo to vždy snadné," pravil Kartograf. „Někdy je strašné, když musíte čekat na někoho, kdo vám přinese nějakou zajímavou práci, nebo ještě lépe dárky, jako jsou jablka z Paralonu nebo whisky z Heather Blether. Občas si i říkám, že by bylo zajímavé, kdybych býval zůstal ve vašem světě. Zajímalo by mě, co by si Hitler počal s někým, jako jsem já."

„Kdo?" zeptal se Charles.

„To je jedno," řekl Kartograf a otočil se k Johnovi. „Vy jste říkal, že jste Správcem – takže jste přišel buď do *Geographiky* něco přidat, nebo ji chcete zničit, a já vám rovnou říkám, že to nepřichází v úvahu. Nehodlám roztrhat něco, na čem jsem strávil skoro dva tisíce let práce. Tak kde ji máte?"

„Já, ehm, ztratil jsem ji," řekl John.

Kartograf protočil oči a povzdechl si. „Že jsem to sám neuhádl. Jednoduché věci zvládne člověk sám, na katastrofy musí být celý průvod." Zavrtěl hlavou. „Cervantesovo dilema je opět tady v celé své kráse. Ale co se stalo, stalo se a nemůže se odestát."

Kartograf přešel kvapně za svůj pracovní stůl, posadil se a za tichého pohvizdování začal pracovat na další mapě.

Rozpačitě se na sebe podívali. Nakonec si John opět odkašlal.

Kartograf se na ně podíval. „Vy jste ještě tady? Potřebujete na to potvrzení nebo co?"

„Ale ne," začal John, „tedy, měl jsem na mysli…"

„Tak už to vysyp, chlapče. Jsem velmi zaměstnaný muž."

„Tedy, co se teď od nás vlastně čeká?" zeptal se John.

Kartograf se k nim obrátil a posunul si brýle na čelo. „Omlouvám se, jestli jsem byl strohý. Dovolte mi shrnout stav věcí poněkud přehledněji. Potřebujete *Imaginarii Geographiku,* abyste odvrátili nějakou hrozbu, která se zrovna vznáší nad světem. Vy jste Správcem *Geographiky.* Vy jste *Geographiku* ztratil. Tedy vy a všichni, které znáte, milujete, záleží vám na nich, nebo si s nimi vyměňujete zdvořilosti, zřejmě zmizí v temnotách a utrpení. Doufám, že jsem vám to dostatečně objasnil."

S těmito slovy se Kartograf opět sklonil k mapě a pokračoval v práci.

* * *

John se naklonil k Bertovi. „Co uděláme teď?" zašeptal.

„Nemám nejmenší potuchy," odpověděl Bert. „Nikdy jsem tu nebyl. Možná bychom měli jít zpátky za Stellanem."

John zavrtěl hlavou. „Myslím, že to není dobrý nápad. Věž povyrostla, vzpomínáte? Ty dveře se asi neotevřou do stejné doby a místa."

„Zatraceně," zaklel Bert.

„Promiňte," oslovil je Kartograf, „ale jak jste se vlastně dostali dovnitř?"

„Řekl jste, abychom šli dál," odpověděl Jack.

„Řekl jsem, abyste buď zaklepali, nebo odešli," opravil ho Kartograf, „a očekával jsem, že půjdete pryč, protože ty dveře se nedají vylomit. Vím to. Strávil jsem většinu sedmého století tím, že jsem se o to sám pokoušel."

„Jak se tedy lidé vůbec dostávají dovnitř?" podivil se Charles.

„Správci smějí vstoupit vždy, když mají s sebou *Imaginarii Geographiku*," odpověděl Kartograf. „Je to jako permanentní vstupenka nebo kouzelné slůvko, jako ‚Sezame otevři se'."

„To jsou ve skutečnosti tři slova – a skutečné kouzelné slovo bylo Alakazam," řekl Jack.

„Nezvykej si opravovat starší, chlapče," napomenul ho Kartograf. „Tak ven s tím. Jak jste otevřeli dveře? Sami jste přiznali, že jste ztratili *Geographiku*, a jediný další způsob, jak se dostat dovnitř, je se svolením krále – a promiňte mi můj úsudek, ale nikdo z vás na krále nevypadá."

„Tak to soudíte špatně," řekla Aven postoupila kupředu a vystrčila i Artuše. „To on otevřel ty dveře."

Kartograf vyskočil ze židle a štrachal se k Artušovi. „Ach," mumlal si a prohlížel si mladého muže, který pod jeho pohledem zčervenal, „teď už to vidím. Ten nos je nezaměnitelný – potomek Arundelův z rodu Eligurů, jestli se nemýlím. Jak ti říkají, chlapče?"

„Ehm, Bug – Artuš."

„Embugartuš – to je tedy neobvyklé jméno pro krále, ale nic proti vkusu," poznamenal Kartograf. „Co může udělat Kartograf ztracených krajů pro krále Embugartuše?"

„Tak teď," zašeptal Charles, „teď jsme konečně získali jeho pozornost."

„Jen Artuš prosím," opravil Kartografa Artuš. „Tady můj přítel John, Správce, potřebuje vaši pomoc."

Kartograf pohlédl ostražitě na Johna přes vršek svých brýlí. „Tedy opět vy. Myslel jsem, že jsme se dohodli, že se s tím nedá nic dělat, neboť v tuto chvíli se zdá, že nemáte co spravovat."

Charles a Bert chtěli přispěchat na Johnovu obranu, ale ten je uťal rázným gestem a podíval se zpříma na Kartografa. „To není pravda," oponoval. „Možná jsem přišel o *Geographiku*, ale to neznamená, že bych přestal být Správcem."

Kartograf vydržel jeho pohled, pak si založil ruce a pravil: „Pokračujte."

„Když jsem byl požádán, abych se stal Správcem *Imaginarie Geographiky*, tak jsem ten úkol nechtěl. Nebyl jsem připraven. A určitě jsem nestál o tu velikou zodpovědnost. Ale pak jsem

pochopil, že tu není nikdo jiný, kdo by se toho mohl ujmout… a že na mě mnoho lidí spoléhá. A v takové situaci je pouze jediná cesta – přijmout výzvu a podstoupit vše, co je třeba, aby bylo poslání splněno.“

„Zajímavé,“ řekl Kartograf, „ale musím to znovu opakovat. Vy *Geographiku* nemáte. Jak tedy chcete naplnit poslání Správce?“

„Nejde jen o knihu, že?“ odvětil John. „Jde i o to, že je třeba pečovat o země, které jsou v ní zakresleny – a to je to, oč se pokouším. Mít atlas s mapami nikomu nepomůže, jestliže Souostroví pohltí válka – ale kdyby se nám podařilo nalézt způsob, jak tomu předejít, nebylo by to snad významnější než to, jestli jsem byl nebo nebyl schopen střežit knihu?“

„Tohle je poprvé, kdy jsi promluvil jako skutečný Správce,“ řekl Kartograf, oči se mu rozzářily a po tváři se mu začal rozlévat úsměv.

Vrátil se na svou židli a uchopil opět brk. „Omlouvám se, že se nemáte nač posadit, budete si prostě muset vystačit se sedacím ústrojím, kterým vás vybavila příroda. Usaďte se na podlahu a vyprávějte mi, co se děje ve světě.“

* * *

Trvalo asi tři hodiny, než vypověděli všechny své zážitky od chvíle, kdy opustili Londýn, až po jejich příchod na samotnou věž. Panovala tichá dohoda, že se nebudou raději zmiňovat o nehodě s pravěkou obludou; na Johnovi ponechali, zda se zmíní o své návštěvě u profesora, a on se rozhodl to udělat.

„Ach ano, Sigurdsson,“ řekl Kartograf, když zmínili vraždu profesora. „Milý člověk. Byl tu několikrát na návštěvě. Přinesl sladkosti. Nemáte náhodou nějaké sladkosti?“

„Mívali jsme kuchařku, ale přišli jsme o ni,“ řekl Charles.

„Zdá se, že co se týče knih, nemáte zrovna moc štěstí, že? Jak vás proboha mohl někdo vybrat za Správce?“

„To je dlouhá historie,“ řekl John. „Můžete nám nějak pomoci?“

„Nemám úplně jasno v tom, co si vlastně myslíte, že bych mohl udělat?“ zeptal se Kartograf.

„Mám-li být upřímný, sám v tom nemám úplně jasno,“ přiznal John. „Myslíme si, že Magwich veze atlas a prsten moci Zimnímu králi, aby mohl povolat draky…“

„Tak on má prsten moci? A nosí ho na krku, co?“ přerušil ho Kartograf.

„Ale ne, pravděpodobně na prstě," řekl Jack.

„No ne, tak to je ještě lepší. To bych opravdu rád viděl. Hmfff," odfrknul si. „Myslím, že toho bracha čeká překvapení."

„Dobře, jste zavázáni i odhodláni pokusit se o něco konstruktivního," konstatoval Kartograf. „Předpokládám, že bych vám měl pomoci, abyste pak, až se všechno pokazí a svět zahltí oheň a smrt, nechodili okolo a nevykládali, že to je Kartografova vina, protože kdyby pomohl, tak se to všechno nemuselo stát."

„Dejme tomu," řekl John.

„Nepotřebujete *Geographiku*, protože v Souostroví je jen jeden ostrov, kde se někdo může pokusit povolat draky," řekl Kartograf. „Tam ho najdete i s jeho prstenem, jak se bude snažit přivolávat draky, krást lidem stíny i to ostatní, co v dnešní době asi tak dělají zlí dobyvatelé."

„Jenže i tak potřebujeme informace, jak ten ostrov najít," řekl John, „*Geographica…*"

„Mladý muži, já jsem Kartograf. Já jsem *Geographiku* vytvořil. Jsem zajisté plně schopen vybavit si jedinou mapu."

Vytáhl jediný zažloutlý list pergamenu z role poblíž svého stolu, ponořil brk do opotřebovaného kalamáře a začal rychle črtat lehkými plynulými tahy.

Jak se jeho ruka pohybovala sem a tam po pergamenu, začínal se objevovat obraz ostrova.

„Je překvapivé, jak dokáže udržet mapy nepokaňkané, když při práci dělá takový nepořádek," zašeptal Jack Charlesovi. „Musí mít inkoust až za ušima."

Kartograf přerušil práci a pohlédnul na Johna. „Navigační údaje?"

John přisvědčil. „Ano, prosím."

„Ne, ne, ne – myslím v jakém jazyce chcete navigační údaje?" ptal se Kartograf.

John pokrčil rameny. „V kterémkoli chcete."

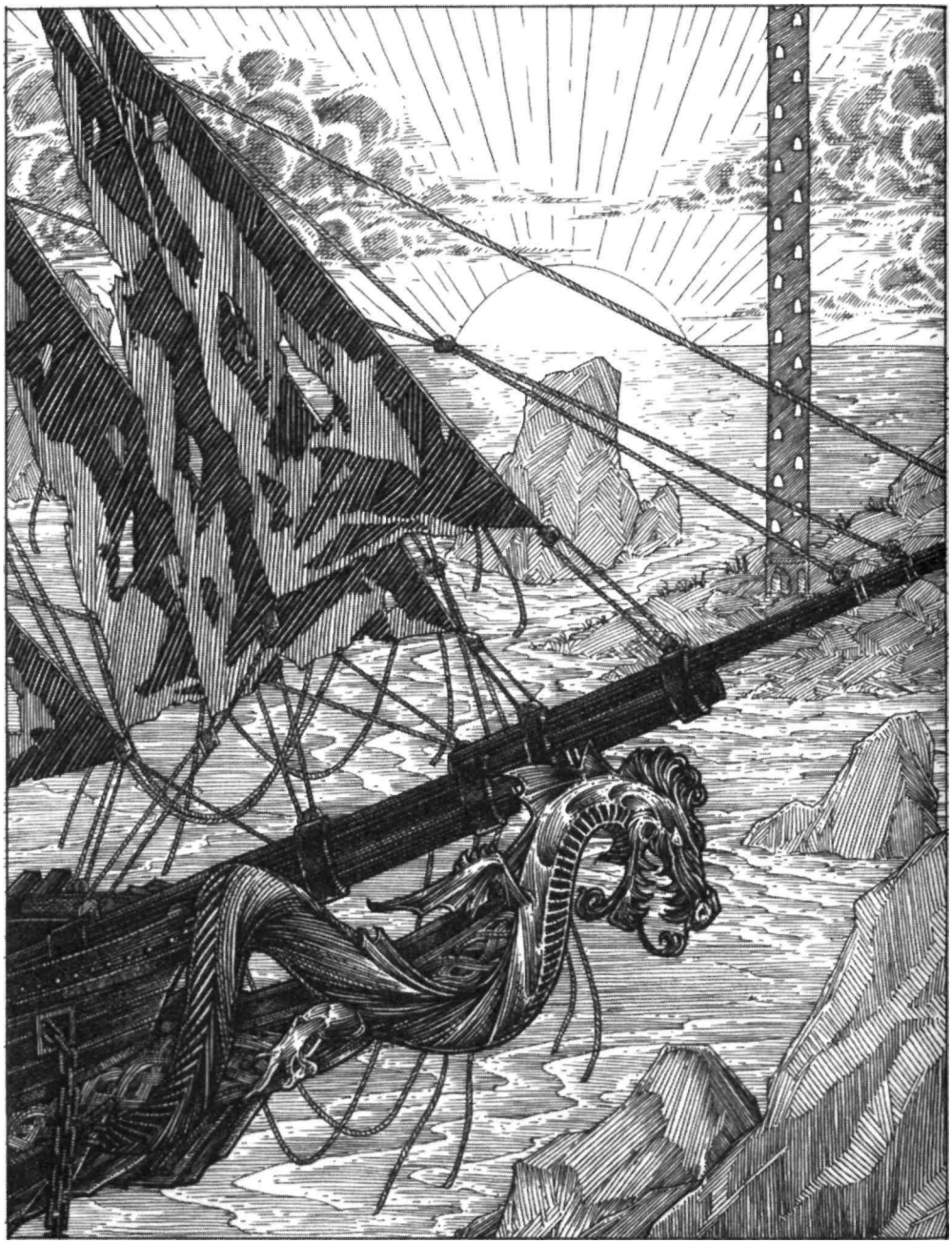
Kartograf téměř neznatelně přikývl. „Velmi dobře, mladý muži."

Přidával další linky a poznámky, dokud nebyl list úplný a plně použitelný. Nakonec odložil brk, opřel se v židli a věnoval mapě poslední chvatný pohled a spokojené pokývnutí.

Poprášil inkoust mastkem, sroloval mapu, převázal ji motouzkem a podal Johnovi.

„Nezapomeň," pronesl a spaloval ho pohledem, „za každé rozhodnutí platíme určitou cenu. Trvalé uvěznění v Hlásce času je

součástí ceny, kterou jsem za svá rozhodnutí zaplatil já. Měj na paměti, že rozhodnutí, která učiníš v nadcházejících dnech, neomezují tvé budoucí cesty. Měj na mysli to, co si přeješ, aby se stalo, a pak to udělej. Toho, jemuž říkáte Zimní král, naleznete na Ostrově na kraji světa.“

Zimní král se přece jen nevzdal pronásledování.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Ohněm a mečem

Zatímco scházeli po schodech, vyrostla věž ještě třikrát. „Pojďte rychleji," pobízel je Bert. „Tentokrát bude opravdu platit, že cesta dolů bude delší nežli cesta vzhůru." Přesto jim cesta dolů překvapivě zabrala mnohem méně času.

„Je to jako sáňkování," přišlo Charlesovi. „Právě dlouhá cesta nahoru působí, že je sjezd taková legrace."

Na rozdíl od cesty vzhůru, kdy stoupali v tichosti, cestou dolů se nedokázali nebavit o Kartografových zvláštnůstkách.

„Podle mě to bylo velké plýtvání časem," prohlásila Aven, která šla spolu s Jackem vpředu. „I kdybychom *Geographiku* měli, bylo jasné, že by ji nezničil."

„Mohli bychom ji tu prostě nechat," řekl John po úvaze. „On by ji uhlídal."

„Ano," souhlasil Bert. „Pochybuji, že by se Zimní král obtěžoval až tam nahoru."

„A ani by se nedostal dovnitř," přidal se Charles a usmál se na Artuše, „bez královského původu."

„Nebo *Geographiky*," dodala Aven, „ale tu teď má."

„Alespoň víme, že ani on ji nemůže zničit," řekl John.

Aven se překvapeně zeptala: „Ale to my přece chceme, ne?"

„Ne," řekl John. „Už ne, když víme, co všechno je v sázce."

„Co tím myslíš?"

„Tím myslím, že chce použít prsten moci a zaříkávací formuli v *Geographice*, aby se pokusil svolat draky," vysvětloval John, „ale pochybuji se, že by na to stačil. Jen se podívejte, co se odehrálo nahoře – Artuš otevřel dveře jedním dotykem, protože je pravý

dědic. Nemáte pocit, že stejné podmínky budou platit i pro svolávání draků?“

„To je skvělá dedukce, Johne,“ pochválil ho Charles.

„Souhlasím,“ přidal se Bert.

„Ale nutit tě nebudeme,“ ušklíbl se Jack na Artuše.

U paty schodiště, kde Artuš rychle zavřel jisté dveře, se všichni rozesmáli úlevou a vděčností – veselí však ustalo ve chvíli, kdy vyšli z věže.

Venku se proti vycházejícímu slunci rýsovala silueta lodi, která byla stejně veliká jako ta jejich a kotvila vedle *Bílého draka.* Byl to *Černý drak* – Zimní král se přece jen nevzdal pronásledování.

Aven zaklela a vrhla zdrcující pohled na Johna. Všechny jeho poznámky byly psané v prosté moderní angličtině – i dítě by podle nich dokázalo ostrov najít.

Zimního krále a několik tuctů Šeroživců na veslicích vedl k pobřeží Magwich. Tajemník svíral *Geographiku* a tiskl si ji těsně k hrudi. I z této vzdálenosti bylo vidět, že Zimní král má na ruce navlečený prsten.

„Má to, co chtěl,“ řekl Jack. „Nemá žádný důvod nás hledat.“

„Pokud ovšem nedošel ke stejnému závěru jako my,“ namítl Charles. „Nezapomeňte, že Magwich slyšel od Orda Maase stejný příběh jako my. Zimní král teď ví, kdo je Artuš.“

„Utečeme?“ zeptal se John. „Odřízl nám všechny ústupové cesty k *Bílému drakovi*.“

„Rychle,“ pobídl je Charles, „zpátky na schody.“

„Zbláznil ses?“ prskla Aven. „Tam budeme v pasti.“

„Ne,“ nedal se Charles. „Myslím, že nebudeme.“ Bez dalšího slova se rozeběhl zpět ke schodišti.

Jack s Johnem si vyměnili zmatené pohledy.

„Trvalo nám půlku noci vyšplhat po schodech nahoru,“ řekl Jack. „Jsem dost vyčerpaný. Nedokážeme to znovu, i kdyby nás pronásledovali.“

Aven je oba popadla a vlekla je ke schodům, kde již Bert a Artuš šplhali za Charlesem. „Není čas na dohady,“ domlouvala jim. „Je to jediná možnost, kterou máme.“

Překvapivě je nohsledi Zimního krále nezačali pronásledovat, ale zůstali dole.

Už byli o několik pater výš, když se Jack zastavil, začichal a pohlédl dolů.

„Cítím kouř,“ zvolal. „Založili ve věži oheň! Musíme zpátky!“

Charles se zastavil a pohlédl na Jacka. Mladý muž ztěžka dýchal, spíše strachy než vyčerpáním.

„Jacku," oslovil ho Charles, „během celého tohoto dobrodružství ses dobrovolně vrhal do každé potyčky. Přijal jsi všechny divy a zvláštnosti, které nás potkaly, jako kdyby se nedělo nic výjimečného. A celou tu dobu jsem já nedělal nic jiného, než ověřoval realitu toho, co vidíme."

„Právě proto vůbec nechápu, o co ti jde," řekl Jack. „Nedává to žádný smysl. Nemá logiku šplhat výš do věže, která byla právě podpálena."

„To je přesně můj závěr," řekl Charles a pokračoval ve výstupu. „*Není* to logické. Ale nic v téhle věži se neřídí logikou. Před chvílí jsem viděl svého přítele Johna, jak vstoupil do místnosti, mluvil s někým, o kom víme, že je mrtvý, a vyšel odtud jako jiný muž, než který tam vstoupil. A věřím, že se to tak skutečně stalo. Takže, pokud jsem ochotný věřit jedné věci, myslím, že mohu i jiné – takže sklapni a pospíchej za mnou!"

„Míříš zpátky ke Kartografovi?" funěl Jack. „Ten je ještě ve větší pasti než my."

„Tak vysoko ne," prohodil Charles přes rameno. „Ne úplně."

Bert se zakřenil. „Myslím, že vím, o co mu jde. Rychle, udělejte, co říká."

Pokračovali v úprku schodištěm a přisluhovači Zimního krále zahrazovali otvory u paty věže. Kolem nich stoupal kouř vzhůru jako šelma pronásledující svou kořist.

* * *

Charlesův odhad, že ve věži tak úplně neplatí zákony času a prostoru, se ukázal jako správný – za pouhý zlomek času, po který trval jejich první výstup, se ocitli opět v nejvyšších patrech. Kouř zezdola, ač stále patrný, již netvořil dusivý mrak a zvuky pronásledování se ztlumily.

„Proč nás nepronásledují?" zeptal se Jack.

„Myslím, že pronásledují," řekl Bert. Šeroživci se nebojí ohně – ale je možné, že věž před nimi roste a před námi se smršťuje."

„Stejná konvice – jim se ještě voda nezačala vařit, zatímco nám už ano, přestože čas je stejný," řekl Charles.

„Jsme skoro nahoře," upozornil je John. „Minuli jsme dveře, které vedly do Londýna, takže do minulého týdne nejdeme. A

Kartograf nám nemůže pomoct. Tak *kam* proboha jdeme, Charlesi?“

„Před Kartografovými dveřmi byly ještě jedny dveře, pamatujete?“ připomněl jim Charles. „Pokud ty dveře, které jsme právě minuli, vedly do nedávné minulosti a ty dveře nad námi vedou do přítomnosti, pak ty, co jsou mezi nimi, musejí být přesně to, co potřebujeme.“

„A co když se otevírají přímo do mongolských stepí?“ zeptal se Jack.

„Neotevírají,“ řekl Charles.

„Jak to můžeš vědět?“

„Nevím to,“ zubil se Charles, „ale věřím tomu.“

„To nezní moc logicky,“ podotkl Bert a snažil se potlačit úsměv.

„Ne, to nezní,“ potvrdil Charles, když dorazili do předposledního parta, „ale taky nevypadalo logicky, aby se John octl v profesorově pracovně v Londýně. Prostě to tak bylo potřeba.“

„A co je potřeba teď?“ zeptal se Bert a vztáhl ruku ke dveřím.

„Stát dole ve věži v okamžiku, kdy jsme po příjezdu vstoupili dovnitř,“ řekl Charles.

Dveře se otevřely přímo na travnatý pahorek, který se svažoval k místu, kde kotvil *Bílý drak.* Měsíc plul stále ještě vysoko na obloze a nebylo nad ránem, nýbrž půlnoc. Nikde ani stopy po *Černém drakovi* ani po Zimním králi.

„Počkat,“ zarazil se Jack. „Jestliže jsme právě vyšli z věže chvíli poté, co jsme do ní vešli, nejsme snad stále ještě někde uvnitř? A nebudeme tam – tedy ti druzí my – stále uvězněni, až Zimní král dorazí?“

„To si nemyslím,“ řekl Charles. „Myslím, že udělají to, co jsme právě udělali my a uniknou stejně bez pohromy, jako my teď.“

„A co když zvolí jiný postup?“ zeptal se Jack. „Co když se ti ‚my‘, kteří jsou uvnitř, rozhodnou, že tě neposlechnou?“

„Tak to nefunguje,“ ujistil je Bert. „Věřte mi, dělal jsem výzkumy. To je na cestování časem to zajímavé – vždycky jdeš vpřed, i když se vracíš.“

* * *

Když byli bezpečně na palubě *Bílého draka,* odrazili od pobřeží a přepluli na druhou stranu ostrova, aby mohli v klidu rozvinout Kartografovu mapu.

„Bude to jednodušší navigace, než jsem si myslel," řekl John. „Musíme trochu víc na sever, ale pak poplujeme už jen pořád na západ. Na západ, až na samý konec světa."

„Tak to musíme dát pozor, abychom se nepřeplavili přes okraj, co Aven?" vtipkoval Charles.

„Souhlasím," řekla a založila si ruce. „Uvažuješ správně, Charlesi."

„Ach, ehm, děkuji," zakoktal se Charles. „Nemyslel jsem to vážně, víš."

„Ale to jsi měl," řekla Aven. „Slyšela jsem o tom místě – Nemo říkal, že ostatní námořníci o něm mluví tlumeným hlasem, když se příliš napijí. Opravdu je to konec světa, a pokud si nedáme pozor, je docela dobře možné, že přeplujeme přes okraj. Ale nemusíš se bát," dodala sladce, „prý ta nicota za světem nemá žádný konec, takže pád nikdy neskončí nárazem."

„Tak to musí být fajn, ne?" napadlo Artuše.

„Moc ne," odpověděl Bert. „Znamená to, že bychom pořád padali a padali, celou věčnost."

„Ách," zamračil se Artuš.

„Když vyrazíme hned, budeme mít celou noc na to, abychom získali náskok před Zimním králem. Nezapomeňte, že sem přijede a bude nás hledat."

„Stále nechápu, jak to, že nás nenajde," poznamenal Jack. „Z těchhle věcí kolem posunů v čase mám zamotanou hlavu."

„Prostě mi věř," řekl Bert. „Máme před ním náskok v mnoha směrech."

„A co se stane, až na ten ostrov doplujeme?" zeptala se Aven.

„Můžeme využít momentu překvapení," odpověděl John. „Budeme schopni připravit se na cokoli, co se tam chystá, protože tam doplujeme dlouho předtím, než nás dožene. Máme *Bílého draka* – ten by nás tam měl donést neobyčejně rychle."

„Tak tedy do toho," pravila Aven.

Jack a Charles se pustili do nastavování plachet pro plavbu na sever – ačkoli loď sama se již vydala správným směrem. Loď zjevně nebyla poháněna pouze silou větru.

Aven se chopila kormidla a Artuš, který chtěl být také užitečný se vyšplhal do hlídkového koše.

Bert a John stáli na přídi a užívali si odpočinku, přestože zřejmě bude jen krátký.

„Řekni mi, chlapče," promluvil Bert, „co ti říkal profesor ve věži?"

John se usmál. „Říkal, že ti mám naslouchat a že je naprosto přesvědčen, že Zimního krále porazíme.“

Bert věnoval Johnovi zamyšlený pohled. „To skutečně řekl?“

„Více méně,“ řekl John, „ale Kartograf to přece tvrdil taky. Přišli jsme tam s prázdnýma rukama a odcházeli aspoň s něčím. Co nám vlastně řekl, co bychom ještě nevěděli – tedy kromě toho, že naše vítězství či porážka je jen věcí vůle?“

Starý muž přisvědčil. „Jsem rád, že jsi dostal šanci ještě jednou vidět Stellana. Rád bych ji býval měl také. Ale myslím, že v budoucnu na to budu mít ještě spoustu času, že, chlapče?“

Bert odešel, aby si promluvil s Aven, dřív, než se ho John mohl zeptat, jak to vlastně myslel.

Bílý drak vyplul od ostrovů Chamenos Liber za poměrně mírného, klidného moře. Jen jeden pár očí jej viděl odplouvat. Vysoko nad ním, na jasné noční obloze se ještě o pár minut déle rozhlížel velký stříbrný a purpurový jeřáb, pak zakroužil a rychle odletěl na jih.

ČÁST PÁTÁ

Ostrov na kraji světa

„Rovněž vás zdravím, můj příteli Tuláku.“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Mezi nadějí a zoufalstvím

Plavba z Kartografova ostrova na Ostrov na kraji světa byla ta nejklidnější a nejpokojnější, jakou zatím zažili od první plavby z Londýna do Souostroví. Noční vzduch byl průzračný a hvězdy nádherně zářily.

Artuš ostatním ukazoval souhvězdí, z nichž některá v jejich světě vůbec neexistovala.

„Vidíš tamto uskupení hvězd na východě?“ ptal se Johna. „Takové to rozházené?“

„Ano, vidím.“

„To jsou Athamas a Themisto. Pronásledují to souhvězdí severně od nich – říkáme mu Salmoneus. Býval to obchodník, který ukradl Athamasovi čtyřicet stříbrných a oni ho teď honí po obloze, aby je vrátil.“

„A jak se jmenuje tamhleto?“ zeptal se Charles a ukazoval na oblohu. „To, co vypadá jako Orionův pás?“

„To je Orionův pás,“ řekl Artuš.

„Aha,“ řekl Charles.

„A támhle?“ tázal se John a ukazoval k západu. „To jasné uskupení, které se podobá stromu?“

„Astraeus,“ odpověděla Aven. „Bůh čtyř větrů a přítel námořníků. Když se na něj podíváš, vždycky řekni modlitbičku, aby nám dal vše, co potřebujeme k dodržení kurzu.“

„Modlitbičku?“ podivil se Jack. „K souhvězdí?“

„K tomu, co představuje,“ vysvětlila Aven.

„Ale já nevěřím v to, co představuje,“ protestoval Jack.

„Modlitby nejsou pro božstvo – jsou pro tebe, aby sis připomněl, čemu věříš,“ odpověděla Aven.

„A to nemůžeš, aniž by ses modlila k mrtvému řeckému božstvu?“

„Ale ovšem, že můžeš,“ řekla Aven. „Ale jak často bys něco takového dělal, kdyby nebylo modliteb?“

* * *

Po zbytek noci se střídali v držení hlídek – nejprve John, Artuš a Bert, pak Aven, Jack a Charles s tím, že Bert se ujal funkce kormidelníka.

Aven se probudila do plného slunečního svitu. Světlo bylo jasné, obloha na obzoru byla sytě modrá a výš ke slunečnímu kotouči postupně bledla.

Ale na západu, přímo ve směru jejich cesty, se černalo cosi temného, co dříve považovali za bouřkové mračno – bratříčka toho, které stráží hranici u Avalonu. Ale nešlo o bouři – byla to jednoduše a prostě temnota. Temnota…

…nebo stín.

Nejdříve uslyšeli ten zvuk, ještě než uviděli samotný ostrov – a John byl velice vděčný, že Kartografovy navigační údaje byly tak přesné, protože kdyby se blížili k ostrovu z úhlu jen o málo větším či menším, *Bílý drak* by nebyl schopen vzdorovat tahu proudu.

Ten zvuk bylo burácení mocné jako svět – hřmění vodopádu širokého jako oceán a padajícího do nekonečné nicoty, hluboké jako samo peklo.

Ostrov na kraji světa byl větší než Avalon a Byblos dohromady. Představoval plochou skalnatou pláň, z níž se uprostřed nepravidelně zvedaly kopce a která na západní straně vybíhala do štítu, sahajícímu až nad samotný vodopád, za kraj světa.

John se otřásl při pomyšlení, co asi leží za ním. Neviděl tam žádné hvězdy a světlo vycházejícího slunce jako by bylo pohlcováno temnotou. Tento ostrov byl skutečný konec všech konců a on šestým smyslem tušil, že střet se Zimním králem zde skončí.

Ať už tak nebo onak, tady skončí.

* * *

Aven provedla *Bílého draka* skrze nebezpečně vypadající útesy k jižnímu pobřeží, kde bylo možné bezpečně zakotvit. Měli výhled na pobřeží v obou směrech – na východ, odkud právě přijeli, i na

západ, ke kraji světa. Žádná další plavidla nebyla v dohledu – a hlavně nikde neviděli *Černého draka.*

Vylodili se, aby mohli prozkoumat ostrov, ale rychle poznali, že je to mimořádně nezajímavé místo.

„No, až na ten vodopád to tu vypadá jako tam v Americe, jak mají ten velký kaňon – místo, kam byste nikdy nešli, leda byste chtěli vidět tu velikou díru, kde se můžete zabít, když do ní spadnete," zhodnotil to Charles.

Nikde nebylo vidět žádné stavby, s výjimkou osamělých menhirů, které ležely bez ladu a skladu po pláních i na vrcholu kolmého útesu na západní straně.

„Tak co uděláme teď?" zeptal se Jack. „Prostě se utábořím a počkáme, až přijede Zimní král, nebo co vlastně?"

„Nejdřív bychom měli dokončit průzkum ostrova," řekla Aven. „Máme před ním slušný náskok – a měli bychom se vynasnažit ho co nejlépe využít."

„To zní rozumně," souhlasil Bert.

S Aven v čele přešli první mělké údolí a zamířili ke kopcům ve středu ostrova. Kromě kolmého útesu na západě to bylo nejvyšší místo této pevniny, které by posloužilo jako výhodná základna, odkud by mohli organizovat své další kroky.

Temnota za nimi dodávala celé krajině přízračný svit, sluneční paprsky prosvětlovaly tlumené barvy skal a travin. Vše vystupovalo v jasných obrysech, díky čemuž působil pohled za kopce ještě neskutečněji, než si dokázali představit.

Co se týče výhledu, měli pravdu: ze středu ostrova viděli celý ostrov, včetně severní strany, kterou měli do té doby zakrytou.

Podél celého severního pobřeží ostrova spatřili tábořiště, hořící ohně, hemžení a řinkot vojska připravujícího se k boji. Tisíce skřetů – a víc Wendigů, než by je vůbec napadlo, že může existovat. A po celém táboře vlály prapory Zimního krále.

Dokonce i John, který již zažil válku a měl ty nejstrašnější zkušenosti z bojiště, oněměl při pohledu na ničivou sílu, jež se před nimi rozprostírala.

„Není divu, že jsme ho nikdy nemohli najít," zašeptala Aven. „Po všechny ty roky unikal svým pronásledovatelům, stěhoval se z ostrova na ostrov a dobýval je a pak se vracel na místo, které jsme nemohli nikdy objevit. Našel si tu nejlepší skrýš na světě – jeho skutečný konec."

„Nepotřeboval sem dorazit dřív než my," řekl Bert. „Jeho armáda celou dobu byla tady."

„Mám dojem, že nás čekají potíže,“ podotkl Charles.

„To je ovšem eufemismus roku,“ prohlásil Jack. „Čeká nás těžká bitva, to je jisté.“

Aven zírala dolů na ty stovky zářících ohňů. „Musejí jich být tisíce,“ řekla. „Tohle nebude bitva – to bude masakr. *Náš* masakr.“

„Myslím, že už nechci být králem,“ prohlásil Artuš. „Navrhuji Jacka.“

„Ajaj, nëvzdavaj se naděje,“ řekl Tumler. „Tuto je čast přiběhu, ktera je vždycky velice pěkna – chrabři přatele v boju proti obrovske převaze.“

Všichni slyšeli, co jezevec řekl, ale trvalo jim několik vteřin, než pochopili, že stojí na vyvýšenině vedle nich, přestože ho zanechali na Paralonu.

„Tumlere?“ řekl Charles užasle. „Jsi to opravdu ty?“

„Překvapko,“ řekl Tumler. „Připlival – připlaval – teda připlul sem s kavaleriju. Přijeli jsme vas vytahnuť z bryndy.“

* * *

Po mnoha nadšených objetích a pozdravech vysvětlil Tumler, co se děje na Souostroví – a poprvé pocítili záchvěv naděje.

„To fšecko stary Ordo Maas,“ prozradil Tumler. „Povědil nam, že budetě potřebovať nějaku pomoc, a poslal svoje syny do fšech koncu Souostrovi. Jeden z nich sledoval *Bileho draka*, aby viděl, kam se vydate, a ostatni pospichali zburcovať fšecky vaše přatele – a těch mate vic, než si myslite.“

„Jeho synové?“ zeptal se Jack překvapeně. „Jak se mohli vydat pro pomoc? Vzali jsme si jedinou loď, která na ostrově Byblos byla.“

Místo odpovědi ukázal Tumler na oblohu. Nad *Bílým drakem* kroužil stříbrně purpurový jeřáb, který jim zamával křídly na pozdrav.

„Bo sem byl s mistrem Samaranthem, dyž jeřab přiletěl a svezl jsem se na jedne z lodi. A přijel sem připraveny do boja,“ řekl Tumler a pyšně ukázal svou ošumělou tornu a stejně ošumělý štít, který byl větší než on sám a který dokázal zdvihnout jen s největším úsilím. „Ostatně, nechcu zmeškat žadnu srandu.“

„Bude tu i Samaranth?“ zeptal se Bert. „Zúčastní se boje?“

Tumler pokrčil rameny. „Nëvim, esli přileti. Vim, že opustil Paralon stejně jako my a řikal, že ide hledat eště nějake spojence na pomoc, ale co to znamena nëvim.“

„Jak ses sem vlastně dostal," zeptal se Charles, „když ne se Samaranthem?"

„Já jsem ho přivezl," pronesl rozhodný hlas, „a přestože je šikovný na opravy lodi, nejvíce oceňuji jeho kulinářské umění. Nikdy jsme nejedli tak dobře."

To promluvil Nemo.

V dálce za nimi, v mělčí vodě široké zátoky a poněkud za *Bílým drakem* spočíval lesklý trup *Nautilu.*

„Ahoj, Aven," pozdravil Nemo a přiložil pěst k hrudi.

„Ahoj, Nemo," odpověděla Aven stejným gestem. „Šťastné shledání."

* * *

Nemo se obrátil, aby pozdravil Berta, ale než mohl cokoliv říci, mužík se k němu rozběhl a popadl překvapeného kapitána do medvědího objetí.

„U všech ocasatých komet!" vykřikl Bert. „Nikdy v životě jsem nebyl tak šťastný že někoho vidím – tedy skoro nikdy!"

„Opravdu?" řekl Nemo a mrknul na ostatní. „To je vážné smutné," dodal a ukázal palcem za sebe, „protože oni budou zklamaní, jestli se jim dostane méně nadšeného přivítání jen proto, že jsem tu byl první."

„O co jde?" zeptal se Jack. „Kdo to přijíždí?"

„Další lodě," řekl Bert a oči mu zářily těžko skrývaným vzrušením. „Dračí lodě se zase jednou sjely."

* * *

Spolu s Nemem a Tumlerem spěchali zpět na pláž, kam už začaly přijíždět první dračí lodě.

„*Oranžový drak,*" řekl Bert. „Myslím, že o něj se dnes starají trpaslíci."

Loď byla postavena jako vikingská galéra, plochá a široká uprostřed, z přídě vybíhaly tři ze dřeva vytesané postavy. Loď měla vysoký stěžeň s tou největší plachtou, jakou kdy John, Jack a Charles viděli.

„Předpokládám, že Vikingové byli přesvědčeni, že zatímco jedna socha na přídi je dobrá, tři mohou být ještě lepší. Ačkoli," dodal, „vzhledem k jejich úspěchům při drancování a plenění nemohu říct, že by se mýlili."

Kapitán *Oranžového draka*, který, jak jim sdělila Aven, byl zároveň i králem trpaslíků, se brodil ke břehu s velikou sekyrou a zarputilým výrazem. Potřásl si rukou s Nemem a ostatním stroze pokývl.

„Je trošku nerudný, co?“ poznamenal Charles.

„Nerudný?“ podivil se Bert. „Neznáš trpaslíky – pro něj byl tenhle pozdrav neobyčejně vřelý.“

„Tamhle, jestli se nemýlím, je *Modrý drak*,“ ukázal Charles na moře.

A byl to on. S největší dračí lodí přijeli elfové – ohromné plavidlo se tyčilo mezi ostatními loděmi, jako kdyby to byly hračky. Loď byla pět pater vysoká a skoro třikrát tak dlouhá a široká jako *Bílý drak*. Plachty byly sotva viditelné, ale loď očividně poháněl něco jiného, obdobně jako *Nautilus*.

Staršinové elfů se vylodili po lávce, která se objevila těsně nad vodní hladinou a vyjela ke břehu jakoby jim na pozdrav. Bylo zde i několik elfů, které si pamatovali ze sněmu na Paralonu a kteří nyní pozdravili Johna, Jacka i Charlese, jako kdyby byli na diplomatické návštěvě.

„Buď pozdraven, Správče,“ pozdravil elfí král Eledir Berta. „Pradávní z úsvitu dějin nám řekli, že potřebujete naši pomoc.“

Bert se uklonil. „A my jsme za vaši pomoc vděční,“ řekl upřímně. „Kolik mužů jste přivezli?“

Eledir místo odpovědi ukázal na *Modrého draka*, odkud proudily na pláž desítky elfů ozbrojených a přichystaných do bitvy.

„Šest set,“ řekl elfí král. „Další lodě ještě připlují, ale tohle jsou muži, které jsme stačili sehnat, abychom přijeli včas.“

„Každý muž je velká pomoc,“ odpověděl Bert. „Nebudeme si stěžovat.“

Další připlouval *Zelený drak* – a vypadalo to, že jej řídí mýtická stvoření ze Souostroví.

Vzhledem se dost podobal *Bílému drakovi*, ovšem kmeny, z nichž byl postaven, vypadaly, že nikdy neztratily touhu být stromy, a tak stále rostly. Všude rašily větve a chumáče listí. Plachty byly tak obrostlé, že se skoro hroutily vlastní vahou. Posádka byla nejen na palubě, ale vyšplhala i vzhůru do větví a ráhen tak přirozeně, jako by se prohánělа po pevné zemi.

Ze své základny na pláži byli schopni rozeznat fauny a satyry. „Skvělé,“ zamumlala Aven, „jako by snad znamenali nějakou velkou pomoc.“ Dále pak viděli spoustu zvířat, včetně jezevců,

vlčic a minimálně jednoho tvora, v němž Jack rozpoznal tasmánského ďasa, a jádro jejich bojové síly, stádo kentaurů.

Kapitán *Zeleného draka* byl kentaur, kterého Nemo pozdravil jako Charyse. Byl mohutný, dva a půl metru vysoký, a když k nim klusal po pláži, od kopyt mu odlétával písek.

„Buďte, pozdraveni, synové Adamovi," pronesl Charys. „Který z vás je vrchním Správcem?"

„To jsem já," řekl John.

„Nemo mi o tobě vyprávěl, když přijel na Praxis vyžádat si naši pomoc," řekl Charys. „Líbí se mi tvůj styl. ‚Plujte tudy'," opakoval s koňským řehotem, „ohohohaha, tak se navigovalo kdysi!" Zařehtal se znovu a odcválal pozdravit trpaslíky.

„Myslím, že si ze mě dělal legraci," řekl nejistě John.

„To ano," ujistil ho Charles, „ale není nutné z toho dělat aféru."

Bert rázoval po pobřeží a vyhlížel další spojence. Podle jeho předpokladů měly dorazit ještě dvě dračí lodě.

„Vlastně jen jedna," řekla Aven. „*Nachový drak* – loď krále goblinů."

„No nevím, mám takový pocit, že by mohla možná přijet ještě jedna," přemítal Bert.

„Myslíš, že je to možné?" zeptala se Aven.

Bert se rozhlížel po obzoru a potom zavrtěl hlavou. „Ne, nemyslím si to. Vím, že jsem doufal v příliš mnoho, ale přesto…"

„Koho vyhlížíte?" zeptal se John.

„První dračí loď," odpověděla Aven. „*Rudého draka.* Nikdo ho neviděl od té doby, co ho Ordo Maas postavil. Jak Ordo Maas říkal, všechny lodě – dokonce i náš *Indigový drak*, bohové nechť žehnají jeho ráhnům – byly postaveny z vraků. Nebyly nové, nýbrž postavené ze starých lodí, které poznaly vlny a bouře a prokázaly, že jsou schopné přeplout do vod druhého světa. A *Rudý drak* je nejlepší z nich."

„Co je zač, ten *Rudý drak*?" zeptal se Charles. „Měli bychom ho snad znát?"

„Ano," řekl Bert. „Vlastně je to původní loď, která Ordovi Maasovi ukázala tajemství průchodu mezi světy a přivedla ho na myšlenku živých galeon – protože on sám měl také jednu. Než ji přestavěli na *Rudého draka*, jmenovala se ta loď Argó."

* * *

Králové a kapitáni lodí se sesedli k válečné poradě, zatímco ostatní pomáhali organizovat své oddíly a připravovali se na to, co mělo přijít. Jack se uvelebil okamžitě vedle Nema a Eledira jako zástupce lidí, ačkoli Bert již představil Artuše jako dědice Stříbrného trůnu. Nemo přijal tyto novinky s důvěrou, ale Eledir a Freydo Finn, král trpaslíků, byli zdrženlivější.

„Viděli jsme spoustu falešných králů a královen, které nám lidé představili," řekl Eledir a připomněl tak sněm. „Souostroví už dále nemůže vyjadřovat podporu rase, která není schopná spravovat ani sama sebe."

Freydo Finn souhlasně přikývl. „Pokud to, co říkáte, je pravda, budete mít podporu trpaslíků. Avšak," dodal a podíval se na Artuše, „první povinností krále je vládnout ku prospěchu svých poddaných, nikoli svému vlastnímu. Tvůj děd na to zapomněl. Pokud přežiješ dnešní den, dbej, abys na to měl stále na paměti."

Položil svou ruku na Artušovu v gestu podpory, Charys ho hned následoval a o něco zdráhavěji i Eledir. Navzdory formálnímu schválení vyjadřovaly jejich obličeje stále ještě pochyby a obavy.

„Nechmuř se, chlapče," řekl Charys a řehtal smíchy nad Artušovým sklíčeným výrazem. „Jak to tak vypadá, nikdo z nás stejně nepřežije, takže si s tím nemusíš dělat starosti."

O něco dále na jih zápasil Charles s koženým pancířem, který mu nabídl jeden z trpaslíků a který mu byl dost malý. Když se neúspěšně pokoušel zapnout přezky, dřepnul si vedle do písku jeho malý přítel z Paralonu.

„Až řeknete hyn, možeme. Ja su připraveny, pane bodateli," prohlásil Tumler. Stále ještě měl těžkou tornu, kterou stěhoval ve starém bronzovém štítu, s nímž přijel, a podařilo se mu vyrobit si helmu z putýnky na jablka. Ta mu ovšem stále klouzala na nos.

„Tumlere!" vykřikl Charles. „Nechci tě urazit, ale myslím si, že jezevci nejsou stvořeni pro bitvy."

„Važně? A když už se o tom mluvi, vy stě, pane bodateli?" odpověděl Tumler. „My jezevci sme jemna stvořeni, to praviš pravdu – ale myslim, žes nikdy neviděl jezevca s kožu zježenu."

„Ale, ale," konejšil ho Charles a nervózním okem sledoval nedaleké budoucí bojiště za vyvýšeninou.

„Ja vim, co ty si myslíš," řekl Tumler, „že dyš sem malučky a bezstarostny, tak němožu byť valečnik. Dobře – ale ja dufam, že nepřitel přemysli stejně a ja ho tak budu moct zlikvidovat myma vlastnima tajnyma zbraněma."

„Tajnýma zbraněma?" podivil se Charles.

„Jo,“ přikývl Tumler. „Mam ich přimo tady.“

Malý živočich otevřel svou těžkou mošnu a ukázal její obsah Charlesovi a Johnovi, který je poslouchal, zatímco si upravoval vlastní zbroj.

„Koblihy?!“ vykřikli Charles i John současně. „Tvoje tajné zbraně jsou koblihy?“

„Ni enem nějake koblihy,“ ohradil se Tumler. „Boruvkove.“

„Je mi líto, ale…“ začal Charles.

Tumler si ho nevšímal a vytáhl koblihu velikosti pěsti (jezevčí pěsti) z vaku, pečlivě zamířil a hodil ji mnohem dále, než oba muži považovali za možné. Proletěla vzduchem a přistála s hlasitým bouchnutím na helmě satyra na *Oranžovém drakovi* asi padesát metrů daleko. Satyr klesl v bezvědomí k zemi…

„U všech čertů,“ ulevil si John.

„To je ohromné,“ pochválil ho Charles. „Předělal jsi borůvkové koblihy na účinné zbraně.“

„Vlastně by išel jakykoli druh koblihy,“ řekl Tumler, „ale objevil sem, že dyš použijete boruvkove, tak to sedne pravě tak akurat. Moje male tajemstvi.“

„Neprozradíme ani slovo,“ dušoval se Charles.

K přátelům doběhl Jack a sotva popadal dech.

„Co se děje?“ zeptal se Charles. „Co se přihodilo?“

„Goblinové,“ funěl Jack. „Konečně dorazil *Nachový drak*.“

* * *

Poslední z dračích lodí připomínala umně vytvořenou čínskou džunku, což plně odpovídalo elegantním způsobům krále goblinů a jeho dvora. Byla menší než ostatní, spíše jako *Indigový drak*, ale byla vysoká a měla nádhernou hlavní plachtu, která se třpytila ve slunci.

„Jsem nesmírně rád, že vás vidím,“ řekl Bert a nabízel ruku k pozdravu. „Můj příteli Uruku Ko.“

Král goblinů zaváhal, pak přijal podávanou ruku a důstojně jí potřásl. „Rovněž vás zdravím, můj příteli Tuláku.“

„Kolik mužů jsi přivezl?“ otázal se Nemo a hleděl se špatně skrývaným pohrdáním na *Nachového draka*, kde, jak se zdálo, byla posádka složená jen z několika horlivých mužů, z nichž žádný nebyl vystrojen do bitvy. „Dorazí snad později?“

„Ano,“ přisvědčil Uruk Ko. „Moji bojovníci přijeli na palubách jiných lodí – a je jich něco přes tisíc, abych byl přesný.“

Bert a Aven si vyměnili ulehčené pohledy. Tato bitva bude přece jen vyrovnanější, než se zprvu obávali. „Uvědomuješ si, že vaši goblinové představují přes polovinu naší obranné síly?“

„Ano, uvědomuji,“ řekl Uruk Ko. „Jsem potěšen, že to také chápete – ponesete tak snadněji to, co se musí stát.“

„Co máš proboha na mysli?“ řekl Bert a vyhlížel na obzoru goblinské válečné lodě. „Kdy dorazí?“

„Vy mi nerozumíte,“ řekl Uruk Ko. „Už jsou tady.“

„Opravdu?“ pohlédl na něj Bert úkosem. „Jak to, že jsem je promeškal?“

„Protože se díváš špatným směrem,“ odpověděl král goblinů.

„Cože?“ vydechl Bert.

Jako jeden muž se králové i kapitáni otočili a popošli na první vrcholek, odkud bylo vidět na nepřátelský tábor. Viděli černé zástavy Zimního krále i vlajky Arawnovy – ale kromě toho na severu spatřili nezaměnitelné hedvábné prapory krále goblinů.

„To kvůli našemu přátelství jsem cítil čestnou povinnost vám to říci sám a osobně,“ řekl Uruk Ko, „a tímto jsem ji splnil. Prosím vás jako ten, kdo byl váš spojenec – rozhodujte se moudře, opusťte bojiště dříve, než proti sobě budeme muset stanout jako nepřátelé.“

Výraz ostatních králů potemněl a z Charysovy mohutné hrudi vyšlo hrozivé zamručení, když se postavil na obranu před Artuše.

Aven si odplivla, zaklela a sáhla po meči. „Copak by pravý muž…“ začala, ale Bert ji zadržel.

„Nikoli muž,“ pravil Uruk Ko, když se obrátil zpět k *Nachovému draku.* „Goblin – syn skutečného Souostroví, jenž si pouze přeje vyhnat uchvatitele, kteří vládli již příliš dlouho. Odjeďte, přátelé. Nadchází úsvit nového věku, který se však zrodí v ohni. Úsvit nového věku goblinů, skřetů a stínu. Věk lidí skončil.“

„Zaútočí během hodiny,“ řekl Charys…

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Poslední bitva

V poledne připlul *Černý drak.*

Klouzal kolem východního pobřeží ostrova, kde byl chráněn před tahem vodopádu a odkud mohl Zimní král přehlédnout síly spojenců ještě předtím, než se připojí ke své armádě.

„Zaútočí během hodiny," řekl Charys shromážděné válečné radě, která se stále ještě vzpamatovávala ze zrady krále goblinů.

„Jak si můžeš být tak jistý?" zeptal se Bert.

Kentaur naznačil rukou pohyb slunce po obloze směrem k západu a rada pochopila, co měl na mysli. Hranice prázdnoty, která byla okrajem temnot, byla pouhých několik stupňů od pozice slunce a bylo jasné, že je již brzy pohltí.

„To proto mají zažehnuté ohně a pochodně, přestože je jasný den," řekl Jack. „Zimní král to tu zná a ví, že brzy přijde tma."

Charys přikývl. „Ocitneme se v naprosté tmě a bude obtížné odlišit přítele od nepřítele, nehledě na útoky Šeroživců."

Aven se nabídla, že půjde na lodě shánět pochodně, nebo cokoli, co by jako pochodně mohlo posloužit, a vezme s sebou fauny.

„I přes záměry, které zmínil Uruk Ko," řekl Bert, „nesmíme zapomínat, že Zimní král má i jiné úmysly. Chce povolat draky zpět do Souostroví."

Eledirovi uniklo potlačované posměšné odfrknutí. „To není možné. Jen Nejvyšší král věděl, jak se to dělá. Dokonce i mí předkové, kteří byli důvěrníky velkého Samarantha, neznali to tajemství."

„Ano," řekl Freydo Finn. „Když je tehdy Archibald urazil, opustili draci Souostroví navždy. Musíme si poradit s armádou,

která se shromáždila tady a teď, a ne s nějakou imaginární, která by se snad mohla objevit.“

„Při vší úctě k vašim závěrům s tím nesouhlasím,“ řekl John. „Tajemství svolávání draků je v knize *Imaginaria Geographica*, která byla ukradena, a je nyní ve vlastnictví Zimního krále. Rovněž má Archibaldův prsten moci, o němž *Geographica* říká, že umožňuje draky svolat.“

„Dokonce i já mám prsten moci,“ zafrkal Freydo Finn a natáhl ruku, na níž měl stejný prsten jako ten, který ukradl Magwich.

„I já mám takový,“ připojil se Eledir, „i moji zástupci. Prsteny moci, jak jim říkáte, jsou symbolem úřadu a loajality, a ničím víc. Můj předek Eledin obdržel svůj ve stejné době jako Nejvyšší král Artuš a nikdy mezi nimi neviděl rozdíl.“

„Nezáleží na tom, čemu věříme my,“ řekl John. „Záleží na tom, že tomu věří Zimní král, A pokud má pravdu, pak prohrajeme. Ale jestli se mýlí, potom možná dokážeme odvrátit jeho pozornost od bitvy na dostatečně dlouhou dobu, abychom získali výhodu.“

Králové a kapitáni se na sebe podívali a John si uvědomil, že odvedením pozornosti se moc výhod získat nedá. Jakmile dojde k bitvě, nemají šanci proti protivníkovi, který se převalí přes spojence jako vlna.

„Stále ještě neznáme skutečnou sílu jeho armády,“ řekl Freydo Finn. „Zatím jsme mezi nimi ještě neviděli žádného Šeroživce.“

„To je vážný problém,“ řekl Eledir. „Možná větší než ti skřeti a goblinové, které lze konec konců zabít.“

„Mohu něco říci?“

Rada obrátila pozornost k mluvčímu – k Artušovi, který zatím neprojevil žádný názor a nechával Johna, Jacka nebo Berta, aby hovořili za lidstvo a za Paralon.

Charys kývl na souhlas. „Jsi dědic Stříbrného trůnu,“ řekl. „Mluv, budeme ti naslouchat.“

„Tedy,“ začal Artuš, „uvažoval jsem – Ordo Maas nám sdělil, že Šeroživci byli stvořeni prostřednictvím toho kouzelného kotle, že ano?“

„Pandořiny skříňky,“ řekl Eledir. „Mýtus, nic víc.“

„Ordo Maas si to nemyslel,“ řekl Artuš. „A kromě toho, Šeroživci se museli odněkud objevit, ne? Máte někdo lepší vysvětlení?“

Eledir zachoval mlčení a pokývnutím naznačil, aby Artušovi pokračoval.

„Pokud můj děd – král Archibald – začal tvořit Šeroživce tím, že otevřel skříňku, a Zimní král v tom pokračoval a začal postupně dobývat Souostroví tím, že ji ponechal otevřenou, proč tedy neuděláme to, co navrhovala Aven – nenajdeme ji a nezavřeme?“

Tento návrh se setkal s ohromeným mlčením, které bylo nakonec přerušeno Charysovým výbuchem smíchu.

„U všech čabrak a podkov, tohle je buď královský nápad, nejkrálovštější, jaký jsem kdy slyšel, nebo je to ta největší pitomost pod sluncem,“ řehtal a dupal zadníma nohama.

„Jestliže ve skříňce skutečně spočívá jeho schopnost tvořit Šeroživce,“ pokračoval Artuš, „pak tím, že ji zavřeme, mu zabráníme vytvářet další.“

„Dobrý plán,“ řekl Nemo, „jen by mě zajímalo, co se po zavření skříňky stane s již existujícími Šeroživci.“

„Navíc skříňka je patrně zde na ostrově,“ řekl Artuš, sebevědomější s každým vyjádřením podpory, „Zimní král by neriskoval její ztrátu v boji nebo vinou počasí, a proto ji nevozí na palubě *Černého draka.* Pokud je tedy toto opravdu jeho základna, skříňka se zřejmě nachází někde tady.“

Bert, Nemo, Eledir a Freydo Finn si vyměnili pohledy plné upřímného obdivu nad chlapcovým královským uvažováním.

„Jestliže skutečně takovou zbraň vlastní,“ přemítal král trpaslíků, „určitě by si ji nechal zde. Něco na té jeho strategii nakonec může být.“

„Dobře,“ odtušil Artuš. „Takže všechno, co musíme teď udělat, je dojít do jeho tábora, proklouznout okolo goblinů, skřetů, Šeroživců a Wendigů, najít Pandořinu skříňku a zavřít ji. Je to vlastně jednoduché.“

Charys se udeřil do čela a povzdychl si. „Joj, chlapče, máš to promyšlené až do konce.“

„Ale má pravdu,“ řekl Charles, který stál opodál poradního kruhu. „To je *přesně* to, co je potřeba udělat. Podívejte,“ řekl a ukázal na ostrov za nimi, „je to krajina jako stvořená pro bojiště – každý předpokládá, že se obě strany střetnou uprostřed, a Zimní král očekává, že příkrov temnoty bude výhodou pro něj. Nikdo tudíž nebude dávat pozor, jestli se jim někdo neplíží za táborem – všechna jejich pozornost bude soustředěna na střed bojiště.“

„To zní skoro jako plán,“ řekl Charys. „Hodně štěstí.“

„Cože?“ uklouzlo Charlesovi, který náhle zbledl. „Já – já jsem se k tomu nenabízel, já nejsem voják.“

„To není většina z nás tady," řekl Nemo. „Ale všichni uděláme, co bude v našich silách."

„My to zvladnem!" ozval se nadšený hlas odněkud zdola od země. „Pan Charles a jeho věrny pobočnik Tumler zdolavajuci něpřatele a, hm, a zavirajuci skriňky!"

Charles překvapeně zamrkal a pak se zakřenil. „No, myslím, že budeme něco jako plíživá síla," řekl a pohlédl dolů na nadšeného jezevce. „Bůh nás všechny ochraňuj."

„Pochodně jsou připraveny," oznámila jim Aven, která přišla do rady s několika loučemi v ruce.

„A právě včas," konstatoval Nemo, zastínil si zrak a pohlédl k obloze. Slunce již bylo napůl pohlceno stínem. Za pár minut se celý ostrov ponoří do tmy.

* * *

Bylo rozhodnuto, že Eledir bude mít na povel jádro spojenecké armády – což bylo případné, neboť se skládalo především z elfů z *Modrého draka.* Elfové byli většinou ozbrojeni jako lučištníci, přestože si nesli i zakřivené dlouhé meče pro boj muže proti muži.

Freydo Finn a jeho trpaslíci měli těžkou zbroj, stejně jako když se účastnili sněmu na Paralonu – byli vyzbrojení těžkými sekyrami, krátkými noži a svým vlastním lukostřeleckým vybavením. Finn spolu s Nemem byli ustanoveni Eledirovými hlavními pobočníky. Charys a ostatní bytosti je budou jistit zezadu.

Jack si navzdory radám Charyse i elfího krále zvolil, že bude bojovat po Nemově boku. Aven i Bert se ho pokoušeli od toho odradit, ale Jack na jejich obavy nedbal. Oči mu zářily vnitřním ohněm, jak dychtil vidět opravdový boj. Nechápal, že ty potyčky na lodi, jichž se až dosud zúčastnil, nejsou totéž co válka. Ještě doložil své stanovisko připomenutím, že je nejen minimálně stejně fyzicky schopný jako John, který je voják, ale také je daleko ochotnější se do něčeho pustit.

„Budu v pohodě," tvrdil Jack. „Zatím nikoho nezabili, že? A vždyť sami víte – prokázal jsem, že jsem statečnější a nápaditější, než jste si mysleli. Takže si nedělejte starosti. Na tomhle bojišti dokážu věci, které si budete pamatovat po zbytek svého života."

Aven starostlivě pohlédla na Nema, který dal krátkým přikývnutím najevo, že se pokusí v boji nepustit Jacka z dohledu.

Cestou zpět na pláž pro další pochodně Aven přemýšlela, jestli si v případě těchto dvou mužů skutečně dělá starosti o toho

pravého. Stejně jako tonoucí může stáhnout pod hladinu svého zachránce, Jackova nezkušenost v boji by mohla podobně poškodit Nema. Doufala však, že se to nestane. Přemýšlela, že zajde zpět a ještě něco Jackovi řekne, ale musela dohlédnout na řadu dalších věcí, a tak na své obavy brzy zapomněla.

* * *

„Najdeme Zimního krále," prohlásil věcně John. Takto vyřčené nahlas to znělo daleko absurdněji, než když si to říkal v duchu. Došli s Bertem k názoru, že se Zimní král do samotné bitvy nezapojí – pokud je jeho cílem povolat draky. John předpokládal, že aby se o to mohl Zimní král pokusit, bude se potřebovat dostat co nejdál od bojiště – to znamená na útes na západní straně, který se strmě tyčil nad hřmícím vodopádem.

„Tam určitě půjde, jsem si tím jistý," řekl John. „A Artuš i já tam musíme být také."

„Proč já?" zeptal se Artuš. „Neměl bych být na bojišti s ostatními?"

Bert uchopil mladého muže za ramena a upřeně se na něho zadíval. „Neměl," řekl stroze, a přitom s náklonností. „Jestliže má John pravdu, pak jsi asi jediný z nás, kdo může draky přivolat – a to znamená, že jsi příliš cenný, než abychom mohli riskovat tvou ztrátu v otevřeném boji. Jdi s Johnem a uvidíš, co se stane. Pokusíme se ti zajistit tolik času, kolik budeme moci."

Starý Správce sevřel mladého krále v krátkém objetí, potom se otočil a kráčel na vrchol kopce, odkud mávala Aven pochodní.

Slunce již zmizelo a z druhé strany ostrova se ozval pokřik.

Bitva začínala.

* * *

Nepřátelské síly se přesouvaly k jihu pomalým, cílevědomým tempem, avšak Eledir přikázal elfům, aby se vyhrnuli vpřed a vytyčili hlavní linii boje co nejdále v údolí stínu. Proti přesile budou nakonec nevyhnutelně ztrácet půdu a budou zaháněni zpět k lodím. Eledir chtěl zajistit, aby měli co největší prostor pro ústup.

Freydo Finn a trpaslíci nedokázali úplně držet krok s elfy, takže jim přikázal zastrčit sekery do pochvy a chopit se luků a šípů. Budou cílit do nepřátelských řad, pak vezmou sekery a podpoří elfy tam, kde začnou ztrácet půdu.

Charys a kentauři dostali za úkol provádět postranní výpady a chránit boční linii, aby je někdo nenapadl z boku. V určité fázi k tomu dojde, protože bitvy se často přesunou z původně vymezených hranic, ale když se John s Artušem vydají na západ a Charles s Tumlerem na východ, bude lepší udržet co nejvíce bojovníků dole v údolí.

Nemo měl zbraň vlastní výroby, jakousi vzduchovku, která měla větší dostřel než vše, co si přinesly ostatní rasy. Takže mohl přispět Eledirovi na pomoc ostřelováním skřetích a goblinských důstojníků.

Z kopce to vše pozoroval s obavami Bert, který byl příliš starý, než aby se sám účastnil boje. Nebyla to nastávající bitva, co mu působilo starosti, ale ta, která přijde poté. Skřetové a goblinové je zaměstnají, ale stovky Wendigů, kteří jsou lepší bojovníci než skřeti a hrůzostrašnější než goblinové, byli stále z nějakého nepochopitelného důvodu shromážděni u stanů. Od začátku bitvy pozoroval tábor Aveniným dalekohledem, a stále…

… nikde ani stopy po Šeroživcích.

* * *

Charlesův plán vypadal tak, že se s Tumlerem proplíží kolem východního pobřeží, objeví se za táborem Zimního krále a začnou hledat kotel. Oblékli se do tmavých kožených šatů a nenesli si žádnou pochodeň – budou spoléhat na to, že je Tumlerovy živočišné smysly provedou temnotou.

Připravovali se k sestupu na pláž, když něco ve světle pochodní upoutalo Charlesovu pozornost. Zastavil a podíval se blíž – potom se mu oči rozšířily údivem, upustil, vše co nesl, a vyrazil hledat Aven.

„Pane bodateli?“ začal Tumler.

„Zůstaň tu,“ křikl Charles, „budu hned zpátky!“

„Aven!“ zvolal Charles, když ji našel, jak sbírá na *Zeleném draku* další materiál na pochodně. „Poslouchej mě, něco je špatně! Něco hrozně divného se děje s Jackem!“

Aven se mu chystala odseknout, ale spolkla, co měla na jazyku. Něco v Charlesově tónu jí řeklo, že nejde o neuvážené prohlášení. „O co jde? Co se s ním děje?“

Charles ji přitáhl za paži. „Až do teď jsem to nedokázal přesně pojmenovat. Během posledních pár dnů byl pořád ukvapenější, dokonce hazardoval. Myslel jsem si…“

Začervenal se. „Myslel jsem, že prostě dělá všechno možné, aby na tebe udělal dojem.“

„To dělá od první chvíle, kdy jsme se poznali,“ potvrdila Aven. „A co? Získal větší sebedůvěru. Stává se mužem, možná dokonce válečníkem, ačkoli bych si radši ukousla jazyk, než bych to řekla před ním.“

„Myslel jsem si to samé, ale…“

„Ale co, Charlesi?“

„Podívej se támhle.“

Charles ukázal na vyvýšeninu o nějakých dvacet metrů dál, kde Jack organizoval několik faunů a satyrů do stupňovité řady pro lukostřelbu. Aven měla pravdu – *měl* sebedůvěru. Organizoval je s autoritou neodpovídající jeho mládí. A předtím se osvědčil v každé bitvě, které se spolu se svými souputníky zúčastnil. Ale Charlesovo podezření bylo založeno na viditelném, byť nenápadném faktu – a Aven strachy zatajila dech, když to uviděla.

Jack nevrhal stín.

* * *

První střetnutí dopadlo špatně.

Elfové, přestože to byli impozantní bojovníci, se nemohli měřit se skřety – i ten nejmenší skřet předčil váhou ty největší a nejrobustnější elfy. Pouze kvalita elfské zbroje je zachránila, aby nebyli úplně smeteni. Ustoupili a chopili se svých luků a šípů.

Trpaslíci si vedli překvapivě dobře v přímém boji se skřety a získali tak pro elfy výhodu. Malá postava trpaslíků znamenala, že se skřeti museli sehnout, když chtěli zasadit úder, a tím odkryli zátylek a ramena šípům, zatímco trpaslíci se oháněli těžkými válečnými sekerami. Přes to všechno bylo možné mohutnou sílu skřetů pouze zadržovat, nikoli zahánět.

Jak se obávali, goblinové se pokusili o výpad z boku, ale byli zatlačeni zpět bdělými kentaury. Lučištníci goblinů dokázali smrtelně zacílit, ale kentaurové šípy setřásali, jako kdyby to byly vosy.

Další lučištníci a kopiníci z řad mytologických stvoření se pod Jackovým vedením vynořili za kentaury a za chvíli již byli goblinové plně na ústupu. Skřeti učinili další výpad – a pak kupodivu začali také ustupovat.

„Ustupují,“ pronesl Charys překvapeně. Krev mu prýštila z ran a volně mu stékala po boku. „Goblinové i skřeti ustupují!“

Jakkoli se to zdálo nepravděpodobné, kentaur měl pravdu.

Elfové s jásotem vytasili meče a vyrazili vpřed – náhle však Eledir vydal příkaz zastavit a trpaslíci i kentauři se rovněž obrátili.

Nemo zoufale signalizoval Bertovi, ukazoval k táboru Zimního krále a volal něco, čemu Bert na dálku přes bitevní vřavu a lomoz vodopádu nerozuměl.

Přiložil k oku dalekohled a podíval se směrem, kterým Nemo ukazoval. Jako na povel Wendigové otevřeli stany všude podél pobřeží, o nichž předpokládali, že patří skřetům a goblinům, kteří přijeli do boje.

Ale to se mýlili. Celou dobu v nich byli Šeroživci – a jen čekali, dokud se žár a světlo dne nezmění ve stín, kdy je jejich moc největší a kdy jsou schopni se pohybovat v temnotách téměř neviditelně.

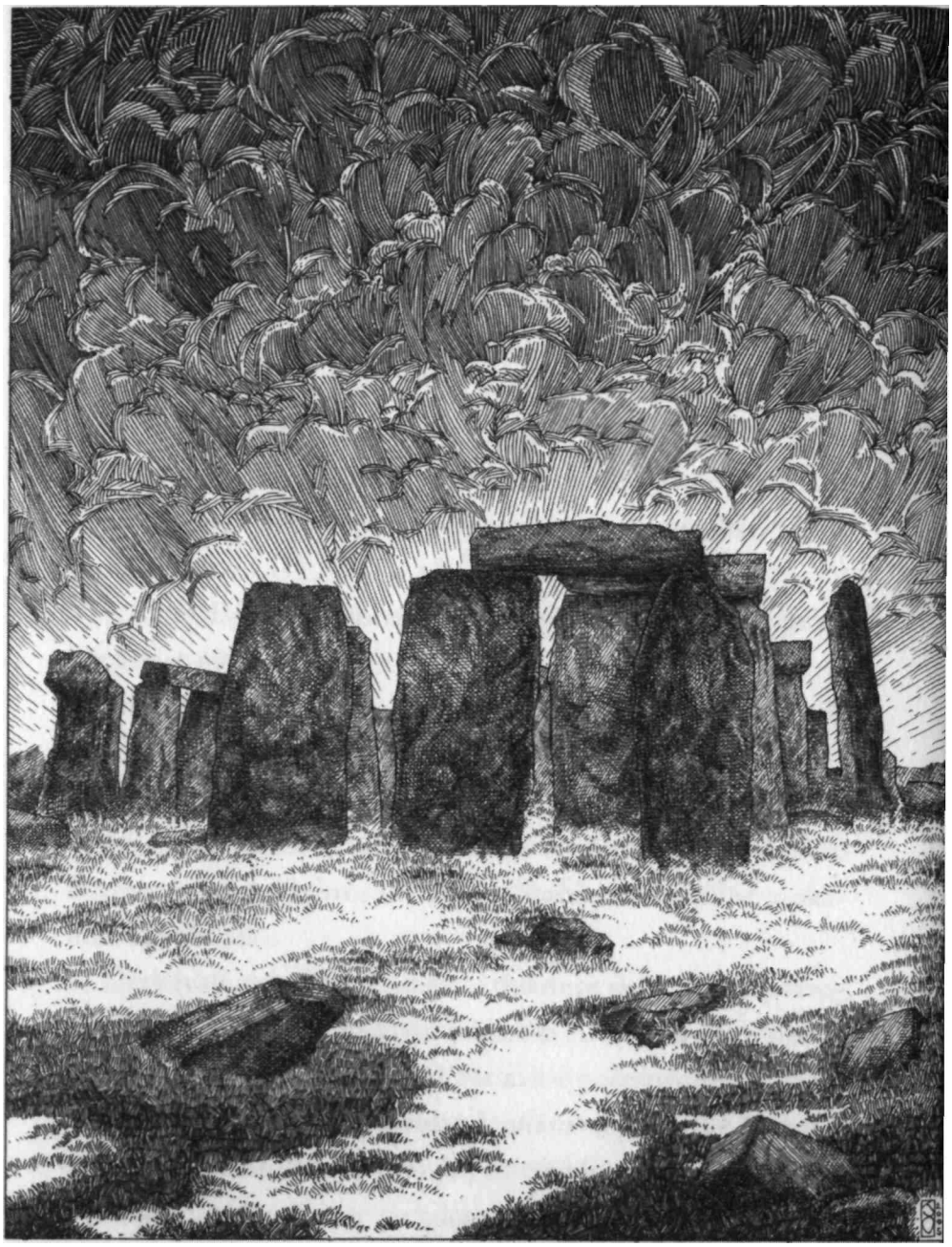
„Dobrý Bože na nebesích," vydechl Bert. „Tak tohle může být konec nás všech."

Aven se otočila a potlačila zachvění – a dokonce začala tiše plakat.

John s Artušem, kteří ještě nevyrazili k západu, si vyměnili ustarané pohledy a vyrazili nahoru na vyvýšeninu, aby viděli, co Bertem a Aven tak hrozně otřáslo. Stačil jeden pohled a okamžitě pochopili.

Očekávali armádu Wendigů, a dokonce se na ni i připravovali – skřeti vedení zrádným princem Arawnem také nebyli žádným překvapením. Rovněž pár méně početných ras z okrajů Souostroví se mohlo přidat k silám nepřátelské armády, aniž by to otřáslo tak ostříleným veteránem, jakým byla Aven. Ale z toho, co uviděli ani ne kilometr od sebe, je mrazilo v kostech a sráželo jejich mysl do hlubin zoufalství a rostoucího strachu.

Na hranici širé bitevní pláně zahájily strašlivé šiky Zimního krále svůj postup. Pochodovaly směrem k nim, vojsko široké od obzoru k obzoru – vyjící a vrčící postavy Wendigů a s nimi se, tiše a neúprosně, přibližovali přízraky v kápích, tisíce a tisíce Šeroživců.

„To je to místo,“ řekl John… „Jsem si tím jistý.“

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Kamenný kruh

Neobvyklé ticho se rozprostíralo nad vysokým horským štítem, který se zvedal nad vodopádem na kraji světa. Téměř neznatelný hluk vznikal míšením zvuků doléhajících vzdáleně z bitevního pole v údolí na východě a nikdy nekončícího hukotu vodopádu na západě.

Zimní král se vydal podél útesu a pečlivě dbal na to, aby neuklouzl na skalách, vlhkých a kluzkých od vodní tříště. Postupoval pomalu, protože k tomu, aby se bezpečně udržel, mohl používat pouze svůj hák. Ve zdravé ruce svíral *Imaginarii Geographiku.* Nesvěřil ji svému překladateli – kdyby ji Magwich upustil přes hranu útesu, ať úmyslně či nikoli, musel by ho zabít. Ale on zatím pouze plánoval přinutit nebohého tajemníka k tomu, aby se podíval do Pandořiny skříňky a stal se Šeroživcem.

Byl by to udělal již dávno, nebýt toho, že Šeroživci byli němí – ačkoli to bylo otravné, stále ještě potřeboval, aby si Magwich uchoval schopnost mluvit.

Alespoň ještě krátkou dobu.

„Jak je to ještě daleko?“ skučel Magwich, který funěl pár metrů za svým pánem.

Zimní král se prudce otočil. „Cože? Ty jsi ten, kdo tvrdil, že musíme vyslovit svolávací formuli právě tam!“

„Nu,“ připustil Magwich, „říkal jsem, že se v *Geographice* píše, že můžeš použít prsten moci jen na nejzápadnějším místě Souostroví, což je tady na tomto útesu. Opravdu nevím, jestli záleží na tom, kde přesně to uděláš.“

Zimní král se zaškaredil. „Nemarni můj čas, tajemníku. Jsme na místě, nebo nejsme?“

Namísto odpovědi sáhl Magwich po *Geographice.* Zimní král mu ji podal a pak netrpělivě sledoval, jak tajemník listuje stránkami, otáčí je tam a zpět a tiše si přitom mumlá.

„No?“

Tajemník zavrtěl hlavou. „Myslím, že na tom nezáleží. Jsem si dost jistý, že máme všechno, co potřebujeme, a že jsme na tom nejlepším místě.“

„Dost jistý?“ hrozivě se zeptal Zimní král. „Myslel jsem, žes byl vyškolen, abys tento atlas uměl přečíst.“

Magwich pokrčil rameny. „Vlastně jsem své vzdělání nikdy neukončil, nezapomeň. Několik těch jazyků prostě nezvládnu – ale stejně dokážu pochopit podstatu věci, takže na tom, jestli mi unikne pár drobností, vůbec nezáleží.“

„Dobrá,“ vyštěkl Zimní král a popadl opět atlas. „Prostě to uděláme a až získám kontrolu nad celým Souostrovím, tak se postarám, aby se ti dostalo odměny, jakou si zasloužíš.“

Magwich si olíznul rty a hluboce se uklonil. „Děkuji ti, můj pane.“

„Tupče,“ odfrknul si Zimní král.

„Cokoli řeknete, můj pane.“

„Prostě sklapni, ano?“

„Jak poroučíte, můj pane.“

Zimní král zatnul zuby. „Jestli z tebe vypadne jediné další slovo, tak ti vytluču mozek z hlavy.“

„Promiňte, můj pane.“

Zimní král si ztěžka povzdechl a otevřel *Geographiku.* „Jenom mi ukaž, kde je povolávací formule, a pověz mi, co mám říkat.“

* * *

Už po pár prvních krocích na výpravě Charles litoval, že s plánem souhlasil. Byl od hlavy k patě promočený mořskou vodou a páchl mořskou solí. A co bylo horší, promočený byl i Tumler a vanul z něj odér mokré jezevčí srsti.

Rozhodli se jít podél břehu, aby se vyhnuli jakýmkoli zatoulaným skřetům či goblinům. Avšak na rozdíl od pláží na jihu, které byly povlovné a písčité, byla východní strana vystavena neustálému působení příboje a proudů – a výsledkem bylo skalnaté a nerovné pobřeží. Každých pár kroků jeden z nich zakopl a spadl do vln, aby se za okamžik vynořil s prskáním a šplouchánim..

Dělali hluk, zanechávali spoustu viditelných stop v písku a vydávali takový zápach, že by je mohl snadno sledovat i slepý Wendigo.

Byli, jak Charles usoudil, ta nejhorší tajná bojová síla, která kdy byla vyslána na válečnou misi.

„Dufam, že nevadi, když to povim," prohlásil Tumler, „ale začinaš srandovně pachnuť."

„Zrovna jsem se chystal říct to samé," odpověděl Charles.

Tumler zastavil a vypadal, že ho tato poznámka velmi ranila. „Co tim mysliš?"

„Nic, zapomeň na to," uklidňoval ho Charles, když pochopil, že jezevec mínil svou poznámku jako kompliment.

Byl oděn v lehké zbroji, kterou mu poskytli elfové namísto špatně padnoucí výbavy trpaslíků, ale jinak si nesl jen krátký meč a malou sekyrku, což pokládal za přiměřené pro tajnou misi. Tumler měl nejen veliký nůž, ale rovněž stále vlekl svou zásobu tvrdých koblih naloženou v otlučeném bronzovém štítu.

„Poslouchej, Tumlere," řekl Charles, „opravdu si myslíš, že je vhodné s sebou vláčet celou cestu ty… ty… ty *věci?* Přece se od nás očekává, že se vplížíme do tábora a budeme hledat Pandořinu skříňku – a ne že se dostaneme do nějakého střetu."

Tumler vypjal hruď v jezevčím gestu obrany. „Lepši si dať fachu a vzit to sebu, než dyš zjistiš, že to potřebuješ a němaš."

Charles se nad tím na okamžik zamyslel. „No, když to vidíš takhle, tak je jistější mít s sebou víc zbraní. Ale potřebuješ opravdu i ten štít? Zanechává trochu moc viditelnou stopu."

„Ten mi dal mistr Samaranth," řekl Tumler, „a řekl, že ho mam přinést sem. Řekl, že ho budeme potřebovat, dřiv nebo později, tož ho nesu."

„To je rozumné," souhlasil Charles, „ale co bys řekl tomu, kdybych ho nesl já, budeme tam rychleji."

„Tož tak to jo," souhlasil Tumler, přehodil si tornu přes ramena a podal štít Charlesovi.

„Je těžký," podotkl Charles, když si hodil štít na záda.

„Němrmlaj," řekl Tumler, „Nu, ideme."

* * *

Když skřeti a goblinové ustoupili, začala být strategie Zimního krále zřejmá. Cílem prvního náporu bylo jen otestovat odpor spojenců a pokud možno odříznout co nejvíce protivníkových sil.

Pro ně byli skřeti a goblinové jen jako dělová ucpávka – a pokud přežijí první útok a při tom zničí nějaké spojence, bude to jen dobře. A jestli zaváhají a mnoho z nich přijde o život – taky dobře. Jelikož hlavní silou armády Zimního krále byli Wendigové a Šeroživci, nešlo už o žádné testování a pokusy nanečisto, žádné ústupy a manévry – jen krutý krvavý boj až do samého konce.

Nejbližší vlna Šeroživců dosáhla k přední linii elfů a trpaslíků a náhle bylo všem zcela jasné, jakým způsobem je hodlali porazit. Šeroživci odhazovali šípy jako párátka, úder sekyrou nebo kopím je sice mohl zpomalit, ale nedokázal je zastavit ani zranit. A pak se již dostali dostatečně blízko, aby mohli uchvátit stíny válečníků a odervat je.

Trpaslíci a elfové, kteří ztratili stín křičeli, hroutili se k zemi a ztráceli svou vůli k odporu. Když pak Šeroživci pokročili vpřed pro další oběť, vrhli se na bezbranné válečníky Wendigové a rozsápali je svými spáry a tesáky.

„Uhaste pochodně!“ zvolal Charys. „Zhaste je!“

Eledir a Freydo Finn si vyměnili zaražené pohledy – je pravda, že to sníží hrozbu Šeroživců, ale budou čelit Wendigům ve tmě.

„Nemáte jinou možnost!“ zvolal znovu Charys. „Uhaste pochodně a ustupte, nebo jsme ztraceni!“

Vzadu za bojištěm Bert s Aven vyběhli na poradu s Jackem a Nemem.

„Co to dělají?“ volala Aven. „Jak můžeme bojovat ve tmě?“

„Charys má pravdu,“ řekl Nemo, „ale nebudeme v úplné tmě. Wendigové si nesou vlastní pochodně – a ty jejich budou vrhat naše stíny dozadu, ne vpřed. To nám dá možnost bojovat, tedy alespoň než…“

Zarazil se a pohlédl na zem v místě, kde stáli, kde se jeho vlastní stín překrýval s Bertovým a Aveniným – ale ne s Jackovým.

Bert si toho všiml také, a pohlédl na Jacka s výrazem, v němž se mísila lítost se strachem.

Jack se podíval k zemi a potom zpět na ostatní se vzdorně vysunutou čelistí. „Vím to, všiml jsem si před nějakou dobou, jak mizí. Ale to nic neznamená – nezapomeňte, že jsem na vaší straně.“

„Nic to neznamená!?“ vykřikl Bert. „Jacku – ty ses stal Bezestínem! To je horší než být Šeroživcem!“

„V čem?“ zeptal se Jack tvrdohlavě.

„Znamená to, že je v tobě prostor pro temnotu,“ řekl Nemo. „Můžeš se rozhodnout stát s námi ve světle, ale tvé srdce si volí raději stín.“

Jack trhnul hlavou. „Nevěřím ti. Suďte mě podle toho, co skutečně dělám, ne podle toho, čemu si myslíte, že věřím.“

„Nezapomínej, Jacku, na to, co říkal Kartograf o našich volbách a jejich důsledcích,“ připomněl mu Bert. „Mysli na to, co se přihodilo jemu kvůli rozhodnutím, která učinil!“

„Zimní král říkal to samé, pamatujete?“ odpověděl Jack. „A komu mám věřit? Tomu, kdo je uvězněný a nemůže nám pomoci, nebo tomu, který je schopen dobývat?“

„Myslíš tomu, kdo nás zabíjí,“ upřesnil to Nemo.

„Copak nemohu mít obojí?“ protestoval Jack. „Přesvědčení starého Kartografa a sílu Zimního krále?“

„Nemůžeš stát jednou nohou uvnitř a druhou venku, tak to nefunguje,“ řekl Bert.

Nemo pohlédl zachmuřeně na Aven. „Na tohle teď nemáme čas. Jestli se stane jedním ze ztracených, ponese svůj vlastní kříž, ale já tu mám bitvu, kterou musím vybojovat.“

„Počkej,“ prosila ho Aven a uchopila ho za paži. „On je dobrý, já to vím. Vezmi ho s sebou, bojuj s ním! Pokud nemůžeš věřit jemu, věř mně!“

Nemo dlouho hleděl na Aven a pak pokynul Jackovi. „Tak tedy pojď,“ řekl. „Když už nic jiného, budeš jediný bojovník, kterému Šeroživci nemohou ublížit.“

* * *

Magwich, dříve Správce v učení, prošel formuli k povolávání draků celkem třikrát, než si byl jistý jejím přesným zněním. Byla vtěsnána mezi vysvětlivky k mapě Ostrova na kraji světa a popisem samotného místa, kde se má rituál provést.

Byl rád, že se ho Zimní král příliš nevyptával na přesnost překladu – pokud by jeho pán opravdu věděl, kolik domněnek a dohadů překlad obsahuje, už by mu jistě prořízl hrdlo.

Ale proč by jinak Správcové atlasu byli pověstní dobrou představivostí, ospravedlňoval se v duchu Magwich, kdyby se od nich nečekalo, že využijí trochu tvůrčího myšlení?

„Nuže?“ vyzval ho Zimní král.

„Mám to,“ odpověděl Magwich. „Postavte se sem, na hranu útesu, držte před sebou prsten moci a opakujte, co vám budu předříkávat.“

Když Magwich začal číst, Zimní král se usmál a pocítil, jak jím projela vlna očekávání. Opakoval tajemníkova slova a pozvedl

ruku – prsten jiskřil ve vlhkém vzduchu nad vodopády na kraji světa. A najednou…

…se nestalo nic.

Stál s rukou vztyčenou, oči se mu zúžily a pohlédl úkosem na Magwiche.

„Možná se to musí přečíst víckrát," řekl tajemník.

Zimní král spustil ruku a prohlédl si zblízka prsten. Nebylo pochyb o tom, že je pravý – byl na něm vyryt královský znak, šarlatové písmeno A. Byl to prsten Nejvyššího krále.

Pořád nic, nefungovalo to.

„Nu dobrá," zahromoval Zimní král. „Jestliže musím dobýt Souostroví kalenou ocelí, v krvi a vraždění, tak to tak bude."

Hodil *Imaginarii Geographiku* Magwichovi a vytáhl meč. „Skončíme to."

S těmito slovy se Zimní král otočil a vydal se dolů k pobřeží.

„K-kam jdete?" zadrmolil Magwich.

„Na bojiště, dohlédnout na své vítězství," řekl Zimní král, aniž se obtěžoval ohlédnout. „A nestarám se o to, kam jdeš ty."

„A-ale, co chcete abych udělal s *Geographikou?*"

Zimní král se zastavil, strnul a pak se otočil a pronesl s ledovou nenávistí:

„Spal ji."

* * *

Johnovi a Artušovi netrvalo dlouho obejít jižní výběžek ostrova a vystoupat na skalnatý svah, který vedl na náhorní plošinu. Vlastně víc času než šplháním strávili sporem o to, zda je, či není jejich místo po boku přátel na bojišti.

John svou logikou nakonec přesvědčil stále váhajícího Artuše – a tato volba se ukázala jako moudrá, když spatřili v dálce postavy Zimního krále a tajemníka a slyšeli, jak se dohadují.

„Pojďme," zašeptal Artuš. „On má *Geographiku* a vsadím se, že i můj prsten. Pojďme, vezmeme si, co nám patří!"

John věděl, že Artuš na tajemníka stačí, ale měl méně důvěry ve své schopnost přemoci Zimního krále v boji muže proti muži. A navíc – něco v jeho podvědomí mu říkalo, aby se drželi zpátky. Jeho šestý smysl mu našeptával: *Čekej. Čekej. Nemají takovou moc, jak si myslí. Čekej.*

Zavrtěl hlavou a stáhl Artuše za jeden ze stojících kamenů. „Ještě ne."

Artuš zvedl obočí. „Ale proč? Co když se mu podaří povolat draky?“

„Přemýšlel jsem o tom,“ řekl John. „Povolat a přikazovat jsou dvě různé věci.“

„Co máš na mysli?“

„Pamatuješ si na Samarantha?“

„No jistě.“

„Řekl, že tvému dědovi odebral prsten, když se ukázalo, že ho již není hoden. Myslíš, že Zimní král je toho více hoden?“

„To ani v nejmenším,“ odpověděl Artuš.

„Přesně tak. Takže i kdyby Zimní král *dokázal* draky povolat, umíš si představit, že by Samaranth udělal cokoli, co mu přikáže?“

„To ne.“

„Tak vidíš. Budeme tedy čekat. A pozorovat.“

* * *

Magwich zaklel a dupal vzteky. Spotřeboval už všechny zápalky, které měl s sebou, pokusil se jako troud i použít své rukávy, které hořely dost dobře, ale nedokázal víc než jen ožehnout desky vzácné knihy.

Pokoušel se vytrhat stránky na podpal, ale byly tužší než kůže a nedaly se ani vytrhnout, a dokonce ani zmuchlat. Právě se rozhodl, že prostě hodí tu věc dolů z útesu a Zimnímu králi řekne, že ji spálil na popel – když tu za sebou uslyšel kroky.

„Pane, právě jsem se chystal…“ začal a otočil se. Větu už nedokončil. John ho udeřil pěstí do nosu a tajemník se poroučel k zemi jako loutka s přeťatými provázky.

„Výtečně!“ vykřikl Artuš. „Charles bude zklamaný, že to nemohl udělat sám.“

V dálce viděli sestupovat postavu Zimního krále, který se chystal zapojit do boje. Náhle uviděli, jak všechny pochodně spojenců zhasly, jako kdyby je někdo sfoukl.

Podívali se na sebe a ztěžka polkli.

John zvedl *Geographiku* a nalistoval stránku s povolávací formulí. „Jsou tu veškeré informace,“ řekl. „Buď to udělali správně a nefungoval prsten, nebo prsten fungoval, ale řekli špatně formuli.“

„Nebo,“ doplnil Artuš, zatímco John studoval atlas, „nefungoval ani prsten, ani formule. Ať už to bylo jakkoliv, nemáme prsten.“

„Myslím, že ho nepotřebujeme,“ řekl John s neskrývaným vzrušením v hlase.

„Jak to?“

John si ještě několikrát pročetl zaříkání. „Nepíše se tam o klenotu,“ řekl s údivem, „ale o *místě*. Prsten moci je *místo*.“

Začal obcházet okolí ve velikých kruzích a Artušovi připadalo, že se úplně zbláznil.

„Tamhle,“ prohlásil John a ukázal k východu, blíže k patě útesu. „Kousek zpátky, na hřebeni.“

Artuš pohlédl směrem, kterým John ukazoval, ale neviděl nic, kromě podivných stojících kamenů – takových, jakých viděli během svého výstupu desítky.

„To je to místo,“ řekl John. Jeho sebevědomí vzrostlo, krev mu stoupla do tváří a zrychlil se mu tep. „Jsem si tím jistý.“

„Jak to můžeš vědět tak jistě?“

„Máme takový kruh kamenů i v našem světě,“ řekl John. „Jmenuje se Stonehenge.“

„Johne,“ vydechl Artuš neslyšně, „to nejsou hvězdy…“

KAPITOLA DVACÁTÁ

Návrat draků

Zimní král vkročil na bojiště právě ve chvíli, kdy začaly louče zhasínat, a zareagoval na to širokým úsměvem. Jeho nepřátelé budou nyní v dvojité nevýhodě. Budou bojovat ve tmě a proti válečníkům, které nelze zabít. Pokud mají alespoň trochu rozumu, odhodí zbraně a rozeběhnou se ke svým lodím, které jim v nejlepším případě poskytnou dočasné útočiště. Dokud má možnost tvořit další Šeroživce, bude jen otázkou času, než ovládnou všechny země v Souostroví.

Bitva i dobývání, nemluvě o nevyhnutelné expanzi do druhého světa, by probíhaly rychleji, kdyby se mu podařilo povolat draky. Ale nemělo smysl mudrovat nad tím, co by mohlo být, když jediné, co nyní potřebuje, je trpělivost.

Již dříve čekával. A může čekat opět. Vytasil meč, vyrazil bojový pokřik a rozeběhl se k Šeroživcům.

* * *

Během chvíle ztratili elfové téměř čtvrtinu svých válečníků a trpaslíci jen o málo méně.

Uhašení pochodní pomohlo, ale byla to jen úleva, nikoli řešení. Šeroživci dokázali projít mezi lučištníky jako nůž máslem, pozdržet je dokázaly jen těžké zbraně.

Eledir rozkázal svým oddílům, aby se stáhly, ale Freydo Finn padl, když mu Šeroživec odtrhl stín.

Pouze blesková akce trpaslíků a sebeobětování několika z nich umožnily jeho bezvládné tělo odnést do bezpečí.

Charys v čele kentaurů vyrazil do přední linie. Dosáhli kopími a halapartnami nejdál, takže mohli zdržovat Šeroživce v postupu. Pod jejich praporem podobným způsobem trpaslíci, faunové a zvířecí lučištníci zadržovali Wendigy nekonečným deštěm šípů.

Bránili se s pomocí tmy; Jack se rozhodl, že potřebují zaútočit světlem.

Jack věnoval pár chvil průzkumu Nemovy zbrojnice na palubě *Nautilu* – a našel mezi různými hydraulickými a parními zbraněmi několik zařízení poněkud běžnějšího typu, která si přizpůsobil pro snadnější použití. Především ingredience pro přípravu střelného prachu.

Nemo pobíhal tam a zpět, vydával pokyny mytologickým stvořením a zvířatům a střílel na Wendigy, kdykoli to bylo možné. Jack na něj zavolal a ukryli se za nejbližší pahorek, aby prozkoumali Jackovu kořist.

„Říká se tomu granát," vysvětloval Jack.

Nemo řekl nedůvěřivě: „Mám své důvody, proč nepoužívám výbušniny v boji, Jacku. Jsou příliš nepředvídatelné."

„Ve vašem světě možná ano," odpověděl Jack, „ale v tom mém ne. Tohle je můj druh zbraní, ze skutečného světa. Pokud se Šeroživci dají nějak zahnat, pak jedině výbušninou."

Nemo nevypadal příliš přesvědčeně. „Máš nějaké zkušenosti s výrobou takových věcí?"

„Dost jsem o tom četl," řekl Jack, „a dařilo se mi velmi dobře zacházet s dělem na *Indigovém draku*."

Nemo se chystal protestovat, ale Jack ho přerušil.

„Tohle je přece místo, kde má představivost stejnou váhu jako realita, ne? Takže jsem si trošku zaimprovizoval. Přesto to bude fungovat. Improvizuji od té chvíle, kdy jsem sem přišel – a vždycky se mi to vyplatilo."

Nemo přemýšlivě sklonil hlavu, pak pohlédl Jackovi do očí. „Tak dobře. Co je třeba udělat?"

„Vyhlásit ústup z údolí," řekl Jack, „poslat naše oddíly na kopec, zapálit doutnák a hodit granát doprostřed nepřátelských sil, nejlépe do nejnižšího místa. Pokud to zafunguje, dokážu jich z materiálu, který máš na palubě *Nautila,* vyrobit ještě několik."

Na Nema to očividně udělalo dojem, pak si granát prohlédl zblízka.

„Myslím, že to nemá dost dlouhý doutnák," poznamenal a zkoumal Jackovu práci. „Co kdyby…"

„Kontroluješ moji práci?“ odsekl Jack. „Prostě udělej, co říkám, a všechno dopadne dobře.“

Nemo mu věnoval dlouhý zamyšlený pohled a posléze přikývl. „Když ti věří Aven, budu ti věřit také. Připrav jich víc. Budeme je potřebovat.“

Nemo se šel poradit s Charysem a Eledirem a pak vyhlásili ústup. Spojenci se otočili a vyběhli z malého údolí, pryč od krveprolití, které rozpoutali Wendigové mezi jejich padlými druhy.

Nepřátelé neplýtvali časem a jali se je pronásledovat pod vedením samotného Zimního krále.

Jack seběhl dolů z kopce podél ustupujících kentaurů s druhým granátem, zatímco Nemo zapálil ten první a mrštil jej přímo na Zimního krále.

Nálož však explodovala předčasně, téměř ve chvíli, kdy byla vržena, a pouze ohodila šiky Wendigů a Šeroživců špínou. Na kapitána *Nautilu* to ale zapůsobilo úplně jinak. Pravá polovina Nemova trupu, včetně paže a ramene byla úplně pryč, odtržena výbuchem. Tvář měl spálenou a plnou puchýřů, oční rohovky úplně sežehnuté. Oslepl a umíral v agónii.

A to vše proto, že důvěřoval Jackovi.

Jack se rozeběhl ke svému padlému druhovi a klesl na kolena. Následkem ústupu zůstali na bojišti sami, jen on a Nemo, a tisíce nepřátel se rychle blížily. Jack bojoval s druhým granátem, ale než ho stihl zapálit, už u něj byli Šeroživci.

Aniž se zastavili, proběhli kolem nich a pokračovali směrem na kopec.

Jack se divoce a zmateně rozhlížel kolem, jak tisíce studených tmavých postav proudily kolem něho. Ani Wendigové se nezdrželi víc, než jen aby začenichali kolem Nema a pokračovali dál. A pak se objevil Zimní král a shlížel na něj.

V odpověď na Jackovu tichou otázku promluvil a krutý lesk se mu objevil v očích.

„Nechali tě být, Jacku, protože Šeroživci nepohlcují nikoho svého druhu.“

S chladným úsměvem mrknul a běžel dál.

Jack v hrůze sledoval, jak se jeho stín opět objevil a nabyl pevného tvaru. Ale bylo příliš pozdě – škoda už se stala. Nemo byl mrtev.

Jack dál klečel na krví zbrocené zemi a dal se do zoufalého křiku.

* * *

Charles s Tumlerem se museli dvakrát ponořit do vody, aby je neviděly náhodné skupinky Wendigů, kteří zachytili jejich pach a přišli na průzkum. Voda sice skryla jejich zápach, ale moc je nepozvedla na duchu.

Dokázali se však proplížit podél celého východního pobřeží a vylezli z vody přímo vedle *Černého draka.* Charlesovou největší starostí bylo, jak poznají stan Zimního krále, ale ukázalo se, že to nebude žádný problém. Byl to nejen největší stan v táboře, ale také jediný, kde stály stráže – dva odpudivě vyhlížející Wendigové.

„Tak tady je bezpochyby to, co hledáme," zašeptal Charles. „Jsem si jistý že Pandořina skříňka je uvnitř. Proč by se jinak obtěžoval se strážemi u stanu uprostřed tábora tak veliké armády?"

„Suhlasim, pane bodateli," řekl Tumler. „Tož, jak se dostaněme dovnitř, jaky matě plan? Zkusime ztopit ten kotel, nebo to enem zavřit přimo tam?"

„Pokud to půjde, vezmeme ho s sebou," řekl Charles. „Ale nemám nejmenší potuchy, jak se dá vlastně zavřít. Musí v tom být nějaká kouzla, pochybuji, že bude stačit zatlouct vršek prkýnkem a napsat na něj Nedotýkat se."

„Ja vim, že udělate to najlepši," řekl Tumler.

„Měli jsme s sebou vzít Jacka," lamentoval Charles. „Má talent improvizovat ve složitých situacích."

Jak si tak mezi sebou šeptali, pomalu se kradli ven z vody a použili přitom trup *Černého draka* jako úkryt. Na písčité pláži si Tumler vyklepal vodu z kožichu a lehl si na bok. Charles si dřepnul vedle něj a odložil si štít.

„Je tu neco, čemu sa pořad divim," mudroval Tumler. „Pokud je to veliký kotel, proč mu každý řika ‚pani Dořina skřiňka'?"

„Pandořina skříňka," opravil ho Charles. „Je v přirozenosti věcí, že se proměňují. A je to v přirozenosti vyprávění – z konvice se stává kotel, z kotle nádoba, z nádoby skříňka, všechno záleží jen na tom, kdo příběh vypráví. A protože u Pandory byl naposled, tak ji podle toho jména všichni znají.

Vezmi si například svůj štít," pokračoval, obrátil štít a oprášil ho od písku, „pravděpodobně ho používal nějaký římský voják, nebo legionář a říkalo se mu Polemicův štít, nebo tak nějak – ale já ho budu znát vždycky jako Tumlerův štít –"

Zarazil se s otevřenými ústy.

„Pane Charlesi?" řekl Tumler. „Co se stalo?"

Charles si prohlížel povrch štítu. Vytepaný vzor byl poněkud omšelý, ale detaily byly stále ještě viditelné. Bylo to stylizované vyobrazení Medúzy z řeckých mýtů.

„Zopakuj mi ještě jednou, co ti říkal Samaranth, když ti ten štít dával, Tumlere."

„Samaranth pravil, že patřival slavnému hrdinovi z vašeho světa," vzpomínal Tumler. „Perikles nebo Theseus nebo… nebo…"

„Perseus," doplnil ho Charles, když mu došly všechny souvislosti. „Tenhle štít patřil Perseovi."

„To je ono!" vzrušeně vykřikl Tumler. „Samaranth pak pravil, že i najmenši z nas muže byt hrdina, když dostane přiležitosť – a že ten štit da tu přiležitosť mně."

„To řekl?" začal se usmívat Charles. „Myslím, že měl pravdu – a myslím, že přichystáme Zimnímu králi velmi nepříjemné překvapení."

* * *

„Dává to smysl," řekl John, když s Artušem šplhali k mírné vyvýšenině. „Artuš vytvořil Stříbrný trůn, aby vládl nad oběma světy – nad tím naším i nad Souostrovím. Jestliže součástí jeho moci byla schopnost svolávat draky, určitě chtěl, aby to bylo možné učinit bez ohledu na to, ve které říši se král zrovna nachází."

Artuš mlčky přisvědčil. Začínalo mu být zřejmé, že John skutečně věří, že se může stát něco významného – ale on sám tomu nevěřil. Během posledních pár dní si uvědomil ostrou hranici mezi svými chlapeckými sny o rytířích a skutečným životem, v němž každý čin měl své následky.

Trvalo jim jen pár minut, než vystoupali k nepravidelnému kruhu kamenů. Když vstoupili dovnitř, zvedl se studený vítr a zakroužil kolem nich.

„Myslím, že to nebyl dobrý nápad…" začal Artuš.

John ho uchopil za ramena a obrátil ho k sobě. Artuš očekával, že mu bude domlouvat, ale John se na něho jen usmál. Víření větru zatím nabíralo na síle. „Uvažuj o tom takhle – jestli to zafunguje, tak to zafunguje. A když ne, alespoň jsme to zkusili. Kdyby se rytíři vydávali jen do soubojů, kde jsou si jistí výsledkem, nevyrazili by nikdy nikam."

„To je pravda."

Vítr kolem nich vířil, jako by je chtěl smést z povrchu země do propasti. Hřmění vodopádů se odráželo od skal na výběžku a

studená tříšť jim smáčela tváře. Zdálo se, že samy živly se spikly, aby je zadržely. John otevřel starou knihu a nalistoval potřebnou stránku.

„Johne,“ křičel Artuš do větru. „Jsi si tím jistý?“

„Tak jistý, jak jen mohu být,“ volal John zpět proti divoké bouři.

„Jak to mám dokázat, Johne?“ volal Artuš. „Já nemůžu, nejsem na to připravený!“

John vložil *Geographiku* Artušovi do rukou.

„Celý život sis přál být rytířem,“ řekl pevným hlasem. „Teď se chop svého osudu a staň se králem.“

Artuš se zhluboka nadechl a postupně se zklidňoval. Jeho oči těkaly mezi upřímnou tváří svého přítele a posvátnou knihou, kterou držel v rukou – knihou, která může stvořit krále, která ho stvoří, pokud se pro to rozhodne.

Přečíst pár řádků z knihy a nárokovat své dědictví, svůj trůn, své určení. Tak jednoduchý čin jako ukout meč na kovadlině.

Artuš si naposledy pročetl ony věty, pak zavřel knihu a přednesl:

Podle zákona a práva
pro to, co jest třeba
já tě volám
já tě volám.

Podle pouta krve
pro prokázanou čest
já tě volám
já tě volám.

Pro život a světlo tvé ochrany přislíbené
z tohoto kruhu mocí nebes
já tě volám
já tě volám.

S jeho posledním slovem náhle začala vichřice kolem nich polevovat.

Artuš skončil a hleděl do temnot, pak na knihu a pak opět do prázdnoty. „Udělal jsem to správně?“

„Vedl sis výtečně,“ řekl John. „Opravdu se *něco* stalo.“

„Jak dlouho to asi potrvá?“

„To se tam nepíše.“

Čekali několik úderů srdce, potom ještě déle.

A ještě. Dál.

Nic se nepřihodilo.

* * *

Při Jackově útoku ztratili příliš mnoho. Charys a Eledir důvěřovali Nemovi a Nemo věřil Jackovi – a bojová linie se nezvratně posunula. Spojenci kvůli Šeroživcům ztratili víc než polovinu mužů, a přestože Wendigové povraždili jen malé množství padlých, dříve nebo později dojde na všechny.

Zbytky elfů, trpaslíků, zvířat a bájných stvoření se sešly v malé prohlubni vedle pláže, kde je obklopili kentaurové pod vedením Charyse – jako poslední obranná linie.

Šeroživci se prohnali okolo a na pár chvil si Aven a Bert mysleli, že se stal nějaký zázrak – ale nebyl to zázrak, jen další strategie. Monstra temnot jim odřízla cestu zpět k lodím. Už nebylo úniku.

Na příkaz Zimního krále zatroubili Wendigové na lovecký roh, a povolali tak armády skřetů a goblinů zpět do pole.

Bitva skončila.

* * *

Artuš a John neviděli, co se děje na bitevním poli. Soustřeďovali svou pozornost ven, do prázdnoty.

Artuš se zhluboka nadechl a rychle se podíval po Johnovi. Ten mu jeho pohled klidně oplácel.

„Nepovedlo se to, Johne.“

„Buď trpělivý, Artuši. Věřím v tebe.“

Artuš se jakoby zmenšil. „Nejsem si jistý, jestli i já věřím.“

„To je v pořádku,“ odpověděl John a uchopil mladého muže za rameno. „Věřím dost za nás oba.“

A pak se svět pohnul. Něco se změnilo. Vzduch se chvěl, a dokonce i věčné hřmění vodopádů znělo jaksi tlumeněji, jako kdyby svět zadržel dech.

Kolem malého kamenného kruhu se otevřelo oko bouře a napojilo se na dálavy věčnosti – a najednou se v takto otevřeném prostoru něco objevilo.

„Podívej!“ zvolal John. „Podívej se tam, do nicoty za útesem, do těch temnot! Vidíš to?“

Vysoko nad jejich hlavami, daleko na západě, se objevil malý světelný bod – malý, ale jasný a ostrý.

Hvězda.

„Vidím,“ řekl Artuš, „ale co to –?“

„A další!“ ukázal John. „A tam taky! A tamhle!“

Dívali se a obloha se začala plnit hvězdami, které se mihotaly a vzplály zářivým plamenem. A pak některé z hvězd nabývaly na jasnosti. A byly stále jasnější a jasnější. A začaly se pohybovat.

„Johne,“ vydechl Artuš neslyšně, „to nejsou hvězdy…

…to jsou *draci*,“

Konečně – konečně se draci vrátili na Souostroví.

ČÁST ŠESTÁ

Slunné země

„…já mám stále v plánu vychutnat si své vítězství, teď a tady.“

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Nejvyšší král

Vzduch nad Ostrovem na kraji světa se rozezněl zvukem stovky hromových úderů, jak se obří stvoření začala snášet z oblohy.

Tři draci, podle vzhledu a chování stařešinové, se bleskově snesli před kamenný kruh a uctivě se uklonili před Artušem.

„Myslím, že čekají na pokyny," zašeptal John.

Artuš pohlédl na velkolepá stvoření před sebou, potom se otočil a ukázal na bojiště.

„Pomozte jim, pomozte mým přátelům."

Zjevně to jako pokyn stačilo. Draci se uklonili podruhé, mávli křídly a vznesli se do vzduchu.

Na východě armády skřetů a goblinů právě pochodovaly středem údolí zpět na bojiště a chystaly se připojit k všeobecnému vraždění po boku armády, která jednoznačně vítězila. Byli proto neuvěřitelně překvapeni, když se náhle sami ocitli zaskočeni a přemoženi mnohem větší a silnější armádou draků.

Uruk Ko, ať už z moudrosti nebo ze zbabělosti, okamžitě zasignalizoval svým oddílům, aby sklonily zbraně i prapory. Mnoho králů se udrželo na trůně prostřednictvím válek a mnoho pomocí diplomacie. Dávalo větší smysl trpně se podrobit, než se aktivně připojit k nyní již zbytečnému obětování mužů ve jménu pýchy.

Velitelé skřetů ovšem podobné logice nepodlehli a zvolili si místo toho boj s přilétajícími draky.

Střet trval pouhé tři minuty – a to jen proto, že si draci neustále navzájem překáželi při pálení, požírání a zadupávání vojáků skřetí armády.

Ale Šeroživci se tak rychle ani tak snadno porazit nenechají.

* * *

Tumler byl velice zklamán.

„Hlavu vzhůru, starý brachu," řekl Charles, když vstoupili do stanu Zimního krále. „Tohle bych nezvládl ani s tuctem dělových koulí, neřkuli se třemi borůvkovými koblihami."

„Byly by to enem dvě," stěžoval si Tumler, „kdyby ten prvni Wendigo neuhnul hlavu v tu chvilu, kdy jsem to po něm hodil."

„Ale stejně," řekl Charles, „když jsi ho složil tou třetí koblihou, byl úplně tuhý – a to tedy byl mistrovský výkon."

„Opravdu?" rozzářil se Tumler. „Děkuju vam, pane Charlesi."

Uvnitř stanu Charles zapálil pochodně na každé straně dveří a jejich světlo odhalilo nezaměnitelný tvar.

Stál uprostřed stanu na prostém dřevěném podnose, který měl kožená ucha kvůli přenášení. Jak očekávali, byl železný kotel asi metr vysoký a jen o něco menší v průměru, takže vypadal poněkud protáhle.

Vnější strana byla zdobená bronzovými destičkami s vyrytými klínopisnými znaky a stylizovanými obrazy havranů.

Nalezli Pandořinu skříňku.

Neměla žádné víko ani poklici, pouze zbytky vosku na okrajích.

„Tož," řekl Tumler, „jaka je tvoja velika myšlenka?"

„Nesmíme pohlédnout dovnitř," řekl Charles, „takže transport bude problematický. A proto se musíme držet původního plánu a nejdřív ji zavřít – a myslím, že Samaranth věděl víc, než nám prozradil. Proto ti dal ten štít."

„Nechaj mňa to urobit," žádal Tumler. „Já tam totiž němožu vidět vubec – nedostatečna vyška, jak by řekl moj přitel Freydo Finn."

„Dobře, ujmi se toho," souhlasil Charles a podal mu štít.

Se značným úsilím zvedl Tumler těžký kus bronzu nad hlavu a přistoupil k otevřenému kotli. Jedním plynulým pohybem nechal štít sklouznout na vršek železné nádoby – o on s klapnutím dokonale zapadl na místo a seděl jako ulitý.

Než se Tumler mohl pohnout či promluvit, kotel, kterému říkali Pandořina skříňka, se rozzářil nadpřirozeným světlem.

„Tak tohle je buďto opravdu dobře, nebo dost špatně," prohlásil Charles. „Ale očekávám, že to zjistíme dřív, než se nadějeme."

* * *

Když přiletěli draci, stál Zimní král před veliteli pomlácených a zbitých spojenců a měřil si je pohledem. Charys a Eledir byli připraveni bojovat na život a na smrt – ale Aven ani Bert se ještě úplně nevzdali naděje. Nemova smrt byla těžkou ranou, ztráta Jacka ještě větší. Zimní král nyní tedy očekával úplné podrobení – když tu se najednou celý jeho svět obrátil naruby.

Nejprve přičítal náhlé objevení draků svému zaříkání. Třeba se zpozdili kvůli otáčení země nebo kvůli své neobratnosti nebo kvůli něčemu jinému, takže se na ně bude moci rozčílit, když už jim teď poroučí. Teprve když začali rozdupávat skřety, si uvědomil, že jim neporoučí *on.*

Od zbědovaných spojenců zazněl výkřik nadšení. Zimní král vztekle zavrčel.

Prudce se otočil a křikl: „Veselte se jak chcete! Dokud poroučím Šeroživcům, nebudete žít dost dlouho, abyste si své vítězství vychutnali!“

Zimní král si svůj projev nemohl načasovat lépe. Jakmile to vyslovil, tisícihlavá armáda Šeroživců se zamihotala a zmizela. Král zůstal stát neschopen slova.

„Takže,“ pronesl Charys, zadusal zadníma nohama a pozvedl mocné kopí, „rád bych dodal, že drama ‚Jak vymlátit z Wendigů duši‘ má ještě jedno jednání.“

* * *

Na bojišti opět propuklo horečné hemžení, které jasně osvětlovaly dračí plameny. Elfové, trpaslíci a kentauři se semkli kolem dračích lodí a svých raněných druhů a drželi Wendigy v těsném šiku přívalem šípů.

Držet se pohromadě mělo smysl v boji proti faunům, nikoli však proti drakům.

Ve zmatku boje Zimní král proklouzl pryč. Aven se vydala zpět do údolí, aby se poohlédla po Jackovi, když vtom Zimního krále spatřila, jak stoupá po pobřeží směrem k západu. Na chvíli zaváhala, kam má jít, pak se obrátila a začala ho pronásledovat.

* * *

Šarvátka netrvala dlouho. Proti drakům se prostě nelze bránit, o útočení ani nemluvě. Když byli nepřátelští bojovníci smeteni z

bojiště, mohli se spojenci vrátit a postarat se o svoje padlé druhy, když tu učinili překvapující objev.

Všichni padlí válečníci byli stále naživu.

Padlo mnoho válečníků, ale Zimní král plánoval sklidit ukradené stíny padlých mužů a vytvořit ještě více Šeroživců. Takže až na lehká zranění, ztrátu krve a někdy i chybějící končetiny vyvázli elfové, trpaslíci a bájná stvoření bez následků.

Nešlo však o naprosté vítězství – většině padlých odtrhli stín nyní zmizelí Šeroživci a učinili z nich pouhé netečné loutky. Ale živé loutky. A kde byl život, byla i naděje.

„To je zvláštní," konstatoval Eledir. „Chamtivost Zimního krále nám dala víc než jen vítězství – měli bychom daleko větší ztráty, kdyby chtěl pouze vraždit, a ne využívat naše padlé jako své služebníky." Udiveně zavrtěl hlavou. „Když jsem viděl přilétat draky, začal jsem doufat ve vítězství, ale nemít *žádné oběti*…"

„To není pravda," řekl Bert smutně. „Došlo k obětem – jeden mrtvý a jeden, který si přeje být mrtvý."

Charys se vrátil k ohňům se dvěma těly přehozenými přes svá mohutná záda. Jeden byl padlý kapitán bývalého *Žlutého draka,* který byl tím nejchrabřejším bojovníkem, druhý byl mladík, který víc než co jiného chtěl jít do války a prokázat světu svou cenu a odvahu. Oba měli oči zavřené – ale jen jeden je opět otevře.

* * *

V kamenném kruhu John s Artušem s údivem sledovali, jak draci úplně změnili průběh, rozsah i výsledek bitvy, která zuřila dole.

„Není divu, že všichni přísahali králi Artušovi věrnost," řekl Artuš, „pokud se tohle přihodilo pokaždé, když ho někdo podvedl."

„Pochybuji, že svolával draky kvůli každé malé rozepři," namítl John, „ale ta možnost určitě fungovala jako spolehlivý odstrašující prostředek."

„To ano," souhlasil chladný hlas zdola. „Proč by jinak ostatní rasy respektovaly vládu lidského krále, než pro pouhou možnost, že je může svolat?"

Byl to Zimní král. Vstoupil do kamenného kruhu, meč tasený a ve střehu.

„To bylo šikovné, jak jsi zaměnil ty knihy," řekl Johnovi. „Mučil jsem svého vrchního navigátora skoro hodinu, než jsem

pochopil, že všechna ta nesmyslná čísla udávají množství borůvek.“

„Díky,“ odpověděl John. „Sám jsem nečekal, že to bude fungovat.“

„Samozřejmě sis na ni měl dávat větší pozor později,“ řekl Zimní král a všiml si tajemníka, který se právě probíral o kus dál, „jinak by ti ji ten tupec nemohl sebrat.“

„To je pravda,“ připustil John. „Přesto se zdá, že všechno dopadlo dobře – tedy pro každého kromě tebe.“

Zimnímu králi zaplály oči. „To si myslíš? Ztratil jsi víc, než si myslíš, chlapče – a já mám stále v plánu vychutnat si své vítězství, teď a tady.“

„Artuš svolal draky, kdežto tobě se to nepodařilo,“ řekl John. „I kdybys měl lepšího překladatele, než je ten bláznivý tajemník, úspěch by ti to nepřineslo – ale o jaké vítězství chceš bojovat teď? Prsten, který nosíš, ztratil význam. A dokonce ani *Geographica* ti teď už nepomůže.“

Když slyšel, že se mluví o něm, probral se Magwich úplně. „Pane!“ zaječel. „Pane, pomozte mi! To je on – támhleten mě praštil! Po hlavě!“

Zimní král se ani neobtěžoval na svého ubohého lokaje pohlédnout. „Řekl jsem Magwichovi, aby ji spálil,“ řekl a šlehl po tajemníkovi vražedným pohledem, „ale zdá se, že není schopen splnit ani ten nejjednodušší úkol. Ale nepotřebuji ani prsten, ani knihu, abych se stal Nejvyšším králem.“

„Vzepřou se ti,“ řekl John. „Všechny rasy ze Souostroví s tebou budou bojovat. Nikdy ti Stříbrný trůn nesvěří – dokud je naživu pravý dědic.“

Prohnaný úsměv se rozšířil po tváři Zimního krále a John s hrůzou pochopil, že to je přesně to, o čem Zimní král mluvil.

Postavil se před Artuše, aby ho mohl chránit svým vlastním tělem.

„Jen si ho zkus zabít,“ syčel John, „ale stejně nebudeš králem – ne v království, kde se vláda nad parlamentem předává po jediné rodové linii.“

„Ale já do té linie *patřím*,“ prohlásil Zimní král. „Krev, která proudí v jeho žilách, proudí i v těch mých.“

„Ty jsi členem královské rodiny?“ udiveně se zeptal John. „Tomu nevěřím! Lžeš!“

Zimní král se zasmál. „Ne, nelžu.“ Pomalu přešel k Johnovi a Artušovi a užíval si, jaký na ně mělo jeho odhalení dopad.

„Myslíte, že by parlament trávil dlouhá desetiletí rokováním, nebo dokonce i jen připustil myšlenku uzurpátora na trůně, kdybych neměl legitimní nárok? Kdepak," pokračoval, „nedokázali zvolit Nejvyššího krále právě proto, že jsem byl jediným mužem královské krve, což bránilo všem ostatním usednout na trůn. Měli jedinou možnost – mne, ale ve své pošetilosti se nemohli rozhodnout mne zvolit."

„Jak bys mohl být dědicem?" ptal se Artuš. „Všichni členové královské rodiny – mé rodiny – byli zabiti."

Zimní král se rozesmál. „Chlapče, jsem mnohem starší, než bys myslel – vlastně jsem skoro stejně starý jako ten bláznivý stavitel lodí Toth, nebo Deucalion, nebo jak si teď vlastně říká.

Jsem dokonce starší než samotný Stříbrný trůn a tvému pra-pra-pra-pradědečkovi jsem přísahal, že jeho dědic přede mnou jednou poklekne. A dnes se to stane."

Náhle učinil Zimní král výpad mečem a způsobil Johnovi hlubokou a škaredou sečnou ránu. Správce vykřikl a klesl na kolena, přičemž se marně snažil vytasit svůj vlastní meč. Zimní král mu jej odkopl, gestem poručil Magwichovi, aby ho sebral a namířil ho na Johna.

Artušovi se podařilo vytasit svůj krátký meč, ale nemohl se měřit se zručností Zimního krále. Během chvíle stál dědic Stříbrného trůnu bezbranný a bez pomoci před útočníkem.

„To je ironie osudu," řekl Zimní král, „že nyní držím ostří na tvém krku, stejně jako jsem před dvaceti lety držel ostří na krku tvého děda a předtím jeho otce."

Artuš vzhlédl. „To *tys* zabil mou rodinu?"

Zimní král přikývl. „A v tom je právě ta ironie – celé Souostroví věří, že tvůj praděd byl zloduch, ačkoli byl jedním z největších králů, kteří zde kdy vládli. Jeho jedinou chybou bylo, že si příliš cenil bezpečí své rodiny."

„Co tím myslíš?" ptal se John a ztěžka dýchal, přestože krvácení z jeho rány již ustávalo. „Archibald zabil svoji rodinu."

„Tak se to říká," ušklíbl se Zimní král. „Ale ve skutečnosti všechno, co kdy udělal špatně, bylo, že překročil svou pravomoc, když požádal toho pitomce, aby ukradl Pandořinu skříňku. To je zapovězená magie – a její používání se trestá nuceným vypovězením ze Souostroví."

„Tak proč by to někdo riskoval?" řekl Artuš. „Co bylo tak hrozné, že riskoval dokonce i ztrátu pomoci draků?"

Zimní král se zašklebil. „To já. Sám jsem byl v exilu ve druhém světě po mnoho let," řekl a švihl svým hákem po Johnovi, „a vrátil jsem se teprve nedávno, když jsem objevil tajný průchod do Souostroví. „Postavil jsem *Černého draka* a odjel na Paralon vznést požadavek, aby se Archibald vzdal vlády. Vykrucoval se a vzdoroval tak dlouho, až našel magii dost silnou, aby mě mohl porazit – Pandořinu skříňku. A když ji otevřel, přišel o pomoc draků a ten blázen Samaranth si vzal jeho prsten, místo aby mu sebral tu skříňku."

„Proč ho Samaranth prostě nenechal tu skříňku použít?" zeptal se Artuš.

„Protože," přerušil je John a plival kapky krve, „i král se musí řídit zákonem – a použít zlo k boji proti zlu, tak ze Stříbrného trůnu vládnout nelze."

„Hezky řečeno, ale mýlíš se," zareagoval Zimní král. „Archibald ztratil schopnost svolávat draky – ale nejmenoval mě svým nástupcem. Tak jsem zabil jeho rodinu, jednoho po druhém, a pak i krále samotného. Myslel jsem, že jsem je dostal všechny, ale zjevně jsem se mýlil," pohlédl na Artuše. „A teď ti projevím drobnou poslední milost. Stejnou, jakou jsem projevil tvému dědovi, který ji však odmítl."

Pozvedl meč a přikročil blíže k Artušovi, druhou rukou ukázal dolů. „Poklekni přede mnou, chlapče. Přísahej mi věrnost. Učiň mě právoplatným dědicem. A já ti dopřeju rychlou a bezbolestnou smrt. Odmítneš-li, zemřeš v nekonečných mukách. Poklekni a přísahej věrnost svému předkovi. Poklekni a přísahej při mém pravém jménu – Mordred," vyzval ho Zimní král.

* * *

„Mordred!" zvolal Artuš a oči mu plály. „Tomu nevěřím!"

„Nezáleží na tom, čemu věříš," řekl Mordred, „vše, co potřebuji, je tvoje přísaha – a pak se stanu králem i *vašeho* světa."

„Myslím, že to se nestane."

Aven stála na hranici kamenného kruhu. Držela dva meče, jeden byl namířen na Magwiche a druhý na Mordreda.

„Chm – pirátská královna," ušklíbl se Mordred a zahrozil mečem. „Pokud dovolíš, tak tady řešíme mužské záležitosti a rádi bychom měli soukromí."

„To se opravdu nestane,“ zopakovala Aven. „Každý v Souostroví se dozví, co jsi spáchal a není boha, tvora ani člověka, který by tě kdy nechal posadit na Stříbrný trůn.“

„Jenže my jsme dva a ty jsi sama,“ šklebil se Mordred.

„My dva a ty sama,“ opakoval Magwich a předstíral statečnost.

„Jak se ke mně chceš dostat dřív, než mu podříznu hrdlo?“ výsměšně se jí zeptal Mordred.

„Ty mu nepodřízneš hrdlo,“ řekla Aven, „protože potřebuješ, aby ti složil přísahu věrnosti – a to on neudělá.“

„Ale udělá,“ řekl Mordred, „když Magwichovi přikážu, aby zabil jeho přítele Správce.“

Aven pohlédla na Magwiche. „Poslouchej mě, tajemníku. Ať už se tady přihodí cokoli, tak já tě zabiju. Ať zemře John nebo Artuš nebo já – stejně tě zabiju, třeba z posledních sil.“

Magwich zaječel, upustil Johnův meč a s křikem a děsem ve tváři se rozeběhl z kopce dolů.

„Nuže?“ řekla Aven a otočila se zpět k Mordredovi, zatímco John se postavil opět na nohy a chopil se svého meče. „Dva proti jednomu, tentokrát pro nás.“

„Jenže já držím meč dědicovi na hrdle,“ opáčil Mordred, „takže se zdá, že nevyhraje nikdo.“

„Ale tomuhle,“ zahřměl shora hluboký hlas, „se říká šach mat.“

Z oblohy se snesl Samaranth a jediným bleskovým pohybem odzbrojil Mordreda a vynesl jej do vzduchu – stačil mu na to jediný zakroucený pařát. Tepal vzduch svými věkovitými křídly a pak se téměř nehybně vznášel vysoko nad hranou vodopádu.

„Byl jsi příšerný student,“ prohlásil Samaranth a zavrtěl hlavou. „Rozumím tvé ctižádosti a touze po slávě, ale v posledních dvaceti letech od svého návratu jsi všechno dělal velmi špatně, a proto jsem přesvědčen, že nastala pravá chvíle, abys odešel ze scény a přenechal vládu nad děním v Souostroví jiným.“

„Nemáš právo rozhodovat o tom, kdo bude vládnout Souostroví,“ bránil se Mordred.

„Ani ty ne – Archibald si nezasloužil zemřít. A ty sám zemřeš dlouho předtím, než bys kdy získal šanci usednout na Stříbrný trůn.“

„Budu žít, i kdyby jen proto, abych vysál morek z tvých prohnilých kostí, ty starý blázne,“ prskal Mordred. Bleskově vytasil z boty nebezpečně vypadající dýku a zabodl ji drakovi do spáru tak zuřivě, až se čepel u rukojeti zlomila.

Samaranth si povzdychl.

„Ne, že bych tě neměl rád, Mordrede,“ prohlásil, „vlastně jsem si tě docela oblíbil, ale v zásadě jsi takový malý pitomec.“

Samaranth otevřel spár.

Mordred – Zimní král – se zřítil bez hlesu do nicoty a zmizel v temnotách.

„Draci se vrátili… ale jestli zůstanou, nebo ne, je již na tobě.“

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Cesty se otevírají

Po zbytek noci pečovali o raněné a přijímali přísahy věrnosti od krále goblinů a velitelů trpaslíků a dělali vše, co je třeba, když končí válka – ovšem je třeba vzít v úvahu, že to nebylo ani zdaleka tak zlé, jako kdyby to samé museli činit v pozici poražených. Navzdory návratu draků a vítězství nad Zimním králem nebyl souboj o nadvládu nad Souostrovím ještě u konce.

Arawn, princ skřetů, si přivlastnil nárok na Stříbrný trůn a obsadil se svými vojsky Paralon, zatímco jejich zbytek poslal na pomoc Zimnímu králi. Než se podaří opět získat vládu nad Paralonem, bude zapotřebí připravit plán a získat podporu ostatních ras – avšak vzhledem k tomu, jak snadno draci porazili skřety předešlé noci, nešlo tolik o otázku „zda“, ale spíše „kdy“.

Wendigové, nejhroznější a nejděsivější příslušníci nepřátelské armády, byli obklíčeni u paty západního útesu Charysem a jeho kentaury, takže měli nerušený výhled na to, jak naplnil svůj osud Zimní král. Jejich reakce byla nečekaná. Odvrátili se od kentaurů a s vytím a skřípěním zubů se začali vrhat z útesu.

Při svém pádu nepřestávali výt a vztekle skučet, ale burácení vodopádu brzy všechny zvuky přehlušilo.

Takže bylo třeba dořešit už pouze jedinou otázku – co se stalo Šeroživcům?

„Myslím, že to by nám mohli říct oni,“ řekl Bert a ukázal na pobřeží.

Naskytl se jim neobvyklý pohled: podél čáry přílivu přicházel Charles a pomalinku táhl pískem na koženém popruhu ručně vyrobené dřevěné sáně. Uprostřed bylo možné rozeznat nezaměnitelný tvar Pandořiny skříňky – velký černý kotel

přiklopený lesklým bronzovým štítem. A úplně nahoře si hověl Tumler a žvýkal zatuchlou koblihu.

„Zdravičko, pani bodatele!“ volal Tumler. „Zoveme… zeveme… vezeme – prostě mame Pani Dory skříňku!“

Bert, Aven i Artuš se rozběhli k nim a nadšeně své přátele objali. „Vy jste to dokázali!“ vykřikoval Artuš. „Vy jste zavřeli Pandořinu skříňku!“

„Nu ano, tak přece zněl plán, ne?“ usmíval se Charles. „To by od nás nebylo pěkné, kdybyste nás požádali o pomoc a my vás nechali na holičkách.“

„Přesně tak,“ kýval Tumler. „O tom přeci nemohlo byť pochyb – vždyť pan Charles je oxfordsky bodatel, tož si musi udržet pověsť.“

„To ano,“ souhlasil Charles. „A musím říct, že to byla velmi náročná noc. Takže,“ dodal, protáhl si záda a rozhlédl se kolem. „Jak se to tu vlastně všechno seběhlo?“

* * *

Všichni spojenci se chtěli dozvědět, co se odehrálo v nepřátelském táboře, takže jim Charles a Tumler museli spěšně odvyprávět celý příběh přímo tam na pláži, jen se tu a tam přerušovali, aby si vzájemně složili komplimenty o své zdatnosti a šikovnosti na tajné misi.

Elfové sňali Pandořinu skříňku ze saní a po vzájemné poradě ji umístili pod ochranu posádky *Bílého draka.* Teprve když se Charles a Tumler převlékli a občerstvili jídlem, dozvěděli o se všech událostech minulé noci – s jedinou výjimkou.

„Mordred, říkáte?“ přemýšlel Charles. „To mě udivuje. Velmi překvapující. Ale kde je Jack? Čekal jsem, že bude vyprávět, jak je zabíjel jednou rukou a vy ho teď budete nosit na ramenou a věšet mu na hruď metály a takové věci.“

Nikdo se neměl k odpovědi, ale výrazy jejich tváří napovídaly, že se stalo něco velmi smutného.

„Johne?“ zeptal se Charles. „On je… není snad mrtvý, proboha?“

„Ne,“ odpověděl John. „On ne, někdo jiný.“

„John u toho nebyl,“ povzdechl si Bert. „Tak ti řeknu já, co se tu ještě stalo.“

Ještě dlouho hovořili, plakali a truchlili – nejen pro ztrátu jednoho blízkého přítele, ale i pro břemeno, které ponese ten druhý a které mu nikdo z nich neumí ulehčit.

* * *

Později dopoledne se krajina na ostrově proměnila. Když přijeli, byla to neposkvrněná pláň, nehybná scéna očekávající své herce. Později se změnila v bojiště plné válečníků a bitevní vřavy a potom na kraj mrtvých, plný utrpení a truchlení. A nyní vypadala opět skoro tak, jako na počátku. Z nepřátel se buďto stali nevrlí přátelé, anebo byli úplně vyhlazeni. A ti, kdo přišli na pomoc spravedlnosti, se zotavovali na lodích nebo zkoumali ostrov, jako by si ještě nebyli úplně jistí, že je vše za nimi.

Draci splnili úkol, pro nějž byli povoláni, a opustili ostrov – jen občas nějakého na okamžik zahlédli vysoko mezi mraky.

Jen Samaranth zůstal a shromáždil společníky nahoře u kamenného kruhu, aby se s nimi rozloučil.

„Máme už jen krátký čas k hovoru – zde, na tomto posvátném místě," řekl jim Samaranth. „Tedy promluvte. Ptejte se, na co potřebujete, a já se vám pokusím odpovědět, jak nejlépe budu moci."

Artuš, John, Aven, Bert a Charles seděli na malém kousku trávy poblíž menhirů, kde Samaranth přistál a pečlivě složil křídla.

„Co mám teď udělat?" otázal se Artuš.

Samaranth se hlasitě funivě rozesmál. „Dělat? Cokoli budeš chtít? Jsi teď Nejvyšší král."

„Z toho jsem právě nervózní," přiznal Artuš. „Nevím vůbec nic o tom, jak být králem."

„Tví přátelé také nevěděli nic o tom, jak být Správci *Geographiky*, a přesto si dokázali nějak poradit," řekl Samaranth. „I když se zdá, že jeden z nich teď chybí."

Aven řekla: „Jack od rána s nikým nepromluvil. Zamknul se v kajutě na *Bílém drakovi* a odmítá vyjít ven."

„Ano," přikývl Samaranth. „Tumler mi řekl, co se přihodilo. Je mi to líto."

„Líto?" řekl John. „Nemo je mrtvý! A byla to Jackova vina!"

„Snad," připustil Samaranth, „ale Nemo nebyl malé dítě. Byl dospělý muž a nikdo ho k ničemu nenutil. Znal všechna rizika. Jack by se z této zkušenosti měl poučit a stát se silnějším."

„Stát se silnějším? Jak?" zeptal se John.

„To je zrovna od tebe zajímavá otázka, Správče," řekl drak, „protože, jestli se dobře pamatuji, většina vašich dobrodružství se odehrála díky jinému úmrtí."

John zaváhal. „Myslíš profesora."

„Ano."

„Ale to přece nebyla moje vina," řekl John. „Ne přímo, neměl jsem žádnou možnost, jak tomu zabránit."

„Snad," řekl Samaranth. „Ale když dostal příležitost, neřekl snad, že je připraven zemřít, protože splnil své poslání?"

„Jak to můžeš vědět?" zeptal se John.

Samaranth pokrčil rameny. „Ptej se sám sebe, mladý Správče – máš pocit, že jsi splnil své poslání?"

John se na okamžik zamyslel. „Ano."

„A řekl by totéž o sobě profesor?"

„Ano."

„Pak tvá náprava nepřišla díky jeho zmrtvýchvstání, ale díky tvé víře ve vyšší cíl. I Jackovi by prospělo, kdyby si tohle zapamatoval."

„Víš," řekl Charles, „myslím, že jsi celou tu dobu měl prostředky, jak zavřít Pandořinu skříňku, a mohl jsi nám je poskytnout už na Paralonu."

„Ano," připustil Samaranth. „Měl jsem Perseův štít. Když Archibald otevřel skříňku, Mordred ji ukradl, ale štít nechal na místě, protože ho nenapadlo, že by jej někdy mohl potřebovat. Uschoval jsem ho spolu s Archibaldovým prstenem pro časy, kdy ho bude třeba."

„Ale proč jsi nám neřekl, jak můžeme přemoci Šeroživce?" zeptal se Charles.

„Nezeptali jste se mě na to," řekl Samaranth. „Ptali jste se mě, co máte udělat s *Geographikou*."

„A to jsi nám to nemohl prostě říct?" zeptal se John. „Ušetřilo by nám to spoustu času a trápení."

„Draci nejsou na světě od toho, aby za vás řešili vaše problémy," řekl Samaranth, „ale aby vás učili, jak si z nich pomoci sami – a to se vám podařilo. Ty a tví přátelé," obrátil se na Johna, „jste potřebovali vyřešit rébus *Imaginarie Geographiky* a tajemství Souostroví, v čemž jste také uspěli. Bylo nutné za to zaplatit určitou cenu a každý z vás ji splatil svým vlastním způsobem.

Dokázali jste nastolit novou vládu v Souostroví, což se projeví kladně i ve vašem světě," připomněl jim. „A ti, kdo zaplatili vyšší cenu, to vědí, a nepřejí si, abyste se trápili pro to, co bylo třeba

učinit. Řekněte to Jackovi, až ho uvidíte. A že má mnoho a mnoho přátel tady v Souostroví, na které se může obrátit, kdyby by potřeboval.“

„Mám ještě jednu otázku,“ řekl Charles. „V tom všem shonu jsem zapomněl na toho hada Magwiche. Co s ním uděláme?“

„Již je o něj postaráno,“ ujistil ho drak. „Jeden z mých bratrů ho vynesl vzhůru, a protože měl tutéž otázku, poradil se s králem,“ – drak mrknul na Artuše – „a dozvěděl se, kam se v Souostroví posílají takoví, jako je on. Můžeme jen doufat, že se smíří sám se sebou tak, jako se to podařilo poslednímu Strážci Avalonu.“

Charles pohlédl na své přátele a pokrčil rameny. „To zní spravedlivě. Jen jsem si přál ho dostat do rukou, abych ho ještě jednou mohl pořádně praštit přes hlavu.“

Samaranth se vztyčil a roztáhl křídla.

„Počkej ještě,“ řekl Artuš, „vrátili se draci skutečně už napořád?“

Samaranth pohlédl na mladého krále a usmál se. „Ano,“ přisvědčil nakonec. „Draci se vrátili, to je pravda – ale jestli zde zůstanou, je již na tobě. Vládni moudře. Vládni dobře. A budeš-li potřebovat, povolej nás.“

Naklonil se, až mladého muže celého zastínil, a nabídl mu svůj pařát. Artuš natáhl ruku a do dlaně mu spadl prsten Nejvyššího krále Paralonu.

„Odebral jsem jej králi, který ho nebyl hoden,“ řekl drak, „a udělal jsem to opět minulé noci. Doufám, že ty mi nikdy nezavdáš příčinu to zopakovat. Buď pozdraven, na shledanou, Artuši, králi Stříbrného trůnu.“

* * *

Společníci se sešli k poslední poradě s králi ostatních ras a kapitány dračích lodí, aby rokovali, než vyplují na Paralon a posléze do svých domovů. Aven převzala velení na *Žlutém draku* do doby, než bude vyzvednut a opraven *Indigový drak.* Pak si bude moci zvolit, které lodi chce velet. Po poradě s jeřáby, kteří s nimi zůstali na ostrově, Bert souhlasil, že nadále bude kapitánem na *Bílém draku,* aby mohl dovézt Pandořinu skříňku na Avalon a Johna, Jacka a Charlese do Londýna.

Artuš se rozhodl, že prozatím z ostrova učiní dočasné sídlo Stříbrného trůnu s tím, že sídlo vlády je stejně tam, kde se rozhodne pobývat král.

„Dal jsem tomuto ostrovu jméno,“ řekl Artuš. „Ne že by předchozí název nebyl jménem, ale je poněkud nepraktické nazývat jej Ostrov na kraji světa, nemyslíte?“

„Asi ano,“ souhlasil John. „Řekni mi, jak jsi ho nazval, a já provedu příslušné úpravy v mapách.“

„Terminus,“ řekl Artuš. „Tento ostrov se bude jmenovat Terminus.“

* * *

Kromě nepřetržité péče o bojovníky zbavené stínu, jíž se věnovali kentauři pod vedením Charyse, bylo posledním úkolem spojenců připravit lodě k odplutí.

„Mám dojem, že Nejvyšší král asi loví královnu,“ zašeptal John Bertovi a kývnul směrem k Artušovi a Aven, kteří dohlíželi na opravy trupu *Bílého draka.*

Aven měla stejně ostrý jazyk jako vždy, ale když Artuš promluvil, dívala se na něho nyní jinak – zvažovala jeho slova s úctou a respektem, a ještě něčím víc. Ne snad přímo s náklonností, ale možná s rodícím se náznakem náklonnosti. A v pohledu, který věnoval on jí, nebylo možné se mýlit. Ani ve způsobu, jakým jí položil ruku kolem pasu – a ona mu to dovolila – když ji vedl po palubě.

„Ano,“ povzdychl si Bert. „Už jsem si toho všiml před několika dny. No, ale mohla by si vybrat hůř, že?“

Najednou za ně dopadl tlumok a když se otočili, viděl Jacka, jak si to rázuje pryč.

„A jejda,“ vzdychl Bert, „myslíš, že mě slyšel? Nechtěl jsem říct, že on…“

„Já vím, že ne,“ ujišťoval ho John. „Ale myslím, že z nás všech to Jack odnesl nejhůř.“

Aven si rovněž všimla Jackova náhlého odchodu. Něžně stiskla Artušovi paži a šla Jacka hledat.

* * *

Mezi zásobami, které se nakládaly na každou loď, bylo mnoho výtisků Tumlerovy kuchařské knihy, protože se mu podařilo přesvědčit Nema, aby je přivezl z Paralonu ‚pro strýčka Příhodu‘.

„Tumlere," řekl mu Charles, „tvoje vytrvalost na mě udělala dojem. Nepochybuji o tom, že tvá kniha bude nakonec velice úspěšná."

„Mam plan," svěřil se Tumler a hrdě mu ukazoval jakési náčrtky na listu pergamenu. „Přisti kniha budě eště lepši, podivaj sa."

„Nevyznám se v tom," přiznal Charles a zblízka si prohlížel pergamen. „Ty se chystáš publikovat *Imaginarii Geographiku?*"

„Jo," přikývl Tumler. „Už sem to probiral s Najvyššim králem. Shodli sme sa, že velka časť problemu pošla z teho, že fšude bylo plno tajemsvi. Tajne kraje, tajna mista, tajna tajemstvi. Ale dyš všici kapitani budou mět svoju *Geographiku*, už nebudu žadna tajna tajemstvi. A možna, že spolem konečně začněme vychazeť."

„To je rozumná úvaha," řekl Charles. „Určitě by nám bývalo moc pomohlo, kdybychom pokaždé, kdy jsme tu naši *Geographiku* ztratili, mohli skočit do nejbližšího obchodu a tam si koupit jinou."

„A taky budě vypadat fajně vedle mojej kuchařky," dodal Tumler.

„Jen jsem stále nepochopil, proč mají borůvky takový význam, máš je v každém receptu," přiznal se Charles.

„To je jednoduche," odpověděl Tumler. „Boruvky su jedna z největších sil dobra na světu."

„Jak jsi na to přišel?" podivil se Charles.

„Tož, viděls někdy skřeta, nebo Wendiga, nebo…" otřásl se, „třeba Šeroživca, jak se krmi boruvkovym kolačem?"

„Ne," připustil Charles.

„Tož tu to maš," řekl Tumler. „To proto, že nesnesu tu *dobrotu*."

„Tomu nelze odporovat," uznal Charles.

„Jedla su dobra i špatna stejně jako ludi, nebo jezevci, nebo dokonce bodatele."

„Špatná jídla? Jak to myslíš?" zeptal se Charles.

„Třeba pastinaky," řekl Tumler. „To je hrozně zle jedlo."

„Počkej chvíli," řekl Charles a zalistoval Tumlerovými recepty, „vždyť tu máš recept na pastinákový puding, tady, na straně 43. Když jsou pastinaky zlé, tak proč je tu máš?"

Tumler se na něj na okamžik přemýšlivě zadíval. „To ma dva duvody. Prvni je, že ten recept vynalezly sestry Harpyjovy, a ty vždycky chodi na trh na Paralon a dozvěděly se o kuchařce. Pak už to šlo raz na raz a než jsem si to uvědomil, mal sem jejich recept v mojej knize. A věř tomu, že naštvat sestry Harpyjovy neni dobře.

A ten druhy – to, že su pastinaky zle, neznamena, že se jednu nēstanu dobre – nebo aspoň časťou dobreho recepta. Jak řikam,

myslim, že stary Tumler nebudě ten, kdo ho napiše, ale nějak sa mi nězdalo fer předstirat, že na světu neni nic ineho než dobre jedlo. Musi tu byť rovnovaha, viš? Rozumiš temu, bodateli Charlesi?“

„Ano, rozumím,“ odpověděl Charles.

* * *

Aven našla Jacka u okna v kajutě na *Bílém draku*, odkud pozoroval nakládání ostatních lodí. Nevšímal si jí, když vešla, ale rytmus jeho dechu se změnil, takže věděla, že si je vědom její přítomnosti.

„Jacku,“ oslovila ho, „budeš v pořádku?“

„To nevím,“ odpověděl po dlouhé době. „Po pravdě řečeno mám pocit, že už nikdy nebudu v pořádku, ne úplně.“

„Bylo mnoho v sázce,“ řekla Aven. „Nikdo do té bitvy nešel, aniž si uvědomil, co je v sázce a jaká jsou rizika.“

„To není pravda,“ oponoval Jack. „Já jsem to nevěděl – nebo jsem tomu alespoň nechtěl věřit. A Nemo kvůli mně umřel. Protože věřil tomu, že vím, co dělám – a já to nevěděl a zklamal jsem ho, a on zemřel.“

„Jacku,“ zkusila to Aven znovu, „nikdy jsi předtím v podobné situaci nebyl. Všichni přece vědí, žes dělal, co jsi mohl.“

„Nejednej se mnou jako s dítětem,“ odsekl Jack. „Myslíš, že jsem nevěděl, co dělám? Myslíš, že si muž nevšimne, když začne ztrácet svůj stín? A to se nestalo až minulou noc – nestalo se to ani kvůli Zimnímu králi. Sám jsem se ho vzdal.“

Aven byla zaskočená. „Myslíš na *Indigovém draku?*“

„Samozřejmě,“ odpověděl Jack. „A on si tam toho všiml taky… Zimní král, Mordred. On to věděl.“

„Věděl a vycítil v tobě potenciál, Jacku. To je všechno. Ale když došlo na rozhodnutí, zvolil sis naši stranu, a to se počítá.“

„Má rozhodnutí zabila Nema,“ odpověděl Jack. „Tvrdíš, že to, co jsem měl v srdci, bylo jiné než to, co jsem se rozhodl konat, ale já si myslím, že se mýlíš. Myslím, že to, co je uvnitř, ovlivňuje to, co konáme. A dříve či později si to musíme připustit.“

„A ty jsi to dokázal,“ řekla Aven a pohlédla na jeho stín na podlaze.

„Ano,“ potvrdil Jack a pohlédl tam také. „Jen jsem to udělal příliš pozdě.“

V Avenině tváři byl znát vnitřní boj, když se rozhodovala, co řekne dál. Nakonec navrhla: „Jacku, mohl bys zůstat tady, na Souostroví.“

Střelil po ní pohledem a v jeho očích se na okamžik objevila jiskra smíření, která napovídala, že zvažoval totéž. Avšak to světélko jen zajiskřilo a zhaslo a on zvolna zavrtěl hlavou.

„Nemohu. Myslím, že by to nepomohlo. Dovolil jsem svým citům a vášním, aby přemohly tu lepší část mého já,“ řekl a letmo na ni pohlédl, „a to je přesně to, o čem věděl, že se to stane. A pak trpěl a zemřel člověk.“

Opět zavrtěl hlavou a trpce, nevesele se zasmál. „Tu chybu už neudělám.“

Jack se otočil zpět k oknu a pozoroval Berta, jak dokončuje nakládání zásob na *Bílého draka.* Aven zůstala tiše stát za ním.

Po nějaké chvíli vztáhla ruku, aby se ho dotkla, aby snad řekla ta správná slova, která ho přimějí změnit názor, aby ho ujistila, že to, čím prochází, jakkoli je to těžké a tvrdé, bylo jen nevyhnutelnou součástí dospívání v pravého muže. Ale žádná slova nedokázala vyjádřit její hluboké city, takže odplula dříve, než byla vyslovena.

Aven ještě okamžik zaváhala, pak nechala ruku klesnout a vyšla z místnosti.

* * *

Na palubě *Modrého draka,* který se změnil na polní nemocnici, zavrtěl Charys hlavou a přiznal porážku. „Nedokážu jim nijak pomoci.“

Kentaur pečoval o sinalé postavy těch, kteří padli za oběť Šeroživcům, včetně statečného Freyda Finna. Kentauři byli pověstní svou znalostí léčitelství a medicíny, ale tento úkol byl nad jejich schopnosti.

„Vůbec si nevím rady,“ přiznal zdrženlivě. „Žijí, ale nemají žádnou vůli, žádnou jiskru. Jejich duch odešel a já nemám potuchy, jak je uzdravit.“

„Podle vší logiky,“ řekl Charles, „jsou uvězněni v Pandořině skříňce, že ano? Jestliže je možné stvořit Šeroživce tím, že někoho přinutíte, aby se podíval dovnitř a ztratil svého ducha, a oni pak odtrhnou a… a… absorbují stíny a ducha ostatních, pak kde jinde by mohli být?“

„To je pravda,“ souhlasila Aven. „Všichni zmizeli v tu chvíli, kdy Tumler zavřel skříňku.“

„Myslím, že to nejlepší, co můžeme udělat, je odvézt skříňku zpět Morganám na Avalon," prohlásil Bert. „Měly ji déle, než kdokoli jiný. Možná nám budou umět pomoci."

„Nebo snad Ordo Maas," navrhl Charles. „Také s ní má své zkušenosti, ačkoli vzhledem k tomu, že se týkají jeho ženy a jejího vyhoštění ze Souostroví, ji asi nebude chtít znovu vidět."

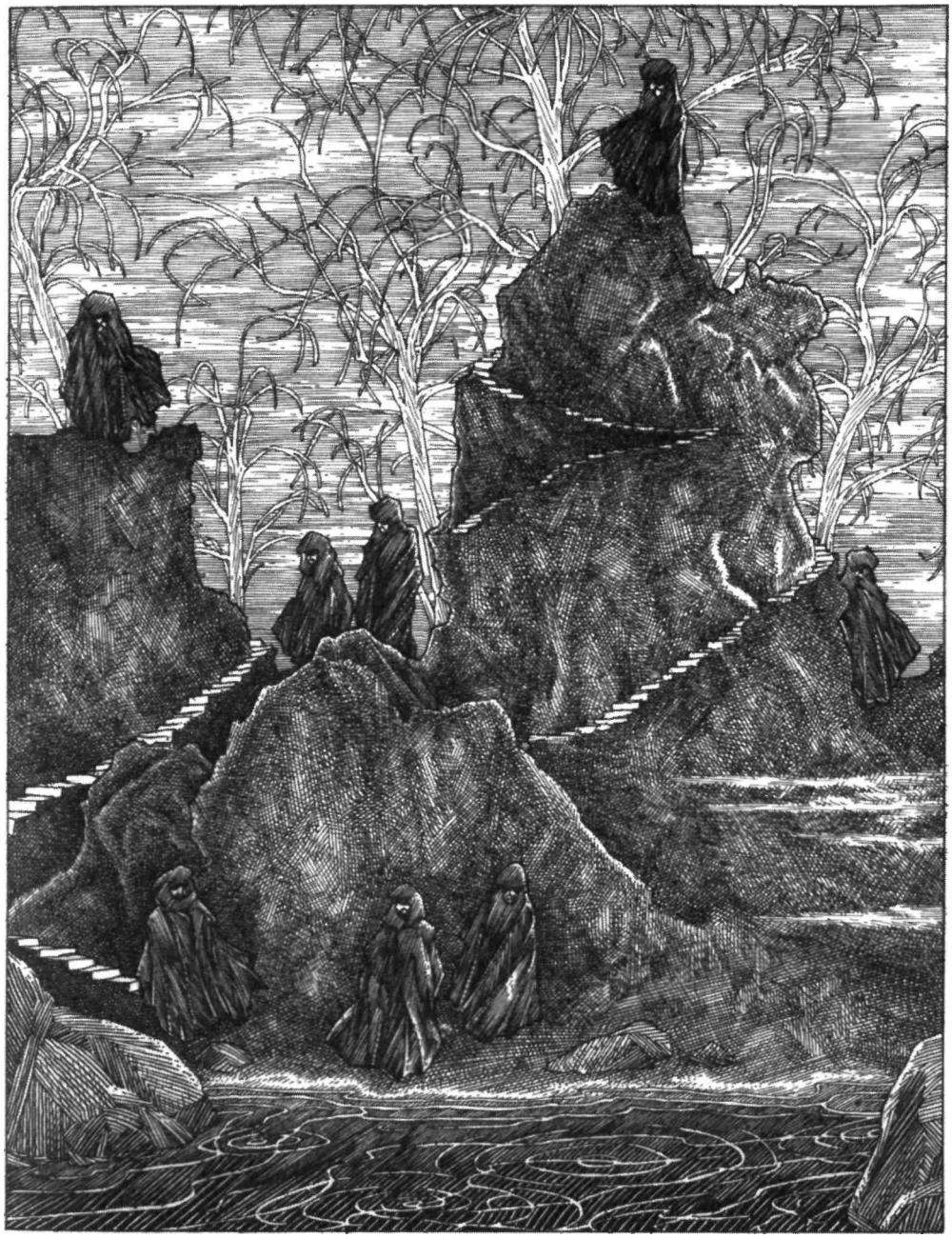
„Musí existovat nějaký způsob, jak jim pomoct," řekl John. „Prostě nevěřím, že to je nevratný proces. Jenže problém je, že jediným způsobem, jak ze skříňky něco konkrétního vyjmout, je ji otevřít – a pak se opět dostáváme k tomu, že nedokážeme nahlédnout dovnitř, aniž bychom byli sami pohlceni."

„Zjevně na to existuje nějaký trik," přemítal Charles, „jinak by skříňku nemohl používat ani Mordred."

„Já vím, jak to Zimní král dělal," ozval se hlas ode dveří.

Byl to Jack.

„Vím, jak to dělal," zopakoval Jack. „A já to mohu udělat také. Mohu osvobodit Šeroživce."

…zástup lidí v kápích, šedivých jako smrt, nehybných.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Kraje stínů

Jack vešel do místnosti a stál proti svým přátelům, paže založené obdobným způsobem, jako za starých časů – vzdorně, sebevědomě, s jistotou.

„Ale Jacku," začal Bert, „vím, že chceš pomoct, ale…"

Jack si ho nevšímal. „Hodně jsem o tom přemýšlel," řekl a přecházel po místnosti, „a existuje jen jediný důvod, díky němuž mohl Zimní král používat skříňku, aniž by byl sám pohlcen – on totiž neměl stín."

John a Charles si vyměnili ohromené pohledy. Tohle je nenapadlo.

„Takže," pokračoval Jack, „dává smysl, že pouze někdo v podobném stavu dokáže znovu otevřít, použít a zase zavřít Pandořinu skříňku, aby pomohl osvobodit stíny, které jsou uvnitř polapeny."

„To je ale veliký logický skok," namítl Bert. „Nikdo z nás nemá dost vědomostí o skříňce ani o samotném způsobu kradení stínů, aby se mohl pokusit skříňku použít."

„Já to můžu udělat," zopakoval Jack potřetí. „Pamatujete se, jak mě tenkrát na *Indigovém draku* Zimní král požádal, abych se k němu připojil, a já jsem odmítl?"

„Ano," řekl John. „Něco ti šeptal – nějaká slova, o kterých jsi tvrdil, že jsi jim ani přesně nerozuměl."

„Nerozuměl jsem jim až doteď," souhlasil Jack. „Tenkrát mi nedávala žádný smysl, ale když jsem si před chvílí povídal s Aven, vzpomněl jsem si na něco podobného, co říkal Kartograf. A díky tomu jsem pochopil, co můžu udělat."

„Co ti Mordred řekl, Jacku?"

„Řekl: ‚Stíny nemohou existovat bez světla. Ale bez stínů nemá světlo žádný význam.‘“

„To zní moudře,“ vmísil se Charys, „i když uvážíme, z jakého zdroje ta slova pocházejí. Ale proč jsi díky nim přesvědčen, že můžeš nahlédnout do té nádoby, aniž bys ztratil stín?“

„Protože jsem tu jediný, kdo ví, jaké to je ztratit stín – a pak se rozhodnout vzít si ho zpátky.“

„Avšak stále tu zůstává jeden problém,“ připomněl Eledir. „V té skříňce je zakázaná magie. To řekl Samaranth jasně. Nesměl ji používat Archibald a všichni víme, co se stalo, když ji použil Mordred. Pokud se o to pokusíš, neznamená to, že na nás opět přivoláš hněv draků?“

„Nechci to komplikovat,“ přidal se Charles, „ale musíme zvážit ještě jednu věc. Když jsme s Tumlerem zavřeli skříňku, Šeroživci zmizeli. Co když ji otevřeme a oni se znovu objeví? Chceme se ocitnout až po krk mezi Šeroživci?“

„Myslím, že ani k jednomu nedojde,“ pravil Artuš.

„Archibald a Mordred použili skříňku, aby druhé zbavovali vlastní vůle,“ vysvětloval, „aby nad nimi získali moc. Jack ji nepoužije, aby dobýval, nýbrž aby léčil. A myslím, že ani draci proti tomu nemohou nic namítat. A co se týče Šeroživců, jsem přesvědčen, že je to věc záměru – někdy jich Mordred potřeboval pár a jindy tisíc, prostě jich ze skříňky vyvedl tolik, kolik chtěl. Ale vždy to záviselo na jeho vůli, ne že by se to jen tak přihodilo. Zde budou platit stejná pravidla.“

„Nejvyšší král promluvil,“ pravil Charys. „Nepostavím se proti, pokud se o to Jack bude chtít pokusit.“

„I já vyslovuji svůj souhlas,“ přidal se Eledir.

„Dobře,“ řekl Artuš Jackovi. „Učiň, co učinit máš.“

* * *

Ostatní se přesunuli na druhou stranu místnosti, aby nechtíc nepohlédli do kotle. Jack se posadil na dřevěnou židli mezi kotel a lůžko, na kterém ležel Freydo Finn, zády k ostatním. Ohlédl se na ně a trochu se pousmál. Potom se bez okolků natáhl, sejmul víko Pandořiny skříňky a podíval se přímo do jejích hlubin.

Několik vteřin seděl bez pohnutí, pak se mu začala otřásat ramena.

Ostatní si vyměnili ustarané pohledy. Nebyli si jistí, zda má Jack potíže a zda se mohou odvážit k němu přikročit. Neviděli jeho

obličej, takže netušili, jestli se odehrává něco dobrého, či špatného. Pak se Jack otočil a oni viděli, že pláče.

„To je nádhera," řekl. „Je plná světla."

Cokoli tam viděl, bylo určeno jen pro jeho oči – z jejich místa nebylo vidět nic výjimečného.

Jack se otočil zpět a ponořil do Pandořiny skříňky jednu ruku, která viditelně zmizela ve tmě. Bez nejmenšího zaváhání natáhl i druhou ruku a položil ji Freydovi Finnovi na hruď.

Viděli, jak se úponky tmy vinuly z kotle, podél Jackovy paže, pak přes hruď dolů po druhé paži a nakonec začaly stékat na bezvládné tělo Freyda Finna. Nakonec se zformovaly do úplného přirozeného stínu.

Jack vytáhl ruku z kotle a položil ji Freydovi Finnovi na čelo, přitom sklonil hlavu – zda v modlitbě nebo v soustředění, nebylo možné říci.

Uplynula minuta, poté další. Pak se Finnova víčka zachvěla a otevřel oči.

Rozhlédl se a všichni se shlukli kolem jeho postele. „U všech krvavých sekyr," zavrčel. „To už je po všem? Copak jsem zmeškal celý boj? Řekne mi někdo, co se děje?"

Král trpaslíků měl nazpět svůj stín a s ním i svého ducha a životní sílu.

A Jack si stále uchoval ten svůj.

„Nuže dobrá," řekl Jack, vyhrnul si rukávy a v očích mu opět zaplál starý oheň, „kdo je další na řadě?"

* * *

Trvalo celý den a valnou část noci, než se Jackovi podařilo navrátit stíny padlým válečníkům, jimž byli v boji odtrženy. Pro krále a kapitány byla obrovská úleva vidět, jak se jejich muži, kteří se tak náhle stali bezduchými loutkami, uzdravují a vrací se jim jejich bývalá osobnost. A ještě větší úlevou bylo vidět, jak chvála a díky za pomoc, kterou mohl poskytnout jen on, léčí Jackovu duši.

Zatímco Jack pracoval s Charysem u lůžek raněných, John si odvedl stranou Berta,

„Ti, kdo padli na bojišti ale nejsou skuteční Šeroživci, že?" zeptal se. „Ne jako ti, které přinutil ke službě Mordred."

„Není to úplně stejné," souhlasil Bert, „ačkoli ten rozdíl sám přesně nedovedu popsat. Vím, že Šeroživec dokáže odtrhnout a pohltit stín, a víme, že Mordred ponechal všechny oběti naživu,

neboť se z jejich zajatých stínů chystal vytvořit Šeroživce a posílit tak svou armádu.“

„Šeroživci se s plynoucím časem stále více zhmotňují,“ vysvětloval. „Kradou stíny ostatních a sami jsou tak hmotnější. Proto jsme také dokázali poznat tváře králů z parlamentu – museli být mezi prvními Šeroživci. Předpokládám, že čerstvě odervané stíny, které ještě nebyly přinuceny ke službě, jsou něco jako budoucí Šeroživci. Proč se ptáš?“

„Listoval jsem *Geographikou*,“ řekl John. „Přestože Šeroživci zmizeli, když jsme zavřeli skříňku, mapy Krajů stínů jsou stále ještě pokryty stínem. Čím to asi je?“

„To nikdo neví,“ odpověděl Bert. „Žádná z výprav do Krajů stínů se nevrátila. Dokonce i Nemo se dokázal dostat pouze těsně k nim a musel obrátit. Říkal, že jsou střeženy Šeroživci.“

„To jsem si myslel,“ řekl John. „Co tam asi Šeroživci hlídali?“

„Pořád nerozumím, kam míříš.“

„To je jednoduché. Pokud těla, která poskytla stíny Mordredově nepřemožitelné armádě, musejí být udržována naživu, pak dá rozum, že všichni lidé z dobytých zemí jsou stále tam – jenže už je nehlídají žádní Šeroživci.“

Bertovi se překvapením rozšířily oči. „Ach… můj drahý chlapče… to by znamenalo…“

„Přesně tak,“ řekl John. „Jack by mohl osvobodit všechny lidi, které Zimní král zajal. Může osvobodit celé Souostroví.“

* * *

Když Jack dokončil uzdravování válečníků a mohl si konečně odpočinout a občerstvit se, vysvětlili mu John s Bertem svou teorii. Přijal ji bez zaváhání. „Myslím, že máte pravdu,“ souhlasil. „Dokázal jsem osvobodit padlé zde a vím, že určitě existuje nějaký způsob, jak je osvobodit všechny.“

„Uvědomuješ si, Jacku, že tady jsi osvobozoval pouhé stovky lidí – ale Zimní král kradl lidem stíny po více než dvě desetiletí. Mohou to být tisíce a tisíce lidí a duší, které je třeba uzdravit.“

„Vím to,“ odpověděl Jack a oči mu zářily, „a myslím, že jsem ten nejšťastnější muž na světě.“

* * *

Ráno se rozloučili se všemi svými novými přáteli a jedna dračí loď za druhou začala opouštět Terminus. Tumler se rozhodl, že pojede s Aven a Artušem na palubě *Žlutého draka*, objímal je a loučil se se slzami a mnoha sliby návštěv.

K jeho nemalému překvapení se Charles s malým živočichem ani příliš neloučil.

„Hlavu vzhůru, Tumlere," řekl mu. „Já se vrátím – a jsem si jistý, že určitě taky budeš mít příležitost k jedné či dvěma návštěvám Oxfordu, co?"

Tumlerovi se zachvěly vousky. „Oxford? Opravdu? Ach pane Charlesi, to by byl největší den v mem životě, prostě největší den!"

Věnoval Charlesovi ještě jedno objetí a skočil na palubu *Žlutého draka*.

„A je to," řekl Bert. „Myslím, že bychom měli vyrazit na cestu – nedá se říct, jak dlouho naše expedice potrvá, takže bychom se do toho měli pustit teď hned."

„Počkejte," řekl Jack. „Ještě je tu jedna věc, kterou je nutné učinit, a pokud budou všichni souhlasit, rád bych to udělal zde."

„A co máš na mysli, můj chlapče?"

Místo odpovědi se obrátil k Aven. „Kde… kde je?"

Zarazila se, pak odpověděla. „Ve své kajutě, zabalený ve standartě Nejvyššího krále. Chtěli jsme ho pohřbít na Paralonu."

Jack se otočil k Artušovi. „Vyhlásil jsi Terminus dočasným sídlem své vlády, takže tady je to stejně důstojné. A kromě toho, nikdo nezaplatil vyšší cenu za dobyté vítězství. Myslím, že by se mu to líbilo tady."

„Souhlasím," řekl Artuš.

„Potřebuješ pomoc, Jacku?" zeptal se tiše John.

„Ne," odpověděl Jack. „Radši bych to udělal sám, jestli to nevadí."

„Samozřejmě, příteli," řekl Charles, „samozřejmě."

„Jacku," oslovila ho Aven.

„Můžeš jít se mnou," řekl Jack. „Vím, že jste si byli blízcí. To je v pořádku."

Začali spolu stoupat na kopec, najednou se však Jack zarazil a kráčel zpátky.

„Artuši," řekl Jack a natáhl ruku. „Pomůžeš nám?"

„Samozřejmě," odpověděl Artuš a přijal Jackovu ruku. „Na to se nemusíš ani ptát."

* * *

Pohřbili Nema na západní straně vedle kamenného kruhu. Samaranth jej nazval posvátným místem, takže předpokládali, že nikde nenajdou lepší místo posledního odpočinku pro kapitána *Nautilu* než zde, v dalekých končinách na samém kraji světa, kde jeho duch může vyhlížet přes hranice bytí.

„Technicky vzato," prohlásil Charles při návratu, „jde o stejné místo, kde Samaranth zanechal Zimního krále."

„Ale s jedním rozdílem," řekl Bert. „Nemo přebývá v míru – ale Mordred nikdy nepřestane padat do nicoty. Stráví zbytek věčnosti v hrůze z nevyhnutelného dopadu, který nikdy nepřijde."

* * *

Netrvalo to ani celý den a dopluli do prvního z Krajů stínů – a podle Berta se stal zrovna tento ostrov jednou z největších ztrát pro Souostroví.

„Jmenuje se Prydain," řekl Bert a ukazoval na prázdný pergamen v *Imaginarii Geographice*, kde bývala mapa. „Mnoho králů a královen z parlamentu pocházelo z tohoto místa, a stejně tak většina slavných válečníků, kteří sloužili přímo pod samotným Artušem. Zde rovněž vznikala většina hudby a literatury celého Souostroví, zdejší knihovny předčily pouze ty na Paralonu. Byla to velmi těžká ztráta."

Stíny, jež halily ostrov, byla ve skutečnosti mračna, těžká a hustá, která tahala černá břicha až po zemi. Mračna halila zemi nejen před zraky zvědavců, ale i před slunečními paprsky. Pochmurné šedé světlo – to bylo vše, co pronikalo chuchvalci mraků. Bylo tlumené, bledé a nevrhalo žádné stíny. Připomínalo to tu bájnou říši mrtvých.

Bílý drak se blížil pomalu a obezřetně, ale žádný signál neohlásil jejich příjezd. Jakoby si nikdo nevšiml, že tu jsou.

Našli malý přístav, kde mohli zakotvit a získat lepší výhled na pobřeží. A to, co viděli, bylo zároveň děsivé i srdcervoucí.

Ostrov byl hustě zalesněn, stromy se podobaly těm na Byblu a Paralonu. Všude podél pobřeží bujely přerostlé vrby, jako by o ně mnoho let nikdo nepečoval. Mezi stromy byl zástup lidí – nehybných, v kápích, šedivých jako smrt.

Dívali se a v tlumeném světle viděli tisíce a tisíce siluet. Tak zde byl skutečný zdroj Mordredovy armády, tato polomrtvá stvoření vypadala stejně jako padlí válečníci na Terminu.

„Ach Bože,“ vydechl Bert tiše. „Tak tohle bude trvat velmi dlouho.“

„Ne,“ odpověděl Jack, „možná, že ne. Nejde jen o lidi – duch kraje je také nemocen. Copak to necítíte?“

„Co chceš dělat, Jacku?“ zeptal se John.

„Pomozte mi přenést kotel na pobřeží,“ odpověděl Jack. „A tam udělám to, co předtím – zkusím uzdravovat.“

* * *

Na skalnatém pobřeží Prydainu Jack znovu otevřel Pandořinu skříňku – ale místo toho, aby položil ruku na srdce jedné z Mordredových lidských obětí, vložil jednu ruku do skříňky a druhou hluboko do hlinité půdy raněné země.

Z kotle ihned vyšlehl záblesk. Pak se objevil proud spletený ze světla a stínu, který proudil přes Jackova ramena přímo do země.

Dívali se, jak se světlo a stín rozlévají po krajině, dotýkají se každého stromu, skály, domu i chatrče a bez odporu si podmaňují vše, co jim stojí v cestě.

Všichni lidé, kterých se stín dotkl, zavrávorali a padli, pak se začali hýbat a nakonec se postavili na nohy a potřásali hlavou, jako by se probouzeli ze zlého snu.

A svým způsobem to tak bylo.

„Jak je to možné?“ ptal se John Berta. „Jak to může dělat s pomocí kouzla, které způsobilo tolik zla a utrpení?“

„Může, protože sáhl dovnitř hlouběji, než Zimní král kdy chtěl nebo se odvážil. Pamatuješ se na legendu o Pandořině skříňce? Když ji otevřeli poprvé, všechno zlo lidstva uniklo ven do světa, jediná věc však ještě zůstala uvnitř, a ta mohla vykoupit vše ostatní. Naděje.“

Během pár chvil se celý kraj úplně proměnil. Každý člověk měl svůj stín, který byl nyní jasně viditelný, neboť mraky odpluly a slunečním paprskům nic nebránilo, aby zaplavovaly zemi.

Jack se otočil ke svým přátelům, těžce oddychoval vyčerpáním, ale široce se usmíval. „Tak co?“

John s Bertem zajásali a Charles zamával pěstí ve vzduchu. „Tak se na to musí, Jacku! Takhle se chlapci z Oxfordu perou s problémy!“

* * *

Všechny Kraje stínů se nacházely na jižním okraji Souostroví. *Bílý drak* se tedy ubíral podél jižních ostrovů a řídil se podle temných skvrn, které stín vytvářel na obzoru.

Pokaždé, když Jack vrátil život nějaké zemi, její mapa se opět objevila v atlasu *Imaginaria Geographica*, jako by tu byla vždy… a již navždy.

„Musíme dát vědět Tumlerovi," podotkl Charles, „aby náhodou nevydal zkrácené znění."

Navštěvovali zemi za zemí, kraj za krajem. Země, o nichž nikdy neslyšeli, i jiné, které dobře znali z příběhů a mýtů. Zemi liliputů. Charos a Styx. Hel. Asmund. A další a další. A nakonec, po mnoha a mnoha dnech – více, než by chtěli, ale daleko méně, než předpokládali – zjistili, že v *Geographic*e nezůstali žádná prázdná místa a na obzoru již nevisí žádná černá mračna.

Konečně mohli jet domů.

Bert otočil velkým kormidlem a zamířil s *Bílým drakem* k hranici.

* * *

„Berte," oslovil ho John, když s ním jednoho večera spolu s Jackem a Charlesem rozmlouvali. „Dívali jsme se do *Imaginarie Geographiky* a myslíme si, že tam jedna země chybí."

„Opravdu?" podivil se Bert. „Ale já myslel, že jsme všechny Kraje stínů uzdravili. Jak jsme mohli něco přehlédnout?"

„Nejde o zmizelé mapy," upřesnil Charles. „Jde o mapu, která tam nikdy nebyla."

„Aha, rozumím," řekl Bert. „A kterou zemi si myslíte, že jsme nezakreslili?"

„Jen jsme o ní tu a tam slýchali," odpověděl Jack. „Ale Ordo Maas se o ní zmínil jako první. Mluvil o Slunných zemích."

„Aha, tak tu máte na mysli," odpověděl Bert s úsměvem. „Slunné země. Je to jedna z největších zemí a hovoří se o ní s úctou a vážností mnoho dlouhých let. Je zajímavé, že se o ní zmiňujete, protože Slunné země jsou jednou ze zemí, které si Mordred – Zimní král – přál nalézt více, než cokoli jiného."

„Ale ten způsob, jakým o ní Ordo Maas mluvil," přemítal Jack, „znělo to, jako kdyby šlo o nějaké úplně jiné místo. A jako by se tam chystal odejít, až zemře."

„Nebesa?" řekl Bert. „To je klidně možné. Všechno závisí jen na vašem úhlu pohledu."

„Jak může existence nějakého místa záviset na úhlu pohledu?“ podivil se Charles.

„Velice snadno,“ odpověděl Bert. „Zapomněl jsi už na Hlásku času?“ Za těmi dveřmi byla skutečná, hmotná místa – ale mohli byste namítat, že neexistují, dokud se ty dveře neotevřou. Když John otevřel dveře a našel profesora, to místo pro něho reálně existovalo, vše bylo založeno na víře, že to místo za dveřmi bude. Stejně jako s těmi dveřmi, díky kterým jsme unikli. Bylo za nimi to, co Charles potřeboval. Řekněme, že to svou vírou uvedl v existenci. A stejně je to se Slunnými zeměmi.“

„Takže Slunné země jsou cokoli, co si lidé přejí, aby byly?“ zeptal se Jack,

„Tak o tom alespoň většina lidí hovoří,“ řekl Bert, „ale máš pravdu – legenda je založena na místě, které skutečně existuje. Slunná země je země větší než kterákoli jiná v Souostroví snů, protože obsahuje vše, co lze nalézt v Souostroví, a mnoho dalšího,“ vysvětloval jim. „Ale zatímco Ordo Maas ji dovede najít všude, Zimní král ji nenalezl nikdy. Pro něj totiž byla navždy mimo dosah – i když ve skutečnosti jí mohl dosáhnout po celou dobu.“

„To zní,“ pomalu řekl John, „jako bys mluvil o *našem* světě.

„Ano,“ odpověděl Bert. „Váš svět *je* Slunná země.“

…v dálce začala pomrkávat na pozdrav důvěrně známá světla Londýna.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

Návrat do Londýna

Většinu zpáteční cesty strávili dalším zkoumáním *Geographiky* a tvořením vysvětlivek k mapám, které se znovu objevily po porážce Zimního krále a obnovení Krajů stínů. Ještě před pár dny by dali či udělali cokoli, aby se mohli ihned vrátit domů. Nyní se zdálo, jako by se Anglie nacházela v nějakém snovém světě, do něhož mohou doplout, jen pokud tomu budou dostatečně věřit. A i když stále věřili v Anglii, Londýn, Oxford i zbytek světa lidí, zjistili, že existuje ještě jiný svět, který je stejně reálný jako ten jejich.

„Tentokrát máme dost malou posádku," řekl Charles. „Tedy, přesně řečeno, jsme tu jen my sami. Nebude mít *Bílý drak* nějaké problémy s navigací přes rozbouřenou hranici?"

„Hranice má udržet lidi mimo Souostroví, nikoli uvnitř," vysvětlil Bert. „Zjistíte, že je daleko snadnější projet ji od západu, než připlouvat z východu."

John neprozradil, o čem zrovna přemýšlí – že se již těší, až bude muset opět zdolávat bouři cestou opačným směrem. Že se chce vrátit do Souostroví, a to brzy.

„Je tu něco, co bych dřív nikdy nevyslovil nahlas," upozornil Jack. „Uklidňuje ještě někoho skutečnost, že nás sledují z výšky alespoň tři draci?"

Vysoko ve vzduchu se mezi oblaky prohánělo jeden veliký zelený drak a dva menší žlutí – když si všimli, že je pozorují, zamávali křídly na pozdrav.

„Už vím, proč mají zdejší námořníci v mapách ‚Zde jsou draci'," řekl Charles. „To nebylo varování, nýbrž ujištění."

„Myslím, že to záleží na tom, jaký máš vztah s draky," doplnil John. „Nezapomeňte, že když jsme se potkali, Samaranth uvažoval o tom, jestli nás nesežere."

Když *Bílý drak* proplouval oblastí bouří do běžných vod, draci naposledy zakroužili a zmizeli.

V dáli mohli rozeznat siluetu Avalonu, kterou zalévalo jemné nazlátlé světlo rodícího se úsvitu.

„Tak co říkáte, pánové?" zeptal se Bert. „Chcete zastavit a pozdravit Morgany?"

„Záleží na tom, který je den, ne?" řekl Jack. „Úterý bychom zvládli, ale raději bych nechtěl zastihnout Cul ve špatné náladě."

„Dobrá připomínka, Jacku – tak tedy příště," rozhodl Bert.

Slunce náhle zmizelo za kupou mračen, která značila poslední hranici. Brzy se již kolem lodi začala vinout známá anglická mlha a pak v dálce začala pomrkávat na pozdrav důvěrně známá světla Londýna.

„Tak teď teprve věřím, že jsme doma!" zvolal Charles. „Podívejte na tu vodu – je úplně špinavá! Bůh žehnej Temži!"

Jejich šťastný smích uťala siréna signalizující letecký nálet. Pohlédli na sebe, potom na Berta.

„Stále ještě se bojuje," řekl John sklíčeně. „Porazili jsme Zimního krále, ale náš svět nepřestal válčit."

„Nu, samozřejmě, že nepřestal," prohlásil Bert. „Vždyť ani konflikt v Souostroví ještě není dořešený."

John se zamračil. „Ale zvítězili jsme. Artuš je novým Nejvyšším králem. Nastolili jsme v Souostroví pořádek a Jack osvobodil Šeroživce."

„Skutečně?" otázal Bert. „Ano, nalezli jsme dědice a obnovili kontinuitu vlády v Souostroví. Jenže to, že někdo sedí na trůně, ještě automaticky neznamená věrnost lidu."

„Má pravdu," přidal se Charles. „Ještě je tu princ skřetů, ctižádostivý Arawn, se kterým si musejí poradit – a čtyři království si musejí zvyknout na nového krále na Stříbrném trůnu. Artuš má před sebou ještě pěkný kus cesty."

„Znamená to, že budeme ve válce, dokud Artuš nebude mít věci v Souostroví pevně v rukou?" zeptal se John.

„Ty mi nerozumíš," řekl Bert. „Není to jako zmáčknout tlačítko – že by se střet v jednom světě zrcadlil v tom druhém a stejně tak, že by se mír a rovnováha, kterou jsme pomáhali nastolit v Souostroví, odrazily v našem světě. Události, jež se odehrávají zde, musejí jít svou přirozenou cestou. Musíme zvážit i otázku

svobodné vůle. Odstranili jsme původce, to je pravda – ale svět lidí musí stále ještě napravit škody, které se staly, a pak si nakonec musí zvolit mír.“

„Myslím, že začínám rozumět,“ řekl John. „Asi jsem doufal v nějaké zázračnější okamžité řešení. Jako ‚sněz mě‘ a ‚vypij mě‘ z *Alenky v říši divů.*

„Ale Johne,“ řekl Bert. „To je přece jen pohádka. Měli bychom se držet reálného světa.“

Jejich cesta skončila přesně tam, kde začala – v londýnských docích, odkud prchali před Wendigy. Bylo to jen pár dnů, ale jim se to zdálo jako celé věky – a svým způsobem to tak bylo.

„Asi bych měl dát vědět své ženě, že jsem v pořádku a že jsem zpátky ve Staffordshiru,“ řekl John. „Pak asi pojedu zpět do Francie, protože jsem ještě stále zapsán u armády. Jen doufám, že moje absence nebyla tak dlouhá, aby mě prohlásili za nezvěstného – těžko bych vysvětloval, kde jsem byl.“

„I já mám zpoždění,“ přiznal Charles, „i když předpokládám, že oxfordští profesoři budou asi tolerantnější než armáda.“

„Pořád si myslím, že bych se měl nechat naverbovat do armády, než nastoupím do zimního semestru v Oxfordu,“ uvažoval o svých plánech Jack. „Ostatně, válka by měla brzy skončit, ne?“

„V to můžeme jen doufat, Jacku,“ řekl Bert. Otočil se k Johnovi. „Zastavím se u tebe čas od času, abych se podíval, jak se ti vede. Musím přiznat, že je velmi příjemné vědět, že konečně můžu v klidu odejít do důchodu, že *Geographica* je v dobrých rukou. Teď musím jet – musím vrátit *Bílého draka* Ordu Maasovi a dohlédnout na opravy *Indigového draka,* požehnán buď jeho dřevěný trup.“

Sklonil hlavu a skousl spodní ret, než pokračoval v řeči. „Ještě tu je jedna poslední věc, které se musíme zhostit,“ řekl a hlas se mu chvěl pohnutím. „Je to tradice – již mnoho století připojují Správci svá jména k těm, kteří sloužili před nimi. Byl bych poctěn, kdybyste to vy tři učinili nyní.“

„My tři?“ překvapeně se zeptal Jack. „Vždyť Správcem je John.“

„On je vrchním Správcem,“ opravil ho Bert, „ale vždycky byli tři. Úkolem druhých dvou Správců je pomáhat vrchnímu Správci naplnit jeho poslání – a troufám si říct, že to je přesně to, co jste vy dva po celé ty dny dělali.“

„Nechci vypadat nevděčně,“ řekl Charles, „ale když se Tumler chystá založit tiskové impérium založené na dvou pilířích, kuchařce a atlasu – tedy konkrétně *Geographice* –, jaký smysl má

mít ještě Správce? Proč pečovat o knihu, ke které bude mít přístup úplně každý v Souostroví?“

„Pamatuješ, co řekl John Kartografovi?“ odpověděl Bert otázkou. „Nejde jen o střežení obyčejné knihy – je to daleko větší zodpovědnost. Jste Správcové zemí, které jsou tam zakresleny. Správcové představivosti. A vy jste prokázali, že jste této funkce více než hodni – a velice schopni ji vykonávat.“

Jack a Charles pohlédli jeden na druhého a potom na Johna, který kývl a usmál se. „Proč ne? S kým jiným bychom si mohli povídat o dobrodružstvích, která jsme prožili, než spolu?“

„Zní to dobře,“ řekl Jack. „Chystám se to všechno sepsat, než zapomenu detaily – i když myslím, že to se jen tak nestane.“

„Myslím, že není jen náhoda, že jsme všichni z Oxfordu, že?“ pobaveně se zeptal Charles.

„Ne, to máš pravdu,“ souhlasil Bert. „Není pravidlem, že Správci musejí být absolventi Oxfordu, ale z nějakého důvodu mají dobré výsledky. Vždycky, když jsme měli Správce z Cambridge – to byl třeba John Dee nebo lord Byron – byla to absolutní katastrofa. Dokonce jsem zaslechl, že Dee měl něco společného s tím, že se potopila Atlantida, ačkoli netuším, jak by se mu to mohlo podařit.“

„Omlouvám se, že jsem se ptal,“ řekl Charles.

„Kam se máme podepsat?“ zeptal se John. „Máme si vybrat oblíbenou mapu, nebo jak se to dělá?“

„Chceš mi říct, že ses za celou tu dobu nepodíval na vnitřní stranu obálky?“ řekl Bert s údivem. „To jsem teda turecký paša i s turbanem přes oko.“

„Nebyla to mapa,“ hájil se John. „Odpusť, ale byl jsem dost úzce zaměřený na náš cíl. Byl jsem ve velkém napětí, vždyť víš.“

Bert se zasmál a zavrtěl hlavou v hraném úžasu, otevřel přední obálku *Geographiky* a otočil ji tak, aby na ni viděli.

„Úžasné,“ řekl Charles. „Kdybychom právě neměli za sebou to, co jsme prožili, tak bych ani nevěřil, že je to pravé.“

„Amen,“ řekl Jack.

John neříkal nic, ale pomalu přejížděl po jednotlivých jménech – jménech, která často patřila nositelům vědeckého a kulturního vývoje celé lidské rasy.

Edmund Spenser. Johannes Kepler. William Shakespeare.

Byl tam i Chaucer, Roger Bacon, Alexandre Dumas, Cervantes, Nathaniel, Hawthorne i Johnatan Swift. Tycho de Brahe. Jacob (ale ne Wilhelm) Grimm. Hans Christian Andersen. Washington Irving.

Také Coleridge. Percy Bysshe Shelley a Mary Wollstonecraft Shelleyová. Arthur Conan Doyle – což čekali – a Harry Houdini – což nečekali. Goethe. Dante. Edgar Allan Poe. A tak dále, a tak dále, a tak dále.

„Poe?“ řekl Jack překvapeně. „A Mark Twain?“

„A také Jules Verne,“ dodal Bert. „Ten mi to poslání předal.“

„Neuvěřitelné,“ řekl Charles.

„Jména prvních tvůrců map tu nejsou. Asi tisíc let poté, co první Kartograf začal sestavovat atlas, se své funkce chopil první Správce.“

„Kdo to byl?“ zeptal se John.

„Geoffrey z Monmouthu,“ odpověděl Bert.

„Ty podpisy nejsou kopie, ty jsou všechny pravé,“ řekl John a dotýkal se jich s úctou.

„A zde,“ vyzval je Bert, „můžete připojit svá jména.“

Dole na pravé straně byl elegantní podpis profesora Sigurdssona, pod ním pak podpis, který byl škrtnutý.

„To je podpis toho muže, který se vzdal správcovství, že?“ zeptal se Charles.

„Ano,“ přikývl Bert. „Stellan nikdy Jamiemu neodpustil, že se k nám otočil zády.“

„Jak zní jeho celé jméno?“ zeptal se John a zkoumal podpis.

„Asi jsi o něm slyšel, nedávno byl pasován na rytíře – Sir James Barrie,“ odpověděl Bert. John se zprudka postavil a s úžasem se podíval na Charlese a Jacka. Jack se naklonil dopředu a zamračil se. „A kde je tvoje jméno, Berte?“ zeptal se. Nemělo by tu být pod těmito dvěma?“

„Ne pod,“ opravil ho Bert, „ale nad. Nezapomeň, že já jsem ji dostal jako první. Pak jsem ji předal Stellanovi a on Jamiemu.“

Jako jeden muž pohlédli na jméno nad profesorovým podpisem – a všem poklesla čelist překvapením.

Stálo tam „Herbert George Wells“.

„Jméno Herbert se mi nikdy nelíbilo – a za George se taky nepovažuji.“

„Tedy… je to čest… ehm…“ začal John a zvedl ruku, jako by ji nabízel k pozdravu – pak na ni pohlédl a v rozpacích ji stáhl zpět. Po tom všem, co spolu prožili, Bert nebyl žádný cizí muž – ať už se jmenuje jakkoli.

„Počkejte chvíli,“ řekl Charles. „Mám jeden problém – víte, já jsem se s H. G. Wellsem setkal – a bez urážky, Berte – byl mnohem mladší, než jsi ty.“

„Ach, to jsme si nerozuměli," řekl Bert. „Já nejsem *ten* H. G. Wells. Tedy já *jsem* on, ale ne on z této doby – já jsem on, ale z budoucnosti."

„Z budoucnosti?" divil se dál John.

„Osm set tisíc let," upřesnil Bert a zkontroloval si hodinky. „Příští úterý přesně."

„To je fantastické," řekl John. „Ty *jsi* ten cestovatel v čase, o kterém píšeš ve své knize."

„Je to tak, přiznávám se," připustil Bert. „Postavili jsme s Nemem zařízení vycházející z projektů Leonarda da Vinciho a na své první cestě ‚ven' jsem potkal Aveninu matku, Weenu. Sepsal jsem celé to dobrodružství a moc jsem si přál se o něj podělit s celým světem – ale uvědomil jsem si, že by to nikdo nebral vážně jako vědeckou publikaci. Takže jsem ji podstatně zrevidoval a publikoval v té verzi, jak ji všichni znáte."

„To není špatný nápad," řekl Jack. „Skrýt pravdivý příběh za fikci a alegorii. Myslím, že si z tebe vezmu příklad."

„Stejně je škoda, že nemůžeme nikomu říct, co se skutečně stalo," poznamenal John. „Ale na druhou stranu je pravda, že bych asi nechtěl mluvit o událostech ze Souostroví s nikým jiným, než s vámi. Nikdo jiný by tomu nevěřil."

„Takže Berte, když jsem se s ním, tedy s tebou, potkal…" začal Charles.

„Tak ses potkal s mou mnohem mladší verzí," řekl Bert, „a já jsem si to setkání dobře zapamatoval. Tehdy jsem si tě poprvé vybral jako možného Správce."

„Ty sis mě prověřoval?" zeptal se Charles.

„Jistě," souhlasil Bert. „Kdo si myslíš, že tě doporučil na místo vydavatele Oxford University Press?"

„Mě jsi sledoval také?" zeptal se Jack.

„Ne," řekl Bert. „Tehdy jsi toho ještě nenapsal tolik, abys upoutal moji pozornost."

„Aha," řekl Jack poněkud sklíčeně.

„Jsem strašně rád, že jsi do toho šel s námi, Jacku," pověděl mu John. „Nedovedu si představit, jak bych to všechno bez tebe zvládl."

„Díky," odpověděl Jack.

„Když jsi přišel tehdy do klubu, tak ses nechoval, jako bys mě znal," vrátil se k dřívějšímu setkání Charles.

„Protože jsem tě neznal," odpověděl Bert. „Znal jsem jen tvou práci, to je všechno. Bylo vás asi tucet autorů, v jejichž tvorbě jsme

objevili znaky potenciálního Správce – představivost, originální přístup k problémům, přesvědčení, čistotu – nechal jsem na Stellanovi, aby si zvolil, koho chce školit. A on si zvolil Johna.“

„Ale jestliže jste objevili potenciál Správce, nebylo možné nás naverbovat už dříve, když se váš třetí Správce vzdal funkce – třeba by bývalo bylo možné krizi se Zimním králem odvrátit?“

„Mordredovo spiknutí bylo v plném proudu, ještě než se Jamie objevil – nebo já, nebo Stellan. Nebylo možné nijak odvrátit tyto události až do chvíle, kdy spiklenci vystoupili z utajení. A pak již bylo pozdě.“

„Ty si nemyslíš, že James Barrie mohl odvrátit válku, kdyby zůstal s profesorem?“ zeptal se John.

Bert zavrtěl hlavou a začal přecházet s rukama sepnutýma za zády. „Sám jsem o tom uvažoval,“ připustil, „ale pochybuji o tom. Jamie se pro to poslání prostě nehodil. Stellanovi to skoro zlomilo srdce, když odešel. Ale jedno vím – ať už jste čelili jakýmkoli obtížím, tak jsem si jistý, že Stellan vnímal to, žes přijal poslání, jako určité rozhřešení a nápravu.“

„Rozhřešení pro sebe nebo pro mě?“ zeptal se John.

„Záleží na tom?“

„Možná. Možná záleží.“

„Tak přijmi jako odpověď toto: Když přišel čas, učinil jsi všechno, co jsme s profesorem doufali, že budeš schopen dokázat. Přestože ten zápas nebyl příjemnou zkušeností, myslím, že díky tomu je vítězství sladší. A ať už je teď Stellan kdekoli, myslím, že je rád, že v tebe vložil svou důvěru, a vím, že je na tebe pyšný, Johne.“

„Já mám pero,“ řekl Charles. „Kdo se podepíše první?“

„Tak začni,“ vybídl ho John.

S úsměvem a třesoucí se rukou vepsal Charles své jméno protáhlým, zakrouceným písmem:

CHARLES WILLIAMS.

Podal knihu i pero Jackovi. „Díky,“ řekl Jack. „Můžeš mi ji přidržet?“

„Samozřejmě.“

Jack chvíli zaváhal, podepsal se a podal atlas Johnovi, který s úsměvem pohlédl na podpis:

C. S. LEWIS.

„Vždycky jsem nesnášel jméno Clive,“ přiznal se Jack. „Můj bratr Warnie mi říkal Jacku a zůstalo mi to.“

„Dobře,“ řekl Bert. „A teď ty Johne.“

John uchopil pero a zarazil se, aby pohlédl na své přátele, kteří se za tu krátkou dobu, co se znají, stali jeho spojenci, důvěrníky i jeho rodinou. Zauvažoval nad tím, jaký osud je svedl dohromady, i jakou cenu zaplatil každý z nich, aby se učinilo to, co bylo potřeba – ale i přesto to bylo veliké dobrodružství, a zřejmě pouze první ze všech, která spolu ještě prožijí. Přece jen, svět je skutečně veliký.

„Tak na paměť budoucím,“ řekl John.

„Na budoucnost,“ přidali se Jack a Charles.

„Dobře řečeno, můj chlapče,“ přikývl Bert.

John si povzdychl a vepsal své jméno čistými pevnými tahy:

J. R. R. TOLKIEN.

A zavřel knihu.

Epilog

Vysoko na útesu na Ostrově na kraji světa seděl Nejvyšší král a žmoulal stéblo dlouhé trávy, která začala rašit v údolí poničeném bitvou.

Poblíž se nacházel kruh kamenů, který jej uklidňoval pouhou přítomností, a nový hrob drahého přítele, který jej kupodivu uklidňoval podobným způsobem.

Seděl, žmoulal, hleděl do temnoty za velkým vodopádem a toužil vědět.

Jen během několika dní byl svět – vlastně oba světy – nezvratně změněn. A bylo jeho povinností jako nového Nejvyššího krále na Stříbrném trůnu Paralonu dohlédnout na to, aby tyto změny byly ku prospěchu lidem všech krajů a ostrovů, dokonce i těm, kteří jej neuznali jako krále ani nepodpořili jeho vládu.

Přemítal, zda žena, s níž putoval, pracoval a sdílel své sny, bude chtít zůstat a pomáhat mu spravovat království, když ji o to požádá.

Přemítal, zda to bylo skutečně jeho svolávání, díky němuž přilétli draci, či zda to byl Samaranthův povel a zásah.

Přemítal, co by se bývalo přihodilo, kdyby se draci neobjevili ve chvíli, kdy je povolal, nebo hůře, kdyby se neobjevili vůbec.

Přemítal, co by se stalo, kdyby je někdy potřeboval svolat znovu. Ve dnech, které následovaly po bitvě, bylo obvyklé vidět draky, jak se vznášejí vysoko na nebesích – ale již ne v takovém počtu, v jakém se shromáždili v onu kritickou chvíli, která rozhodla o výsledku bitvy.

Přemítal, co je doopravdy tam v nicotě za vodopádem – a co leží pod ním. Přemítal, zda ten, kdo spadne do vodopádu, nenarazí přece jen časem na nějaký konec, nebo zda opravdu padá věčně.

A někdy…

Někdy se jen díval kolem sebe a žasl.

Poznámka autora

Dějiny jsou založeny spíše na předpokladech, než na jistotě. Když jdete dostatečně daleko do minulosti, začnou se fakta prolínat s fikcí – nebo alespoň s tradicí a bájemi, které jsou samy o sobě nositelkami určité pravdy.

Pro mne jsou nejzajímavější ty příběhy, které stojí jednou nohou v čiré zemi fantazie a druhou pevně v reálném světě; a nejlepším způsobem, jak tyto dva světy propojit, je nalézt ty okamžiky v historii, kde nemáme jistotu, jak to vlastně bylo – a vytvořit předpoklad.

Předpokládejme, že imaginární světy mají svůj základ ve skutečnosti. Předpokládejme, že bychom je mohli za příhodných okolností navštívit. A předpokládejme, že doklady o jejich existenci se vinou jak dějinami, tak světem fantazie – jen kdybychom věděli, jak a kam se správně dívat…

Na první pohled to vypadá, že příběh Orda Maase je příběhem Noemovým; avšak ve skutečnosti je to příběh hlubší a starší. Ordo Maas říká, že má mnoho jmen; později ho Mordred nazývá Deucalionem. V řeckých pověstech byl Deucalion synem Prométheovým (od něhož získal oheň) a jeho ženou byl Pyrrha, Pandořina dcera. Když bohové potrestali lidstvo potopou, zachránil je Prométheus, který jim dal oheň a poradil jim postavit archu. Po potopě znovu obydleli zemi. Jelikož Deucalionův otec dal dar *jemu*, Pyrržina matka ji též něco darovala: Pandořinu skříňku. V tomto příběhu jsem učinil předpoklad, že to byla Pyrrha, nikoli její matka, kdo po potopě otevřel skříňku.

Egyptským ekvivalentem Deucaliona byl Toth, jehož dcera Bastet byla kočičí bohyní.

Propojení mýtu o Pandoře se sudičkami *(Tři, které jsou jedna)* a jejich pojmenování Morgany váže dohromady řecké mýty s velšskou a keltskou tradicí, stejně jako prohlášení Orda Maase, že první dračí loď byla přestavěná *Argó,* na níž se řecký hrdina Iáson vydal hledat zlaté rouno.

Postava Zeleného rytíře propojuje mýtus o Artušovi se soudobou fikcí prostřednictvím Dickensova *Příběhu dvou měst* – stejně jako postava Magwiche.

Postava Kartografa ztracených míst je čistě mým výtvorem – ale spolu s ostatními postavami i on je založen na jistém předobrazu. V příběhu jsou pro pozorného čtenáře skryta vodítka k nalezení jeho pravé identity.

A konečně, přál jsem si zasadit počátek dobrodružství na místo, které má svou vlastní tajemnou atmosféru. Adresa klubu, kam Charles zavedl Johna a Jacka – 221B Baker Street – je velmi dobře známa každému čtenáři Sherlocka Holmese. Skvělé místo, kam zasadit příběh jedné „temné a bouřlivé noci“.

James A. Owen
Silvertown, USA